

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SERIAL STORY
"PRIZE OF THE WARLORD"
FROM THE
WARLORD'S POINT-OF-VIEW

THE WARLORD'S TREASURE

A DARK RULERS ROMANCE
REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2022 Rebecca F. Kenney

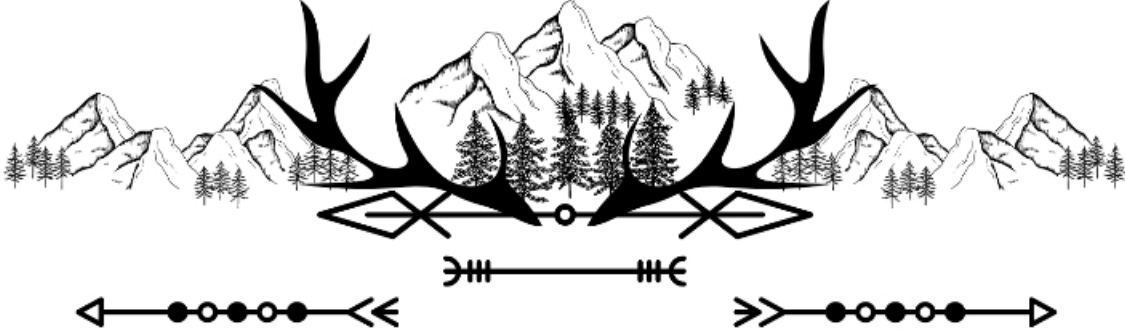
Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Mayıs 2022

Kenney, Rebecca F.

Savaş Lordu'nun Hazinesi / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

YAZAR NOTU

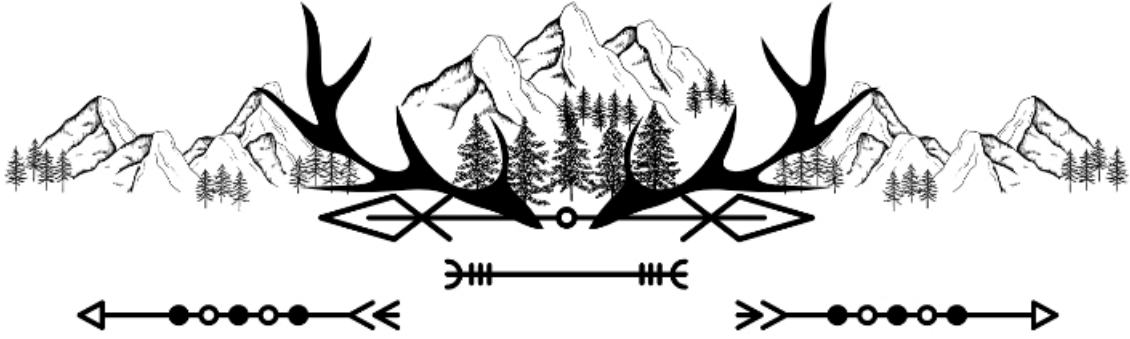
Bu kitap aslında Kindle Vella'da seri olarak yayınlanmıştı. Ixiana'nın yerine Cronan'ın bakış açısından olması dışında "Savaş Lordu'nun Ödülü" ile aynı konuya sahip. E-kitap versiyonunda epizodik formatını korudum, bu yüzden

bölümler oldukça kısa.

Savaş Lordu'nun bakış açısını yazmam için beni cesaretlendiren tüm okuyuculara teşekkür ederim! Sanırım çok ateşli olduğunu siz de kabul edeceksiniz!

Şiddet, esir/kaptan romantizmi, sormadan
öpüşme/dokunma,
şiddet, cinsel tehdit, cinsel saldırıdan kısaca bahsedilmesi, cinsel saldırıdan
bahsedilmesi
İntihar

Savaşçılarım ile birlikte karanlıkta beklerken yüzümden aşağı soğuk karla karışık yağmur damlıyor. Atım Hyval da en az benim kadar sabırlı ve perişan bir halde bekliyor.

Kız kardeşim Zeha sayesinde bu iyi planlanmış bir görev. Strateji konusunda benden daha iyi olduğuna inandığım zamanlar oluyor. Diplomaside kesinlikle daha yetenekli. Bir keresinde, kendim için bir gelecek göremediğim karanlık bir anda, ondan savaş lordu olarak görevi devralmasını istedim ama o reddetti. Rolü kendi iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi reddettiğinden emin değilim.

Kendi atıyla yanımda bekliyor. Bu kadar güneyde, kar şahinleri onu takip etmekte isteksizdi, bu yüzden onları dağların kuzey tarafında bıraktı.

Savaşçılarımız ne Zeha'nın ne de benim bölge liderinin kızını kaçıran ekibin bir parçası olmamamız konusunda ısrar etti. Bu riskli bir hamle; daha önce hiçbir Kuzeyli klan bu kadar güneye inmemişti. Ama adamlarımızdan biri kaçırma planında bize yardımcı olmak için hem casus hem de haberci rolü oynamaya gönüllü oldu. Duvarlara tırmanma, kilit açma, mal çalma ve pencereleri dinleme konusunda yetenekli. Bu geceki girişimimiz için ihtiyacımız olan bilgiyi bize o verdi.

Sadece başarılı olmasını umabilirim.

Rifi ve iki kişiyi daha gönderdim. Rif sahip olduğum en güçlü adam, neredeyse benim kadar güçlü. Aynı zamanda acımasız ve zalimdir. Alınması gerekeni alması konusunda ona güvenebilirim.

Kızı aldıktan sonra, onu fidye için tutabilirim. Atalarının halkıma yaptığı yanlışların telafisi için babasından bize toprak vermesini talep edeceğim. Zeha ve benim kaybettiklerimiz için kişisel tazminat olarak para da talep edeceğim.

Asla yeterli olamaz ama bu bir başlangıçtır.

Beklerken, yüzümü ve bedenimi hareketsiz, duygusuz tutuyorum. Taştan oyulmuş gibiyim, kımıldamıyorum. Kararlı. Acımasız. Klanımın bana ihtiyacı olan şey bu.

-Onların kayası, amansız. Daha çoğumuzun hayatta kalabileceği ve gelişebileceği bir gelecek için rehberleri.

Başarılı olmayı ummak çok fazla olabilir. Önümde yıllarca sürecektir casusluk ve mücadele, yıllarca sürecektir kan ve şüphe görüyorum, sonunda bu bölgenin sefillerini yerinden edip hakkımız olanı geri almadan önce. Bunun ötesinde, görüşüm bulutlu, görkemli bir pus, uzak bir umut. Orada şekilsiz bir kadın var, güçlü ve istikrarlı, ve bir avuç sağlıklı çocuk. Onlar benim olacak. Bu kızın hayatı onları benim için satın alacak.

İlk patlama geceyi çatlattı ama ben irkilmedim. Bunu bekliyordum.

Bekliyorum.

Karla karışık yağmurdan nefret ediyorum. Ne kar ne de yağmur, iki fikirli. Tıpkı bizimle açık ve kanlı bir savaşa girmeyecek kadar yumuşak ama nazik sözlerle ikna edilemeyecek kadar sert olan bu Güneyliler gibi. Bölge liderinin kendisine nazik sözler şansım hiç olmadı. Farklı dağ köylerinin yöneticileriyle iki kez denedim. Mallarını çalmadan ve birkaç evlerini yakmadan önce onlarla konuşmaya çalıştım.

Konuşmak işe yaramadı.

Belki de doğru kelimeleri kullanmadım.

Ya da belki de insanlar rahat içinde yaşadıklarında, kulakları acı çekenlerin ve ölmekte olanların çığlıklarını duyamayacak kadar iyi şeylerle doludur.

Yabancı prensle evlenecek ve gerekli ittifakı sağlayacak olan gözde kızlarını aldığında beni duyacaklar. Prens birliklerini kuzey sınırlarını güçlendirmek için kullanmayı ve halkımın hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz otları, ilaçları ve hayvanları çalmasını engellemeyi umuyorlar.

Bir patlama daha ve kaleden daha fazla kargaşa. Rif ve iki yoldaşı kızını çalmak için kuleye tırmanırken, savaşçılarımdan bazıları diğer tarafa saldırmak için kalenin etrafında dönüyor. Olanları göremeyecek kadar uzaktayım, ama açıkça hayal edebiliyorum.

Yakında kızını bana getirecekler.

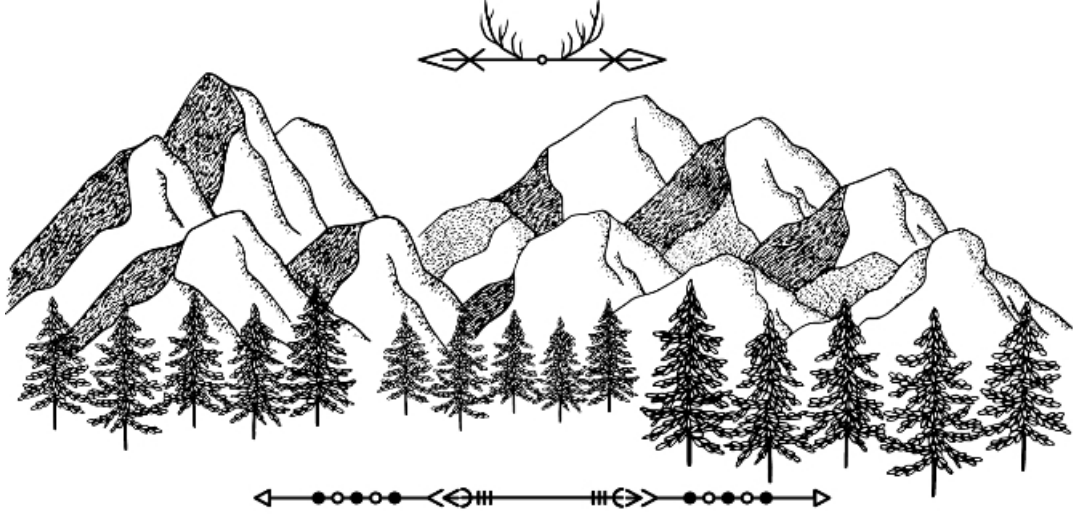
Onu da hayal edebiliyorum; şımarık, dikkatsiz, zalim bir genç kadın, narin Prens'le evlenip sonumuzu getirmekten çok mutlu.

Kar yağışı kapüşonumun kenarından süzülüyor ve giydiğim kürk ve zırhın altına sızıyor. Bundan en az bu bölgenin duygusuz insanlarından nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Bekliyorum.

Kasvetli gri tarlaların genişliğinde, karanlığın bir kısmı kayarak üç koşu şekline dönüşüyor. İçlerinden biri diğerlerinden daha iri görünüyor. Bu Rif ve omzunda bir bohça taşıyor.

Kız.

Rif kızı ıslak uzun ot yığınlarının arasına fırlatıyor. Karanlık sapların arasında beyaz, ıslak bir hurda gibi duruyor ve ben ona bakıyorum. İyi eğitilmiş ve iyi beslenmiş birini, bölge liderinin diğer çocukları gibi sağlam bir savaşçıyı bekliyordum. Ama muhbirimiz küçük kıızı hiç tarif etmedi. Bize sadece onu nerede bulacağımızı söyledi. Bize kar şahiniyle gönderdiği mesaj kısa ve netti. Kızın hasta olduğunu, ailesi seyahat ederken geride kalmak zorunda kaldığını söyledi. Onu kaçırmak için daha iyi bir zaman olmayacağını ve hızlı hareket etmemiz gerektiğini söyledi.

Yani vardı.

Eğer Rif onu kalenin kuzey kulesinden aldıysa, bu yabancı prensin müstakbel gelini olmalı. Ama emin olmalıyım.

"Bu mu?" Ona sordum. "Emin misin?"

"Bu o. Bak." Rif kızın sıırsıklam saçlarından bir tutam yakalıyor ve başını geriye doğru . Bıçağını çekip kızın ıslak geceliğinden bir parça sıyrıyor ve keskin köprücük kemiğinin üzerindeki vadide bulunan mavi dövmeyle işaret ediyor. Efhwen Konfederasyonu'nun yönetici ailelerinden birinin işareti.

Ama o kadar cılız ki, tenine yapışmış beyaz paçavra giysisinin içinde titriyor. Kumaşın koyu renkte küçük göğüslerinin uçlarını görebiliyorum. Gözleri kapalı, beyaz yüzü buz gibi kar yağışına dönük. Ayırık dudaklarının arasında dişleri sıkıca kenetlenmiş. Çığlık atmıyor, ses çıkarmıyor. Yalvarmıyor.

Sadece dayanıklı.

Biçiminde, uzuvlarının açılarında ve boğazının eğiminde acınası, kırık bir güzellik var. Merhamet ya da belki başka bir şey için yalvarışını duyma arzusuyla çarpıldım. Bu küçük, ince kadını bedenlen kaldırılabildim, onu tam aletime oturtabilirdim, onu kolaylıkla tekrar tekrar kaldırıp indirebilirdim ta ki-

Ona duyduğum öfke ve kendimden duyduğum tiksinti midemde düğümleniyor ve küçümseme homurtusu olarak geçebilecek boğuk bir ses çıkarıyorum. Hemen ardından sert sözler söylüyorum. "Boğulmuş bir sığana benziyor."

Kaşları çatılıyor ama gözlerini açmıyor. "Onu istiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyor Rif. "Onu geri koyayım mı?"

"Onu *geri* mi koyayım?" . "Bu gece onu yakalamak için yaptığımız onca şeyden sonra mı? Aptal.

Onu buraya getirin."

Rif onu bana doğru çekti. Uzanıp omzunu kavradım, Kanlısalt'a göre bu kız kemikten başka bir şey değil. Çok hafif. Onu eyere kaldırıyorum, o da bana uyuyor ve bacaklarını eyerin üzerinde hareket ettiriyor. Bana karşı koymuyor. Sırılsıklam, buz gibi bir fırtınada kırılğan bir yaprak gibi titriyor.

Dönüp heybelerimden birini karıştırıyorum. Fazladan bir post var ve onu elimden geldiğince ön tarafına seriyorum. Ne de olsa donmuş bir cesetten fidye alamayız.

Hyval'in dizginlerini elime alıp halkımın dilinde bağırarak ata binme veriyorum. Düzlükleri dörtnala geçip nehir köprüsünden geçerek dağ etekleri arasında ilerliyor ve bizi Altagoni dağlarına geri götürecek gizli ulaşıyoruz.

Bu kızla yolculuk etmek, ince uzuvları olan ıslak bir un çuvalına binmek gibi. En azından sessiz.

Bu sözleri düşünmemle "Ne istiyorsun?" demesi bir oldu. Sesi sert ve gergin.

O bir un çuvalıymış gibi davranıyorum ve cevap vermiyorum. Ama beyaz bacaklarının ve ayaklarının kürk postunun ötesinde açıkta, soğuk havaya kaldığını fark ediyorum.

"Ayaklarım donacak ve " diyor.

"O zaman benden kaçamayacaksın," diye veriyorum. Kaçacağından değil. Çok az ruhu ve daha da az gücü var gibi görünüyor.

Tekrar konuşuyor. "Benimle ne yapmayı planladığını söyle."

Bu kadar yeter.

Onu korkutup susturmak niyetiyle dizginleri sağ elime alıp diğer elimle boğazına sarılıyorum. Şok edici derecede ince ve onu ne kadar kolay öldürebileceğimi düşününce içimde bir heyecan oluşuyor. "Ne kadar küçük bir boyun."

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

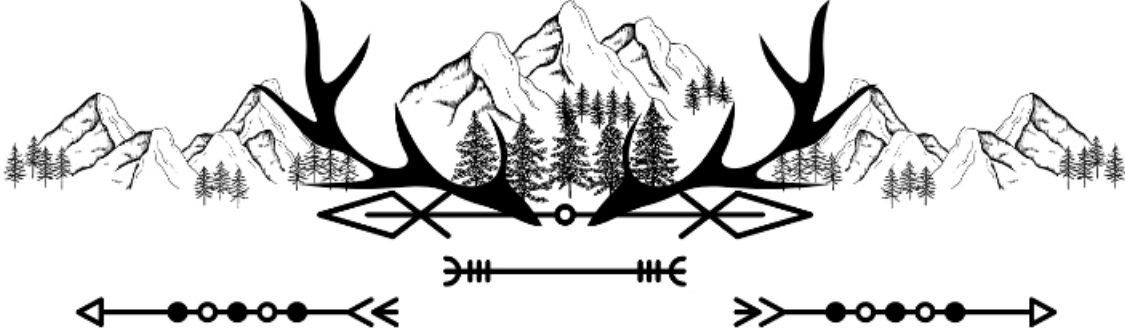
Kız düşündüğüm tehlikeli düşünceleri fark etmiş olmalı, çünkü bana karşı kıvranıyor, sızlanıyor.

Sanki bir uçurumun kenarında yürüyormuşum gibi hissediyorum. Bana karşı kıvranan narin kadın şeklini düşünmeme izin verirsem, bedenim tepki verecektir. Onun kim olduğunu hatırlamalıyım - bir düşman. "Cılız, miyavlayan bir şeytan," diye hırlıyorum. "Ve prensle evlenecek olan sen misin? Benim aletim senin şu küçük boynundan daha kalın."

Tekrar kıpırdanıyor, bana sürtünüyor. Kasıklarımnda bir uğultu var - uçurumun kenarı yaklaşıyor - bu yüzden anılarımdan korkunç görüntüler canlandırıyorum. Klan üyelerim babasının gözetleme kulelerinde ölü olarak asılı. Küçük kardeşimin cesedi bir mezara indiriliyor. Annem, kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyordu.

"Ben senin rehinen miyim?" diye mırıldanıyor kız.

"Sen benim ödölümsün. Yeni kozumsun." Cazibem azalırken ve nefretim geri dönerken sert bir kahkaha atıyorum. "Tabii yeterince uzun süre hayatta kalırsan. Önümüzde zorlu bir yolculuk var."

Kız şimdi ağlıyor. Yumuşak bir inilti, yürek parçalayan hıçkırıklarla noktalanıyor.

İnce vücudu göğsümde .

Onun sefaleti derimin altına işliyor, kanıma karışıyor. Buna dayanamıyorum. Kendi zayıflığı için ağlayan erkek kardeşime ve annemiz için hıçkıran kız kardeşime benziyor. Kaybettiğim her şey gibi geliyor, onun halkının benden çaldığı her şey gibi.

Bunu bir an daha dinleyemem. Dizginleri tekrar bir elime alıp ağzını sertçe kapatıyorum. "Ayağına bir şey koyarsam susacak mısın?" Kulağına hırlıyorum.

Başını sallıyor. Gözyaşları eklemelerime damlıyor ve ben sertçe yutkunuyorum. "Durun!" diye bağıryorum ve savaşçılarımla bineklerini durduruyorlar.

Şu anda dağın eteklerinde, ormanın sınırlarındayız. Ben bu veledi sustururken bir anlık duraklama için yeterli koruma.

Onu Hyval'in sırtından sürükleyip yere itiyorum. Bu sırada kürkü kayıyor ama onunla uğraşmıyorum. Çantamda kürk astarlı bir çift deri ayakkabım var; Zeha'nın tüm şahincilik malzemeleriyle birlikte çantasına sığdıramadığı yedek bir takım.

Ayakkabıları çıkarırken, savaşçılarımla kıkırdamaya başladı. Döndüğümde, kızın ormanın zifiri karanlığında topallayarak uzaklaştığını görüyorum.

Nereye gittiğini sanıyor? Bu karanlıkta zar zor görebiliyorum ve ben eğitilmiş bir savaşçıyım.

İç çekerek peşinden yürüyorum ve bir kolumu ince beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Göğüs kafesinin alt kenarını hissedebiliyorum, çok keskin, kemiklerinde yeterince et yok.

O zaman ılık atıyor - ılık için zayıf, dayanıksız bir bahane. Onu yere yatırıp nalları ayağına geçirdikten sonra atın üzerine fırlatıyorum ve kürkünü bir kez daha üzerine örtüyorum. Sabrım tükenmek üzere.

Kar yağışı durduğundan beri saçları kurumaya başlamıştı ve arkasına geçtiğimde saç telleri parmaklarıma değiyordu. Düşüncesizce bir avuç tutup çekiştiriyorum ve başını eğiyorum. Saçları avucumda kaygan, nemli ve ipeksi bir his uyandırıyor ve saçlarından nemli bir iek kokusu yayılıyor. Zenginliğin ve ayrıcalığın kokusu. İçime çekmek istemem yanlış mı?

Narin kulağının kıvrımı şimdi açıktadır. Bir süre ona bakmak istiyorum.

-Belki lobun yumuşak etini kemirebilirsin.

Kendimi durduramadan öne doğru eğilip ağzımı kulağının girişine götürüyorum. Ona dokunmak yerine, kaçma girişimiyle alay ediyorum. "Bir dahaki sefere, bunu bir meydan okuma haline getir."

Cevap vermiyor.

Saatlerce yol alıyoruz, ta ki gizli geçide girene kadar, dağda bir yarık. Karla karışık yağmuru kusan bulutlar çözülüyor. Tutsağım kadar zayıf ay ışığı tepemizdeki kayanın yarığında parlıyor.

Yarığın genişlediği bir yerde duruyoruz ve halkım bacaklarını esnetmek, biraz su içmek ve işemek için biraz zaman ayırıyor.

Atımın üzerinde kalıyorum. Eğer kızı hareket ettirmeye çalışırsam, tekrar hıçkırmaya başlayabilir.

Sonra sessizce, "Tuvalete gitmem gerek." diyor. En azından bunun için ağlamıyor.

Hyval'i sallıyorum ve onu da aşağı çekiyorum. Sonra elimi tekrar saçlarına doluyorum; kullanışlı bir tutamak ve parmaklarımın arasında kayması hoşuma gidiyor. Bir avuç saçla onu kaya duvarına doğru çekiyorum. "Yap o zaman."

Etrafındaki savaşçılara bakıyor. Çoğu onu izliyor.

Bu küçük asilzade alçakgönüllülük krizi geçirirken burada oyalanamayız.

Saçlarını serbest bırakıyorum ve parmaklarımı boynuna doluyorum. Narin teninin verdiği his beni o kadar öfkeliyor ki zorlukla düşünebiliyorum. "Yap dedim."

"Herkes izlerken yapamam," diye fısıldıyor.

Yüzünde acınacak derecede çekici bir şey var. Nefret ediyorum.

"Atımın üstüne işeyemezsin. Şimdi icabına bak." çekilerek vücudumu hafifçe eğiyorum ve iki elimle kemerimi kavırıyorum. Benim

Dirseklerimi uzatarak pelerinimi geniş açıyorum, sanki onunla savaşılar arasında bir duvarmışım gibi. Vermek istediğim tek taviz bu.

Bana dönüyor ve geceliğinin eteğinin altına uzanarak bir parça kumaş parçasını -iç çamaşırını- çıkarıyor. Gözlerim isteğim dışında onu takip ediyor; giydiği diğer her şey gibi ıslak, narin bir siyah dantel parçası.

İşerken geceliğini bir perde gibi kullanıyor. Dişlerimi sıkıyor, vücudunun o kısmını hayal etmemeye çalışıyorum. Ama kalbim küt küt atıyor ve ellerim kemerimin etrafında sıkıca kıvrılıyor.

Kız iç çamaşırlarını geride bırakır ve ata döner. Savaşçıları çoktan dağ geçidi boyunca ilerlemeye başladılar.

Kimse ıslak siyah dantel parçasını kapıp pelerininin iç cebine soktuğumu görmüyor. Hızla kayaya işiyorum, sanki bu yüzden uzaklaşmışım gibi davranıyorum. Bu arada içimden kendime küfrediyorum. Onun iç çamaşırlarını almak da nereden çıktı? Onları geri koymalı mıydım? Ona vermeli miyim? Saklamalı mıydım?

Aletimi pantolonumun içine sokup ata dönüyorum ve kız orada, ben olmadan Hyval'e binmeye çalışıyor. Muhtemelen onu çalıp kaçmayı umuyordu. Ama sıkışmıştı. Ayağı üzengide yana doğru sıkışmış, eyerden sarkan kemer halkasına dolanmış. Çaresiz bir hayal kırıklığıyla yarı hıçkırık sesi çıkarıyor.

Ve gülümsedim.

Bu ifadeyi hemen yok ediyorum ve vücudumdaki tüm tehdit unsurlarıyla ona yaklaşıyorum - onunkinden çok daha büyük bir vücutla. Etrafından uzanarak, rahatsız edici ayağı çözüyorum. "Atımı çalmanın sonu senin için iyi olmaz." Onu bütünüyle kaldırıyorum, onun zayıf boyuna kıyasla gücümün tadını çıkarıyorum. "O bana sadıktır. Seni fırlatır ve çiğner."

Ona daha önce verdiğim kürk örtüyü karıştırıyor. "Çok üşüyorum."

İçimden bir şok geçiyor ve bir çocuğun zayıf sesi yankılanıyor. *Cronan, çok üşüyorum.*

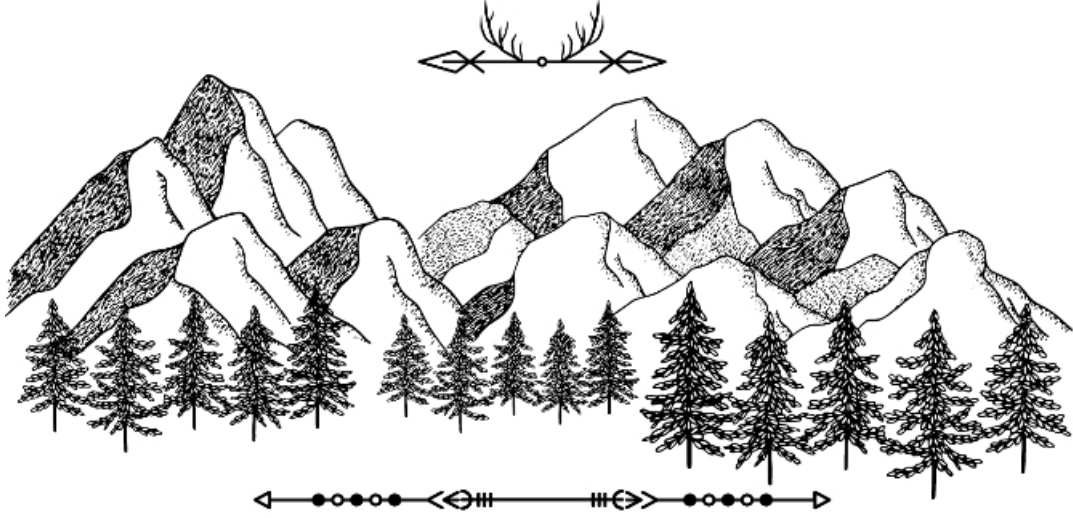
Kardeşimin bana söylediği son sözler.

Düşünmeden, planlamadan hareket ediyorum. Kukuletalı pelerini ve göğsümün ortasını kaplayan göğüs zırhını çıkarıyorum. Göğüslüğü eyerimin arkasındaki kayışa takıyorum. Sonra tuniğin kemerini çözüyorum, böylece açıkta kalıyor ve pelerinimi tekrar giyiyorum.

Kızın arkasına geçtiğimde, her ikisi de kürk astarlı olan tuniğimin ve pelerininin çift katını ayırıyorum. Ekstra malzemeyi vücuduna sarıyorum ve onu göğsüme, çıplak tenime doğru çekiyorum. Benim ısım onun sıcak kalmasına yardımcı olacaktır.

Ancak bunu yaptıktan sonra ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Çünkü onun savunmasız halinin kalbime bu kadar yakın olması nefretim sınırlarını yumuşatıyor ve ben bunu göze alamam.

Şimdi olmaz. Uğruna çalıştığım her şey eskisinden çok daha yakinken olmaz.

Kız saatlerce göğsümde uyuyor. Bu hiç beklemediğim, şaşırtıcı bir işkence türü. Saçları neredeyse kurudu ve ipeksi buklelerin çıplak tenime verdiği his gerçekten enfes.

Kıyafetlerime sarılmış, kollarım iki yanında kenetlenmiş, güvende. Sanırım bunu biliyor, yoksa uykuya dalmazdı.

Dağ geçidinden çıkıp Bloodsalt'ın düzlüklerine inen tehlikeli patikada dikkatle ilerlemek zorunda kaldığımızda minnettarım. Kollarımdaki kızıdan uzaklaşmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Sessizce Hyval'le konuşuyorum, dizginleri oynatarak onu yönlendiriyorum. O, bu toprakların yollarını bilen büyük, tüylü bir Kuzeyli canavar ve benden çok az yardıma ihtiyacı var, ama iyi gittiğinin onaylanmasından hoşlandığını biliyorum. Bu at, yavruladığı andan itibaren her zaman onaylanmaya açıktır.

Patikadaki keskin bir dönemeci döndüğümüzde, kızın vücudu göğsümün üzerinde kayıyor. Sallanan başı ve yumuşak sarı bukleleri göğsümün üzerinde kayıyor ve meme ucum fırça temasıyla geriliyor. Kasıklarımda cevap veren bir sıcaklık var, sıkılaştıran bir sıcaklık. İki gündür kendimi elime almadım - onu yakalamayı planlamak ve uygulamakla çok meşguldüm ve şu anda çok hassasım. Henüz ereksiyon halinde değilim ama tehlikeli bir şekilde yakınım.

Vücuduma öyle bir açı veriyorum ki başı göğsümün ortasına doğru kayıyor.

O anda atım patikadaki bir oluğa giriyor ve sarsıntıyla kızın kafası göğüs kemiğime çarpıyor. Bir solukla uyandı ve

etrafa bakar, tehlikeli iniři görür. "Beni hemen öldür."

"Ve seni getirmek için harcadığım tüm zamanı boşa mı harcayayım?" Sesimin titreşimini vücudunda hissedebildiğini biliyorum ve karşılık olarak hafifçe titrediğinde heyecanlanıyorum. Artık yarı ereksiyon halindeyim.

Belki fark etmez.

Ve sonra cadaloz hareket ediyor, yuvarlak küçük kıcını bana doğru sürüyor. Bu onun tek dolgun kısmı ve vücudum anında, şiddetle tepki veriyor. Verdiğim tepkinin aniliği karşısında kaba, boğuk bir ses çıkardım. Kaya gibi sertleşmişim, pantolonumun üzerinden kıcını dürtüyordum.

Düşmanımın kızını arzuluyorum.

Kız kıpırdamıyor, bunu hissettiğini biliyorum. Ama birkaç saniye sonra tekrar kıpırdanmaya başlıyor, ben de "Kıpırdamayı kes" diye homurdanıyorum.

"Elimde değil. Eyer canımı yakıyor çünkü - çünkü onunla aramda hiçbir şey yok."

Küçük tepesi kaba deriye sürünüyor, pembeleşiyor, şişiyor ve çatlıyordu...

Görüntüyü bir kenara itiyorum ve onu kelimelerimle kırbaçlıyorum. "Sen en kötü tutsak türüsün. Zayıf, muhtaç, sürekli şikayet eden." Sesimi yükseltip savaşçılara . "Durun!"

Kısa bir duraklamadan sonra tekrar yola koyuluyoruz, ancak bu sefer eyerin ön tarafına deri tarafı aşağı, kürk tarafı yukarı gelecek şekilde fazladan bir post yerleştirdim. At sürmeye devam ederken, son köy baskınımızı, çığlıkları ve kanı, erzak için bir kasap dükkânına girdiğimde Rif'in gözlerinden yaşlar akan bir kadının ağzına kendini nasıl soktuğunu düşünüyorum. Hatırladıkça kendi ereksiyonum kayboluyor.

Bazı savaş lordları ve klanları köylerini bastıkları insanlara tecavüz ediyor. Bu düşmanlarımızı kırmanın bir yolu. Bundan nefret ediyorum. Rif ve kadınla karşılaştığımda neredeyse kusacaktım ve işi bitmeden onu kadından uzaklaştırıp onaylamadığımı göstermek için gözünü morartmama rağmen onu gerektiği gibi dövmedim. O benim en güçlü savaşçım ve klanımızın sayısı azalırken onun sadakatine ihtiyacım var.

O zamandan beri erkeklerime kadınlara bu şekilde saldırmamaları gerektiğini açıkça belirttim. Bu daha önce de anlaşılmıştı ama belki de mesajı pekiştirme konusunda gevşek davrandım.

Altagoni sıradağlarının eteklerine yaklaşıyoruz ve Bloodsalt önümüzde kızıla boyanmış beyaz bir genişlik olarak yayılıyor. Dağlara yakınlığı nedeniyle bu bölge diğer bölgelere göre daha istikrarlıdır. İnsanlar

Benim gibi bu topraklarda yetişmiş olanlar, yerkabuğunun çok altından akan sihirli bir şekilde erimiş kilin dinlendiğini ya da kıpırdadığını hissedebilir. En azından şimdilik güvendeyiz.

"Burası Bloodsalt," diye mırıldanıyor kız. "Hiçbir şeyin yetişmediği tuz ve kırmızı kil tarlaları. Topraklarımızı istemenize şaşmamalı. Burası korkunç bir yer."

"Senin arazin mi?" Alay ettim. "Babanın arazisi nesiller önce benim halkımın ."

"Hayır, öyle değildi," diye karşılık veriyor. "Benim halkım üç yüz yıldır, Cesur Ashring vadimizi keşfettiğinden beri bölgemizde yaşıyor."

Alaycı bir homurtu çıkarıyorum. "Cesur Ashring mi? Benim halkım ona Kanlı Ashring der." Halkımın o kötü fatih için ürettiği isimleri söylüyorum ve sonra onun yararına Ortak Dile çeviriyorum. "Solace'ın Felaketi, Işığın Kovucusu anlamına geliyor. Bizi evimizden kovdu."

"Bu doğru olamaz," diyor. "Halkımız buraya geldiğinde bu vadide kimse yaşamıyordu. Burası atalarımız tarafından kehanette bulunulan evimizdi-"

Elimle ağzını kapatıyorum. İçimde öfke kaynıyor, halkımın tarihini yeniden yazdıkları, gerçeği şimdiki neslin zihninden sildikleri için öfke. Bu dayanılmaz bir şey. Onlar gerçekten kurtarılamaz. *O* kurtarılamaz, çekici değil, hiç cazip değil.

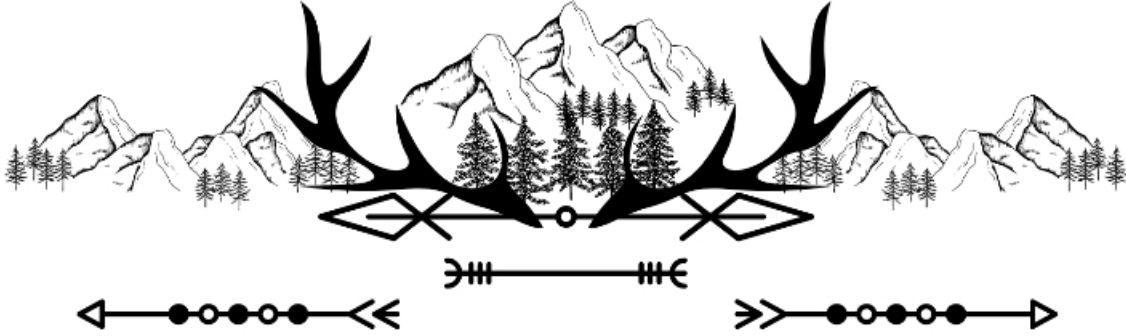
"Kapat ağzını, küçük aptal," diye mırıldandım kulağına. "Yoksa seni susturmak için içine bir şey koyarım."

Titriyor ve elimi yavaşça çekiyorum. Bir daha konuşmuyor.

Biraz soluklanmak için durduğumuzda ve kızı kaldırdığımda, sanki kasları onu tutamayacak kadar sıvılaşmış gibi ayaklarımın çöküyor. Şaşkın bir hayranlıkla parmağını beyaz tuz kabuğunun altından kıpkırmızı kile doğru izliyor.

"," dedim ona.

Bana bakıyor ve yüzünü ilk kez gün ışığında görüyorum.

Onunki coşkulu bir güzellik, tıpkı yapraklarını avucumun içinde ezebileceğim kırılğan bir çiçek gibi. Zarif, ince boynundan narin, sivri parmaklarına kadar onunla ilgili her şey şımartılmaktan, konfordan, zayıflıktan bahsediyor. Onu arzulasam bile bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Büyük, kahverengi ve uzun kirpikli gözleri bana kırışıyor. Gözlerinden korku akıyor, ama onunla karışık başka bir şey var, beni ürküten bir şey. Bu hayranlık, sıcak ve kaçınılmaz. Dudakları hafifçe aralanıyor.

Dehşetine rağmen bu kız benim görünüşümü seviyor.

Daha önce küçük ve ıslak olduğu için ona woad-rat demiştim ama woad-rat'lar çirkin oluyor. Bu isim ona yakışmıyor. Onun yerine aklıma köyümün yakınlarındaki kar yığınlarına yuva yapan iri gözlü kar fareleri geliyor. Onlar haşeredir ama ben onları her zaman sevimli bulmuşumdur, yine de bunu asla yüksek sesle söylemem.

"Yanılmışım," dedim kıza. "Sen bir fare değilsin. Sen bir faresin."

"Ve bu... daha mı kötü?"

Açıklama yapmıyorum, sadece onunla alay ediyorum ve aramıza birkaç adım mesafe koyuyorum. Sonra sikimi onun önünde çıkardım ve işedim. Belli ki utanarak kaçıyor. Ama biz savaşçıyız, halkım ve ben. Bedensel ihtiyaçlarımızı belli sınırlar dahilinde açıkça .

Mesela kız kardeşim Zeha'da hiç tevazu yok. O da yakınlarda işiyor. İşi bitince kızın yanına gidiyor ve pelerinini kalkan gibi tutuyor, böylece utangaç tutsağımız başka gözler mahrem yerlerini incelemekten tuvaletini yapabiliyor. Bir an göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğradım. Sonra da hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızıyorum. Pantolonumu yeniden bağladıktan sonra, yaklaşmakta olan bir ereksiyonu daha savuşturmaya çalışarak uzaklaşıyorum.

Birkaç dakika içinde Zeha beni geri çağırdı. "Cronan!" Sesinde bir aciliyet notası var.

Ona ve kıza yaklaştığımda göğsüm sıkışıyor. Kız tuzun üzerinde iki büküm yatıyor, geceliği yukarı kıvrılmış ve ince soluk bacakları tamamen açıkta. Elmacık kemiklerindeki iki kırmızı leke dışında tehlikeli derecede beyaz görünüyor. Gözleri dalgalanıyor, neredeyse kapalı.

"Ödülün hasta," diyor Zeha. "Ateşi var ve nefes alış veriş sesinden hoşlanmıyorum. Bir yeri yaralı mı?"

"Bir şeylerden bahsetti." Kelimeyi gıcırdatarak, ters ters bakarak, onun o kısmını düşünmemeye, acınası halinden pişmanlık duymamaya, *umursamamaya* kendimi zorlayarak söylüyorum. Kelimeler içimden dökülüyor, şiddetli ve öfkeli. "Tanrılar aşkına, bu kızın nesi var böyle? Hiç bu kadar çürük bir et parçası görmemiştim. Onu geri istemeyecekler, değersiz biri. Büyük olanı almalıydık."

"Büyük olana ulaşamadık," diyor Zeha sakince. "İnsanlarımızdan büyük kayıplar vermeden olmaz."

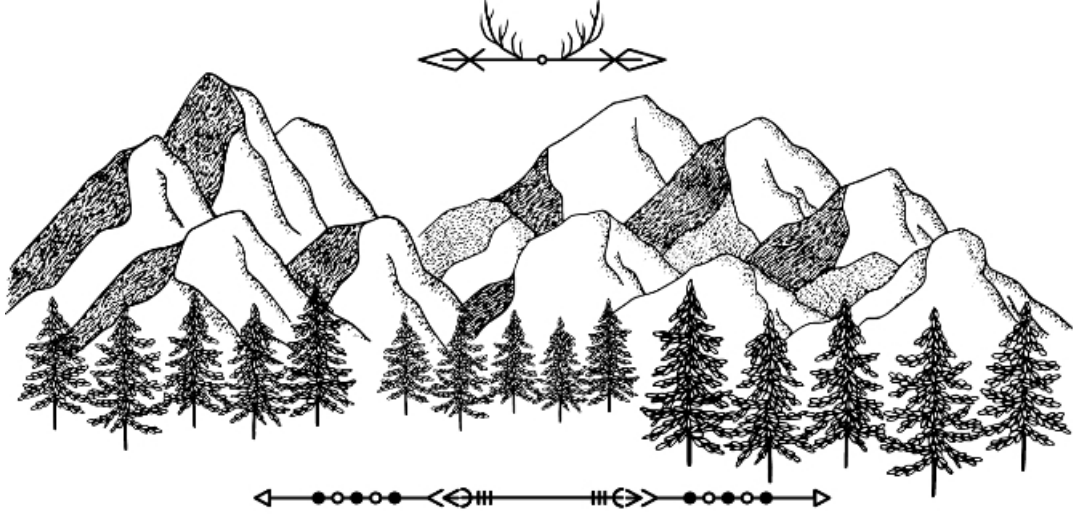
Kız mavimsi dudaklarıyla fısıldıyor: "Ben değersiz değilim." Yanına çömeliyorum. "Bana değerini söyle."

Ayağa kalkmasını, bana ters ters bakmasını, savaştığını istiyorum. Onun güçlü ve meydan okuyan, değerli bir rakip olduğunu gösteren bir işaret istiyorum. Nefret edebileceğim biri.

Gözleri odaklanmıyor ve bana cevap vermiyor.

"Düşündüğüm gibi." Doğrudum ve kız kardeşime döndüm. "Diğerleri kadar burada bekleyeceğiz. Şaşırtma saldırısında kayıp olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kızı olduğu yerde bırakıyorum, çünkü onun söz konusu olduğu yerde yeterince nazik davrandım. Daha sert, daha duygusuz olmalıyım. Ne de olsa o benim tutsağım. Ona karşı kaba ve acımasız olursam, ondan nefret etmek ve hissettiğim aptalca arzuya direnmek daha kolay olacaktır.

Kısa bir süre sonra, diğer savaşçı grubum bize yetişti. Birkaçının hafif yaraları var, ama saldırıda kimseyi kaybetmedik, bunun için mutluyum.

Adım adım kıza geri döndüm. Onu dinlenmesi için yere bıraktım, bir battaniye ve bir postla örtülmüştü, ama yanına diz çöktüğümde kalbim sarsıldı.

Nefes alıp almadığını söyleyemem. Düşündüğümde daha mı zayıftı? Öldü mü?

Çaresiz bir öfke ve katıksız bir panik içimde kaynıyor. "Biriniz şifacı için at sürsün!" diye bağırdım. "Buraya yakın bir yerde yaşıyor. Tanon, nerede olduğunu biliyorsun. Seninle ormanda buluşacağız, dağlara giderken kamp yaptığımız yerde." Tanon başını salladı ve atını dörtnala koşturdu.

Çömelip kızı kollarıma aldım.

Zeha atına giderken yanımdan geçip gitti. "Sana hasta olduğunu söylemiştim." Ona bir küfür savuruyorum ama o sadece gözlerini deviriyor.

Bu sefer kızı kucağımda taşıyorum, başı omzuma ve pazuma yaslanıyor. Hâlâ bilinci yerinde değil. Keşke zihnine ulaşabilsem ve onu karanlıktan çıkarıp yüzeye geri getirebilsem. Kahverengi gözleri aklımdan çıkmıyor; hayranlık, korku ve biraz da kurnazlık dolu gözler. Keşfetmek istediğim gözler.

O kadar acınası ve zayıf ki içimde öfke çalkalanıyor, bazen kardeşime duyduğum öfkenin aynısını. Zayıf durumu onun suçu değildi. Çektiği ıstırap benim çektiğim ıstıraptan çok daha kötüydü.

Onun için endişeleniyordum. Yine de zaman zaman mantıksız bir öfke hissediyordum - ona karşı öfke

-Kadere ya da tanrılara duyulan öfke belki ama daha çok atalarımı iyi ve bereketli topraklardan sürüp halkımı büyüyle kirlenmiş, canavarlarla dolu Kuzey'e sürmeye zorlayan Güney halkına duyulan öfke.

Bu kız, bu fidye, çalınan şeyi geri almak için ilk adımımız. O ölemez.

Bloodsalt'ı geçip ormana doğru ilerlerken, onun zarif yüzüne bakıyorum. Burun deliklerinin hafifçe esnemesi hala hayatta olduğunu anlamamı sağlıyor.

Bilinci yerinde olsaydı ona söyleyeceğim sözler aklımdan geçiyor.

Omurgalı mısın? Savaşma isteğin var mı? Yoksa sadece zayıf küçük bir fare misin?

Ormana giriyoruz ve önceki kamp yerimizi buluyoruz. Kız hâlâ hayatta, zar zor. Adamlarıma getirdiğimiz en büyük çadırı kurmaları için talimat veriyorum ve Zeha çadırın içine kürk ve battaniyelerden bir yatak yapılmasını denetliyor.

Diğer herkese kampımızın geri kalanını kurmalarını emrettikten sonra kızı içeri taşıyorum. Zeha bana eşlik ediyor ve kızı nemli, çamurlu geceliğinden çıkarmama yardım ediyor. İşlem sırasında kızın vücuduna bakmaktan kaçınıyorum ama onu yatağa yatırırken tenini hissetmekten kendimi alamıyorum. Soğuk ve pürüzsüz, dirseklerinde, omuzlarında ve kalçalarında keskin kemikli açılar var. Onu hareket ettirirken istemeden de olsa parmaklarım küçük bir göğsünün etine basıyor.

Ben arkamı dönerken Zeha kızın cildindeki kiri siliyor. Sonra kız kardeşim "Ateş için odun getireyim" diyor.

O gittiğinde, kıza tekrar bakma riskini göze alıyorum.

Boğazına kadar kürke batmış durumda. Belki sıcak ateşinin düşmesine yardımcı olur.

Bundan kurtulması için ona ihtiyacım var.

Avucumu alnına koyduğumda, zihnimde kelimeler yükseliyor ve onları irademin tüm gücüyle ona bastırıyorum. *Kendini bundan kurtar, küçük fare. Bana dişlerin olduğunu göster. Isır ve tırmala.*

Kaşlarını çatarak kıpırdanıyor ve karnım şokla dönüyor. Bir an için uyandığını düşünüyor ve umut ediyorum.

Ama yapmıyor. Bilinci yerinde değil.

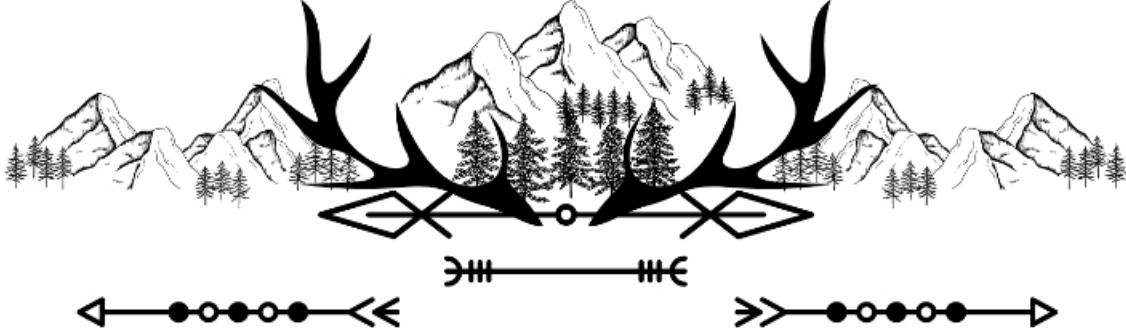
Ateş çadırı iyi ısıtıyor - biraz fazla iyi. Pelerinimi ve tuniğimi çıkarıp gömleksiz ve bağdaş kurmuş bir şekilde kızın battaniye yatağının yanına oturuyorum.

Sadece Zeha'nın kızı kontrol etmek için içeri girmesiyle noktalanın uzun saatler geçer.

Elinde bir kase yulaf lapası ve birkaç parça kurutulmuş et taşıyor.

"Yemek yemelisin," diyor bana. Bu aslında bir tavsiye değil; kız kardeşim ben boyun eğene kadar konuyu zorlayacak, bu yüzden kendimi o tatmin olana kadar çiğnemeye ve yutmaya zorluyorum. Bana bir şişe sert likör de getiriyor ve ben de boğazımdaki ve uzuvlarımdaki yanmanın tadını çıkararak doyurucu yudumlar alıyorum.

Sonunda şifacı geldi.

Şifacı, ağaçların arasında, orman çizgisi boyunca uzanan bir evde yaşıyor. Tüm klanlar bölge köylerine yapılan baskınlardan ya da bu bölgenin ruh emici iblisleri olan *jäkellerle* yakın karşılaşmalardan sonra şifa için ona gelir. Ona oldukça büyük bir borcum var, çadıra girerken bana tek bir sert bakışla bunu hatırlatıyor.

"Emana, dostum, iyi görünüyorsun," diyorum ona.

"Aramızda dalkavukluk yok Savaş Lordu," diyor. "İyileşmesini istediğin kişi bu mu?"

"Evet."

Emana ellerini havada, vücudunun biraz üzerinde gezdiriyor. Teni onunki kadar koyu, gözleri ise yıldızsız bir gece gibi. Ama büyüsü uyandığında gözleri altın renginde parlamaya başlıyor.

"Vücudunda tedavi edemeyeceğim hastalıklar var" diyor. "Büyülerimin ötesinde daha derin sistemik mücadeleler. Ateşini düşürebilirim ve şu anda onu zayıflatan hastalığı yok edebilirim ve kronik durumunu geçici olarak iyileştirebilirim. Ama ona nazikçe bakmanız gerekecek Savaş Lordu. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum ama onun önemli olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

". " Uzun bir süre sessiz kaldı - o kadar uzun ki, çıldırmamak için çadırdan çıkıp bir süre kampın içinde ileri geri yürümek zorunda kaldım. Sonunda çadıra tekrar giriyorum, tam da şifacı işini bitirmek üzereyken. Parmak uçlarından kızın bedenine doğru uzanan altın çizgiler geri çekiliyor, ellerine doğru kıvrılıyor.

Ben izlerken kızın kirpikleri kıpırdıyor ve kırpışıyor. Yine o gözler, sıvı gibi yumuşak ve zeki, çevresini hızla tarıyor.

"Geri döndü," diyor Emana. "Bunun için bana borçlusun Savaş Lordu." "Eğer yaşarsa sana ödeyecek çok şeyim olacak," diyorum ona.

Kızın bakışları beni buluyor ve bakışlarındaki keskinlik bir anlığına nefesimi .

"Sırf sana inat olsun diye kendimi ölüme terk etmeliydim," diyor.

Cevap vermiyorum. Onun yerine şifacıya sesleniyorum. "İşinizi iyi yaptınız. Bir dahaki sefere kadar."

Emana başını sallayarak çadırdan ayrılır. Zeha'nın elimizdeki yetersiz malzemelerle ona en iyi yiyecek ve içeceğin verilmesini sağlayacağını biliyorum.

Kız hareket etmeye başlıyor, ince omuzları kürklerin üzerinde yükseliyor. Göreceklerim karşısında tüm bedenim geriliyor ve sonra duruyor. Çıplak olduğunu fark etti.

Bir saniyelik şoktan sonra bakışları gözlerimden göğsüme, karnıma kayıyor. Çıplak gövdeyi tanıdığım bir açlıkla inceliyor, çünkü kemiklerimdeki, sinirlerimdeki yankısını duyuyorum.

Etkileyici ağzı kısa bir süreliğine açılıyor, sonra kendini tutarak tekrar kapanıyor. O tatlı ayırık ağzını üzerime koyduğunu hayal etmeden önce değil. Bu görüntüye sert sözlerle isyan ediyorum. "Tam bir baş , küçük fare."

"Güzel." Yuvasına daha da sokuluyor ve ben de hemen yanına gidip onu yuvasından çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Neredeyse ölüyordun. Bir şifacı çağırmak zorunda kaldım." Omuz silkiyor.

Kendi hayatını bu kadar az mı önemsiyor?

Kendi değerini bu kadar düşük görmesi beni neden çileden çıkarıyor bilmiyorum ama kendimi kaybediyorum. Ona doğru atılıyorum, saçlarını avuçlarımla arasına alıp yüzünü kendime yaklaştırıyorum. Tüm vücudum yanıyor; onu çürütmek mi yoksa yatağa atmak mı, boğazını kesmek mi yoksa vücuduna sahip olmak mı istediğimden emin değilim. "Ölmek yok," demeyi başarıyorum.

"Benden fidyeye almayı planladığın için mi?"

"Fidyenin birden fazla türü var," diye cevap verdim. "Ne fiyat alabileceğimize bakacağız. Para, toprak, halkımdan çalınanlar için kefarettir."

Yine bana bakıyor. Gözlerime değil, başka yerlerime; çeneme, boynuma, göğüslerime, kollarıma. Bakışları savaş yaralarımın üzerinde geziniyor, onları analiz ediyor. Onun varlığında hayatımda hiç hissetmediğim kadar çıplak hissediyorum ve bu beni daha da öfkeliyor. Hiç kimse beni düşmanımın kızı kadar derinden rahatsız etmemiştir.

"Nişanlým sadece üçüncü prens ve babamın sunabileceği çok az şey var," diyor. "İstediğin şeyi veremeyebilirler."

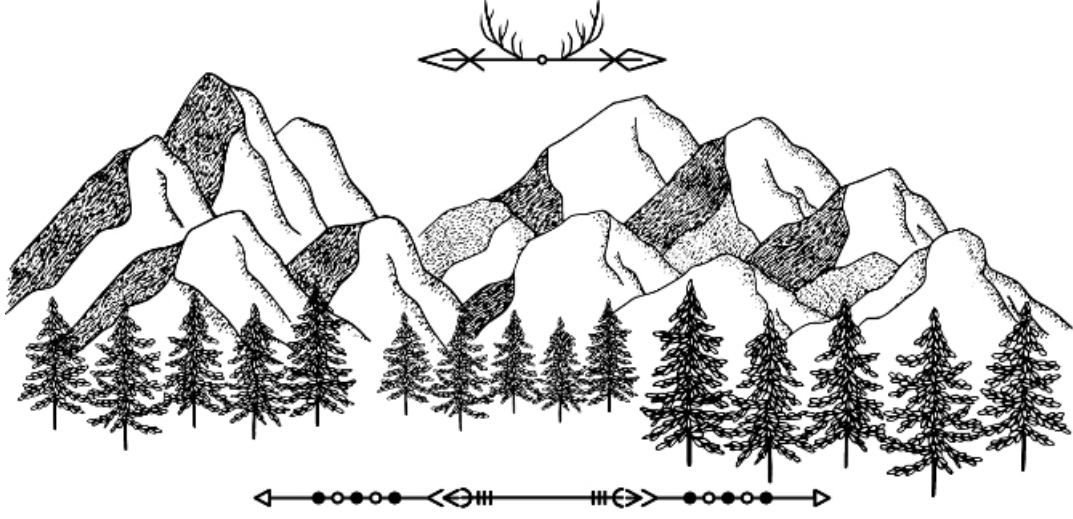
Nişanlısı. Onu sahiplenecek olan kişi.

Saçlarından tutup onu daha da yakınımaya çekiyorum. Kalbim, onun duyacağından emin olana kadar göğsümde gümbürdüyor.

Onu öpeceğim. I-

Bıçaklarımdan birini kınından çıkarıp narin çenesinin ince köşesinin altına sokuyorum. "Seni şimdi öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyor. O kahverengi gözler, yumuşak ve yalvaran. "Hayır. Lütfen yapma."

Ve şimdi merhamet için yalvarıyor. Şimdi, bıçağımın ucu boynundayken.

Çenem olduğu yerde kilitleniyor. Onun zayıflığına kıyasla kendi acımasızlığını hissedebiliyorum ve aynı anda hem kendimden hem de ondan nefret ediyorum, çünkü onun zayıflığı sahip olduğum tüm koruyucu içgüdüleri uyandırıyor, onun soyundan biri için hissetmemem gereken şeyler.

"Beni çok kızdırıyorsun," diye fısıldıyorum, ağzım neredeyse onunkine değiyor. "Senin zayıflığın. Acıacak haldesin. Şu anda bile ölümle cesurca yüzleşmek yerine hayatın için yalvarıyorsun."

Benimle kavgaya etmiyor, çığlık atmıyor ya da çırpınmıyor. Gözlerimin içine bakıyor. İlk kez onun görünürdeki zayıflığından daha derine bakıyorum ve çelikten bir iplik, saf bir sinir ve zeka görüyorum.

"Beni kurtarmak için bir şifacı çağırdın," diyor usulca. "Onca zahmetten sonra beni öldürmek aptallık olurdu. Ve beni geri çağıran sen değil miydin?"

Şok kalbimi sarsıyor, beynimi yakıyor. "Seni geri mi aradı?"

"Benimle konuştuğunu duydum. Ben batarken. Neden beni sadece öldürmek için geri çağırdın?"

Sersemlemiş bir halde saçlarını avuçlarımdan bırakıyorum. Bıçak elim yanıma ve ona bakarak geri çekildim.

Beni duydu.

Bilinci yerinde değilken beni duydu. Ama bu mümkün değil, çünkü onunla sadece zihnimde konuştum.

Halkım birçok çift oluşturur, bazıları aşk, zevk ya da üreme içindir. Ancak Kuzey klanları arasındaki en derin eşleşme ruh bağıdır. Bunun kanıtı da eşlerden birinin diğeriyle eter aracılığıyla, yani bilinçli zihnin bastırıldığı o boşlukta konuşabilmesidir. Bir kişi diğerrinin eterdeki düşünce-sesini duyabiliyorsa, bu iki ruh arasındaki derin ve kopmaz bir sevgi bağının işaretidir.

Midem bulantıyla çalkalanıyor.

"Dinlen," diye çıkışıyorum kıza ve çadırdan çıkıyorum.

Kapağın dışında, bıçağımı kınına geri sokuyorum ve düşünceli bir şekilde donup kalıyorum.

Bu mümkün değil. Bir klan üyesi ile dağların altından gelen biri arasında ruh bağı olduğunu hiç duymadım. Sadece Bloodsalt'ın Kuzeylileri bu bağa sahiptir. Bu, topraklarımızın büyüünün bir parçasıdır.

Kaplanım Kaja yanımdan geçip çadıra doğru ilerliyor. Ona benim diyorum ama o sadece kendine ait, onu yavruyken ben büyüttüm. Bazen benden hoşlanmadığını düşünüyorum. O ve ben aralıklı bir çiftiz - beni korkunç bir kaderden kurtardı ya da karanlık günlerde birden fazla kez yanımda oturdu - ama ona ihtiyaç duyduğum diğer zamanlarda hiçbir yerde bulunamadı. Kararsız, tıpkı Bloodsalt'ın kendisi gibi, bozuk ve değişken büyüü gibi.

Kaplanı düşüncelerimden uzaklaştırıp elimdeki soruna dönüyorum. Kız sesimi eter aracılığıyla duymuş olamaz. Belki de bayılmadan önce gördüğü son kişi ben olduğum için beni rüyasında görmüştür. Bu yüzden olmalı. Başka bir açıklama mümkün değil.

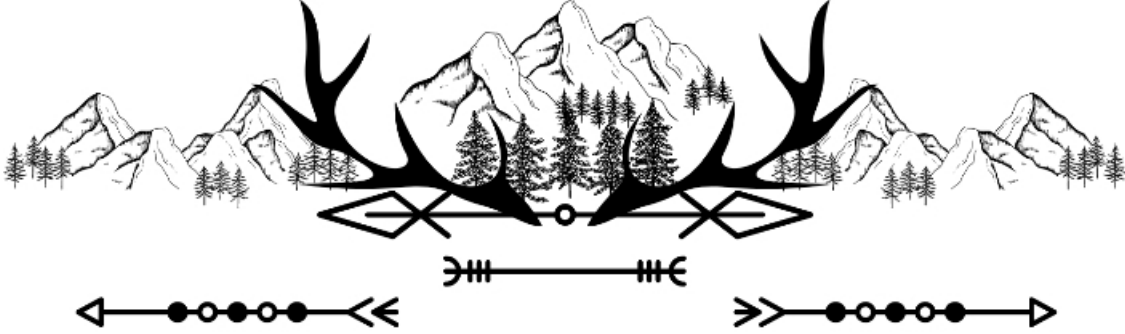
Çadırın içinden gelen bir çığlık beni ürkütüyor. Zeha kamp ateşinin yanındaki yerinden başını kaldırıp bakıyor, ama ona yerine oturmasını işaret ediyorum. Sanırım kargaşanın sebebini biliyorum.

Çadıra girdiğimde Kaja, çalınan tahtına yeni oturmuş bir imparatoriçe gibi kürk ve battaniyelerden oluşan yatağın üzerinde yatıyordu. Esirim yatağın köşesinde, çadırın eğimli kenarına dayanmış, kediden çekiniyor.

Kız tamamen çıplak olmasaydı komik bir görüntü olurdu. Onu görür görmez vücudum ısınıyor ama kendimi kaplana odaklanmaya zorluyorum. "Kaja! Çık dışarı, hemen."

Kaja bana hırlıyor, ama ben ses tonumu alçaltarak genellikle itaatsizlik etmediği alfa sesine dönüştürüyorum. "Kaja. Dışarı."

Kedi onaylamadığını söyleyerek yataktan ve tekrar dışarı çıkar.
Kalbim tekleyerek dönüyorum ve tutsağımın çıplak bedenine uzun uzun bakıyorum.

Her zaman güçlü kolları ve becerikli elleri olan yuvarlak, dolgun vücutlu kadınların görünümünü tercih etmişimdir. Kıvrımları sağlıktan, yaşama ve takdir ettiğim bir güçten bahseder. Güç ve yumuşaklık bir arada, güvenilir ve rahattırlar. Olsa gibi, çocukluktan beri arkadaşım, evlilik ve çocuklardan bahsettiğim biri. O çok sevdiğim bir arkadaşım ve sevdiğim şekilde güzel. Çocuklarımı doğuracak kadar güçlü.

Bu kız açlıktan ölecek kadar zayıftı - bölge liderinin kızımdan beklediğim bu değildi. Normalde güzel olduğunu düşüneceğim biri değil.

Ama duruşunda büyüleyici bir zarafet, zayıf karnının eğiminde ve ince bacaklarında şehvetli, karşı konulmaz bir çekicilik var. Göğüsleri küçük, benim için bir avuç bile değil, ama gösterişli eğimleri ve şekilleri kalbime çakmak taşı gibi çarpıyor ve arzuyu ateşliyor. O göğüsler biri tarafından dokunulmak istiyor ve ben de o erkek olmak için can atıyorum.

Bakışlarım alçalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü bacaklarının arasında, sarı saçlarının belli belirsiz sisi tarafından korunan yarığa odaklanıyorum. O noktanın dikişi bir parmağın orayı yoklaması, daha derinlere inmesi, onu inletecek gizli ıslak yerleri bulması için yalvarıyor-

İncelememi bitirmek için kendimi zorluyorum, bakışlarım koyu renk kürklerin arasına tünemiş narin ayaklarına kayıyor. Ne elleriyle, ne saçlarıyla, ne de bir battaniyeyle kendini gözümünden saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Sanki bakışlarımı arzuluyor gibi, ahlaksız küçük bir şey o.

Nişanlısının bu gösteriye ne diyeceğini merak ediyorum.

"Kötü bir eş olacaksın," diyorum ona.

"Affedersiniz?" Kızgın görünüyor.

yerleştirebileceğim kelimeler arıyorum. Engeller. Duvarlar. Cevap verdiğimde sesim hırçındı. "Kalçaların. Bebekler için çok dar. Ve göğüslerin -Çok küçük. Hepiniz çok küçüksünüz." Ama konuşurken bile ona doğru ilerliyorum. *Dur. Ona doğru yürümeyi kes, diye emrediyorum kendime. Hayır, elini oraya, kaburgalarına koyma! Tanrım, dokunduğumda titriyor. Korku mu, arzu mu?*

Ona neden dokunduğumu açıklayacak bir bahaneye ihtiyacım var. "Burada morlukların vardı ama artık yoklar," diyorum elimden geldiğince kayıtsızca. "Şifacı işini iyi yapmış."

Elim onun teninden ayrılmıyor. Ne kadar yumuşak, mükemmel bir ten. İpeksi ve sıcak. Elim kocaman, bronzlaşmış ve solgunluğuna rağmen sert görünüyor. Sağ elim belini bu şekilde çevrelediğinde, başparmağım neredeyse göbeğine değiyor, orta parmağım ise neredeyse omurgasını sıyrıyor.

Temkinli ve deneysel bir şekilde diğer elimi kaldırıp belinin karşı tarafına koyuyorum.

Başparmaklarım ve parmak uçlarım tam olarak buluşmuyor. Yine de çok zayıf. Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var.

Kız, farem, tamamen hareketsiz duruyor ama artık titremiyor. Teni sıcak ve davetkâr. Nefesi sabit, kaplanın onu korkuttuğu zamankinden daha yavaş.

Ve dokunmadan duramıyorum, belinin ve gövdesinin nazik kıvrımlarından, kollarının ince sütunlarından, parmaklarının zarif duruşundan başka bir yere bakamıyorum.

"Habercim bugün babanla konuşacak ve taleplerimi iletecek," diyorum başparmaklarım karnında gezinirken. "Yakında buradan gitmiş olacaksın."

"Burası neresi?" diyor alçak

sesle. "Bir kamp."

"Halkınızın kasabaları var mı?"

"Daha kuzeydeki yerleşimler. Sökülebilen ve başka bir yere taşınabilen kulübeler."

Bakışlarım göğsünde durdu, göğüslerinin , gergin uçlarına sabitlendi. O göğüsler küçük, dolgun meyveler gibi, olgunlaşmış ve dokunulmaya hazır. Bu garip bir karşılaştırma, şiirin en kötü türü ve asla yüksek sesle söylemeyeceğim bir şey - ama düşüncelerimin arasında dolaşmaktan kendimi alamıyorum, onu karşılaştırabileceğim şeyler bulmaya çalışıyorum, sanki doğru kelimeleri bularak onun hakkında neden böyle hissettiğimi açıklayabileceğim.

Kendimi durduramadan ona biraz daha yaklaşıyorum.

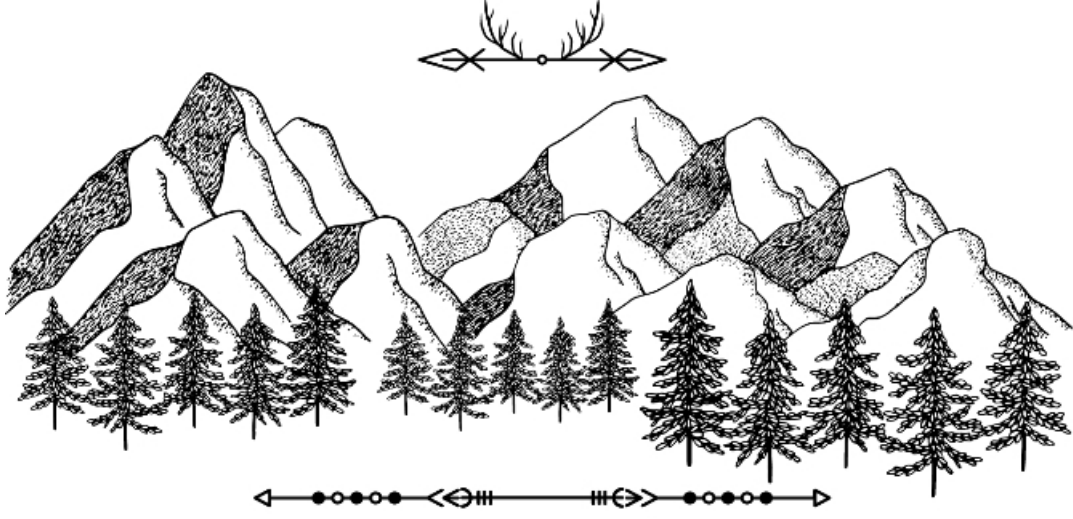
Yanıt olarak bana yaklaştığında vücudumda heyecan verici bir nabız atıyor.

Onun göğsünü ağızma alacağım. Bu kadar yakın olup da dokunmadan, tatmadan duramam-

Sahip olduğumu bilmediğim gizli bir irade gücüyle onu itmeyi başarıyorum ve o da battaniyelerin üzerine yuvarlanıyor. Ancak o zaman, benim reddetmemden sonra, kendini örtüyor.

"Nişanlım benim güzel olduğumu düşünüyor," diye bana takılıyor.

"Ha." Ona doğru keskin bir kahkaha attım ve çadırdan dışarı çıktım.

Kız kardeşimle konuşmak için duraksamıyorum ve kamptan geçerken beni selamlayan savaşçılara gönülsüzce teşekkür ediyorum. Yolda göğüs zırhımı, zırhımı ve bileziklerimi bıraktığım kütüğün yanında duruyorum ve ormandaki yürüyüşüm sırasında herhangi bir canavar veya ibisle karşılaşma ihtimalime karşı onları giyiyorum. Pelerinin her şeyi örtüyor ve yeterli sıcaklık sağlıyor. Gömleğim yok, onu kızla birlikte çadırda bırakmıştım ve geri dönüp almaya cesaret edemiyorum.

Kılıç kemerimi taktıktan sonra grubumuzun en genci olan Jili'nin koluna giriyorum. Endişeli bir ruhu var ve annesi Tanon'un yanında kalabilmek için bizimle seyahat ediyor. "Mahkûmun yanına git," diyorum ona. "Artık *jäkel* ülkesindeyiz ve iyileştiği için artık onları savuşturmak için yaklaşan ölümün ve hastalığın kokusunu taşıyor. Bir kemik örgüye ihtiyacı olacak."

"Evet, Savaş Lordu," diye yanıtlıyor Jili.

Kamptan uzaklaşıp, atlar için kurduğumuz derme çatma ağılların yanından geçerek, iskelet gibi, kırmızı damarlı yaprakları olan beyaz ağaçlardan oluşan ormana doğru yürüyorum. Güneş yakında batacak ama orman henüz karanlık değil. Yapmam gereken şeyi gizleyecek gölgeler yok, bu yüzden kamptan uzaklaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

Kıza olan şehvetimden kurtulmalıyım. Şimdi herkesten uzakta kendimi buna kaptırırsam, belki tamamen arınabilirim.

Karlı ormanda duraklıyorum, pelerinin altına gömlek giymediğim halde soğuğu zar zor hissediyorum. Kükreyen bir şehvetle bedenim ve ruhum alev alev yanıyor.

Bu da sikimi kalınlaştırıyor ve pantolonumun dikişini sıkılaştırıyor. Havaya beyaz nefesler üfleyerek düğmeleri yırtıyorum ve uzunluğumu serbest bırakıyorum. Bir elimle kavrarken, diğer elimi bir ağaca dayıyorum sonra gözlerimi kapatıp kendimi sefil derecede lezzetli bir fanteziye kaptırıyorum.

Aklımda, kızı kaçırmak için kuleye tırmanan bendim. Yirmi üç yaşında, dedi casusumuz, henüz evlenmemiş. Nişanlı. Bana yasak.

Yasak. Bu kelime sikimin seğirmesine neden oluyor.

Kuleye tırmanıyorum, pencereden giriyorum. Konforla dolu odasını hayal ediyorum ve onu ipeksi çarşafın arasında çırılçıplak kıvrılmış, güzel sarı saçları beline kadar dökülmüş olarak hayal ediyorum. Aniden ortaya çıkışımdan, cüsemenden ve iriliğimden ürküyor.

Ama onu şiddetle kaçırmıyorum. Bunun yerine ona doğru yürüyorum, zırhımın parçalarını, dış giysilerimi, giydiğim tüm kıyafetleri onun kadar çıplak kadar döküyorum. Beni izliyor, kahverengi gözlerinde şehvet ve endişe dönüyor.

Parmak uçlarımı yanaklarında gezdiriyorum, ürperiyor ama dokunmama izin veriyor.

"Şimdi seni götüreceğim," diyorum ve o da başını sallıyor, çünkü bunu hep istemiş, benim gibi arzulamıştı.

Ellerimi ince bedeninde, her narin tepe noktasında ve kıvrak kıvrımlarında gezdiriyorum. Yüzünü aşağı çeviriyorum, onu yatağın çekiyorum, yarağımın ucunu o kıvrana kadar yarığı boyunca sürüklüyorum, sözsüz bir yalvarış. Sonra kaygan etinin sıcaklığına . Bir elimi omurgasına, kürek kemiklerinin arasına koyarak onu sertçe alıyorum. Her itişte çığlık atıyor ve ondan gelen her zevk çığlığı şehvetimi daha da artırıyor. Çılgınca ona doğru koşuyorum, çünkü yakalanabiliriz ve onu çabucak ele geçirmeliyim, önce-ah- önce-

Taşaklarım sıkılaşıyor ve karlı zemine salgımı püskürtüyorum. Vücudumda dolaşan heyecan her zamankinden daha keskin ve kendime bir memnuniyet sırtışına izin veriyorum. Artık doydum. Tutsak için şehvetimi harcadım ve artık baştan çıkarılmayacağım.

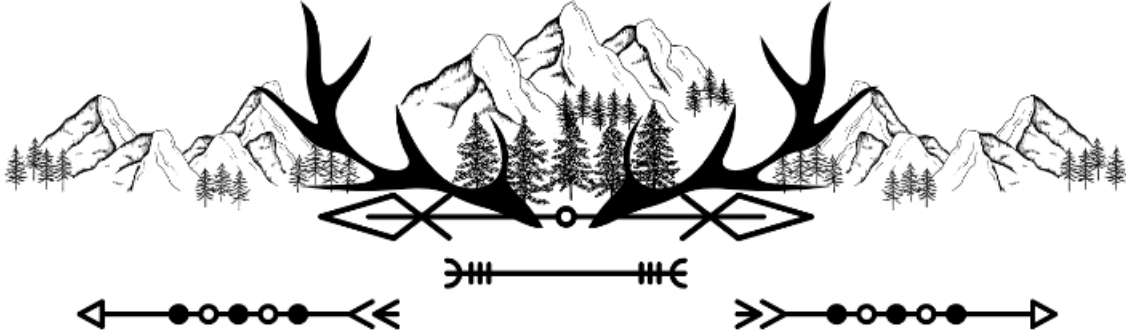
Nefes nefese, pantolonumu yeniden bağlamadan ve kampa dönmeden önce bir an ağaca yaslanıp dinleniyorum. Ağaçların altındaki ışık azalıyor. Yakında gece olacak.

İleride, kamp yönünde bağırışlar duyuluyor. Kaşlarımı çatarak sese doğru koşuyorum. Ormandaki iblislerin saldırması pek olası değil.

Gece çökmeden önce. Bu aksaklık ne ?

Atları ağıla koyduğumuz yere doğru koşarken, birkaç tanesinin çitteki bir boşluktan tırısyla dışarı çıktığını görüyorum. Adamlarım çoktan harekete geçmiş, atlara doğru sıçramış ve çitteki deliği kapatmak için harekete geçmişlerdi. Bazıları bineklerinin üzerinde sallanarak ormana doğru ilerliyor.

"Tutsak!" Tanon bana sesleniyor, karanlık yüzü endişeyle gerilmiş. "Bir at çaldı ve kaçtı."

Herhangi bir canavar ya da ibisle karşılaşma ihtimalime karşı göğüs zırhımı, bileziklerimi ve zırhımı hızlıca takıyorum ve kılıcımı elime alıyorum. Pelerinimi tekrar omuzlarıma dolamak dışında başka bir şey için zamanım yok. Atımı çabucak hazırlıyorum. Evet, kız biraz önde başladı. Ama savaşçılarımla onu kovalamaya başladı bile. Fazla uzağa gidemez.

Onu koruyacak birini bulmamakla aptallık etmişim. Kanlısalt'ı geçtikten sonra kaçmayı deneyemeyecek kadar korkmuş, üşümüş ve zayıf olacağını düşünmüştüm. Adamlarımın arasından gizlice geçip bir at çalmayı başarabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona duyduğum saygı, öfke ve nefretle birleşiyor.

Zeki küçük şey.

Atım hızla kızın peşine düşen savaşçılara yetişiyor. Ormandan fazla uzaklaşmadık ve ilerideki ağaçların arasından, batan güneşin ışıltısıyla pembeye bürünmüş Bloodsalt'ı görebiliyorum.

"İşte gidiyor!" Tanon ileriye işaret ediyor, siyah dört ayaklı bir şekil beyaz kabuğun üzerinden kaçıyor.

Bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyor. Zeki gözleri olan kız, Kanlısalt'ı göz göre göre geçmek için aptal olmalı. Onu çabucak yakalayacağımızı biliyordur.

"edin," diye bağıryorum midillinin peşinden gitmekte olan adamlara.

Atımı çekiyorum, onu döndürüyorum ve kayaların, toprağın ve kırmızı damarlı köklerin üzerindeki kar serpintilerine bakıyorum. Aygırımla birlikte yavaşça yürüdüğümüz patikadan geri dönüyoruz. Diğer savaşçılardan birkaçı tereddüt ediyor, ne yaptığımdan emin değiller.

"Savaş lordu mu?" diye soruyor biri.

Tam o sırada aradığım şeyi buldum ve gülümsedim. "Her şey yolunda," diyorum. "Geri kalanınız kampa dönün ve orayı emniyete alın. Bu ormanda *jäkel* ve diğer uğursuz yaratıklar var. Kaçağın yakalanmasını sağlayacağım."

Başlarını sallarlar ve karanlık ormana doğru uzaklaşırlar.

Birkaç dakika içinde, midilliyi Bloodsalt'a kadar kovalayan üç kişi onunla birlikte geri döner. Yüzleri asık, çünkü eyer boş. Tabii ki öyle, çünkü kurnaz esirim beni kandırmaya çalıştı.

"Midilliyi kampa geri götürün," dedim onlara. "Kızın izini buldum. Onu yakalamam uzun sürmez."

Tanon, "Ben de seninle geleyim," .

Kabul etmeliyim. Beni *jäkel*'den korumak için kemiklerimi takmış olsam bu ormanda gece tek başıma at sürmek aptalca. Ama nedense bunu yanımda kimse olmadan yapmak istiyorum. Ödülümle tek başıma yüzleşmek ve onu kendi ellerimle yakalamak istiyorum ve bunu neden tek başıma yaptığımı daha fazla düşünmeye cesaret edemiyorum. Neden kızla yalnız kalmak istediğimi.

"Geri dön," diye emrediyorum.

Tanon ve diğerleri itaat ederken ben de aygırımı ağaçların arasına çekiyorum. Kızın bıraktığı izleri takip ederek yolumuza devam ediyoruz. Orman hakkında ya da izlerini gizleme konusunda hiçbir şey bilmiyor, bu çok açık. Yine de engebeli arazi karşı nazik; taşlar ve çukurlar arasında izini birkaç kez kaybediyorum. İlerlemem istediğimden çok daha yavaş ve onu donarak ölmeden ya da ormanın bir sakini tarafından parçalanmadan önce bulup bulamayacağımı merak etmeye başlıyorum.

Artık tamamen gece oldu ve ben onu hâlâ bulamadım. Kendimi gevşek ve yırtık bedeniyle karşılaştığımda hayal ediyorum, sarı saçları kızıla boyanmış, kahverengi gözleri tepedeki iskelet yapraklara sabitlenmiş. Bu görüntü ruhumu burkuyor.

Onun iyiliğini düşündüğüm için değil. Sadece fidyeye için ona canlı ve bütün olarak ihtiyacım olduğu için.

Bir feryat geceyi delip geçiyor, peş peşe üç tiz çılgılık.

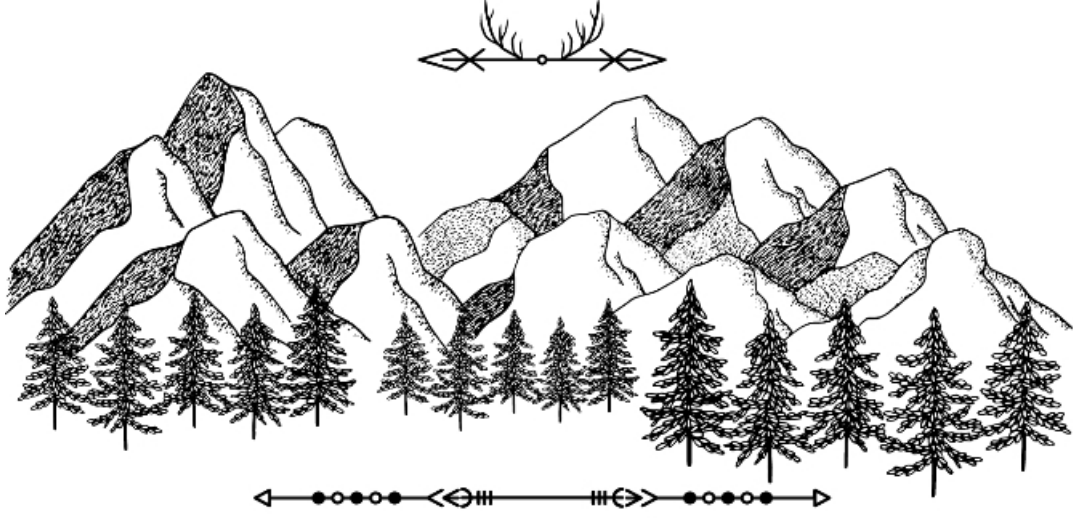
Bu çılgınlıkları daha önce de duydum ve ne anlama geldiklerini biliyorum. *Jäkel* avda, birden fazla. Ödülümün peşinde değiller. Olamazlar. Kemikler onu korumalı-

Kemikleri çıkarmadığı sürece. Aptal bir Güneyli olarak bunların önemini anlamayabilir.

Atımı ileri doğru itiyorum, pervasız bir panik damarlarımda dolaşıyor. Daha fazla çılgılık geceyi böler. İblisler toplanıyor, üç tanesi

tek bir noktaya yaklaşıyorlar. Birbirlerini çağırmaya devam ettikleri sürece, henüz avlarına ulaşmamışlardır.

Acele etmeliyim.

Birdenbire bineğim bir uçurumun kenarına, topraktaki derin bir yarığa doğru kayıyor. Dizginleri sertçe çekiyorum ve dengesini sağlamak için mücadele ediyor. Her nasılsa ikimiz de düşmeden önce dengesini yeniden kazanmayı başarıyor.

Ondan kurtulduktan sonra onu ağaçların arasına götürüp orada bağlıyorum. Elimde kılıç, vadinin kenarında durup başka bir tiz çığlık duyana kadar dinliyorum. Sesin tonuna ve ritmine bakılırsa, ilk canavar avına ulaşmış ve diğerlerini bekliyor. Her an saldırabilirler.

Adımlarıma dikkat ederek yavaşça ilerliyorum. Gece karanlık - çok karanlık - ama tanrıların istediği gibi, rüzgâr bulutları aydan temizliyor ve ay vadide parlayarak yolumu aydınlatıyor. İleride pençe seslerini ve çakıl taşlarının çingiraklarını duyabiliyorum. Artık çok uzak değil.

Kızın çığlığını duymadım. Belki de saklanıyordur, akıllı bir faredir.

Bir şey cırlıyor ve hırlıyor ve sonra onları görüyorum - üç *jäkel*, siyah kürklü ve bükülmüş bacaklı. Eğri büğrü, canavar gibi şeyler, hırıltılı çeneleri ve kırık görünümlü boynuzları var. Onlar bu yerin *yanlışlarının* bir parçası, et için öldüren ama ruhları da yutma kapasitesine sahip, öbür dünyaya huzurlu geçişi engelleyen yaratıklar. *Jäkel*'in çeneleri ve pençeleri ölen birini gördüm. Bu normal ölümün ötesinde bir acı, ruhun parçalanırken çektiği bir ıstırap.

Yaratıklar yere çökmüş, sıçramaya hazırlanıyor. Hedeflerini zar zor görebiliyorum; örülmüş köklerden oluşan bir perdenin ardındaki kürklü ve soluk tenli bir figür. Bu kökler, yaratıklar onu parçalamadan önce sadece bir saniyelik koruma sağlayacak.

Bir *jäkel* ile tek başıma hiç savaşmadım, *hele* üçüyle birden hiç. Ne yazık ki savaşçılarımı yanımda getirmedim.

Ona saldıracaklar.

Tüm gücümle böğürerek vadiye atlıyorum, botlarım yere çarpıyor. *Jäkel* bana zar zor bakıyor, üzerimde kemikler var ve onlara ölüm gibi kokuyorum, bu yüzden beni istemiyorlar. Kıza geri dönüyorlar.

Kendi dilimde onlara kükrüyorum. "Sizin değil! Benim!" Ve kılıcımı savurarak üç iblisin üzerine saldırıyorum.

Beklediğimden daha hızlı hareket ediyorlar. Kılıcım kocaman, ağır ve yavaş. Sürünüyorlar, açlıktan gözü dönmüş sarmallar, üzerime atlıyorlar, omzumdaki zırhı ısıyorlar, pelerinimi kesiyorlar.

Onlara hırlıyorum, dönüyorum, tepiniyorum. Birini bacağından yakalayıp üzerimden fırlatmayı başarıyorum; bir an için sersemlemiş, yerde topallıyor. Ama hâlâ bedenime ağırlık yapan iki iblis var, beni sürüklüyor, pençeliyor ve koparıyor. Dirseğim ve yumruğumla onları yüzümden uzak tutmak elimden gelen tek şey; sırtımdan tırmanıp vücutlarını benimkinin etrafına sararlarken kılıç darbesi için iyi bir aç yapıyorum.

Pençeler dizimin arkasına saplanırken, diğer pençeler uyluğumu tırmıklıyor ve acıdan dişlerimin arasından tıslıyorum. Bacağım kırılıyor ve tek dizimin üzerine çöküyorum. Ayağımı kaybettim -bu ölüm demek- çırpınıyor, kılıcımı saplıyor, canavarlardan en az birinin ezici ağırlığından kurtulmaya çalışıyorum.

Neredeyse bir tanesini yerinden oynatmışım ve tam kurtuluyordum ki bir sopa aniden fırlayıp çeneme çarptı. Arkasında kızın beyaz yüzü ve sarı saçları ay ışığında parlıyordu.

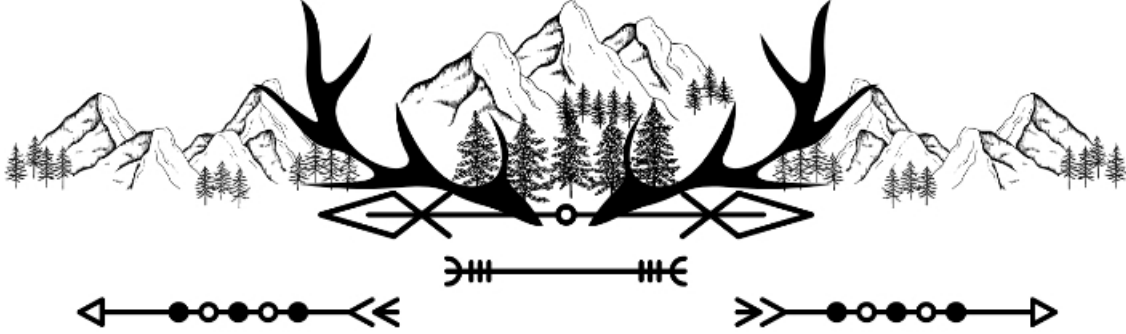
Yardım etmeye mi çalışıyordu? Ne muazzam bir başarısızlık. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı.

"Çok özür dilerim."

Hoşnutsuzluğumu hırıldayarak daha uzağa dönüyorum ve bıçağımı bir canavarın karnına saplıyorum, onu derine sokma çabasıyla kükrüyorum. İblis öğürüyor ve mor zehir kusuyor, bazılarının taşıdığı asidik bir safra. Zehir kolumun üst kısmına, bilekliğin kenarının hemen üstüne sıçırıyor. Daha yakıcı bir acı, derimden etime doğru ilerliyor. Neyse ki asit sadece aktif

Birkaç saniye sonra zararsız bir sıvıya dönüşüyor. Ama yanıklar etimde kalıyor, fokurduyor ve tütüyor.

Canavarlardan birine daha saldırdım, bıçağım hedefini buldu ama sonra sersemlettiğim üçüncünün ağırlığını hissettim. Canlanıp sırtıma sıçradı ve öldüğümü anladım.

Kız nefes nefese bir çığlık atarak sopasıyla canavara vuruyor ve onu sırtından düşürecek kadar sert vuruyor. İkinci iblisi tekmeleyerek ve kılıcımı kalbinden çekerek uzaklaştırıyorum ve kızı çoktan ölmüş bulmayı umarak dönüyorum. Ama kız sopasını canavarın çenesinin arasına sıkıştırmıştı ve canavar dişlerinin arasında kilitli kalan tahtayı akılsızca kemirirken kız direniyordu. Keskin bir çatırtı ve çenesi kırılıyor, kızın çabasıyla mı yoksa yaratığın aptallığıyla mı, emin değilim.

Homurdanarak ve uluyarak, iblis ondan uzaklaşır ve gecenin içinde kaybolur.

Kız dirseklerinin üzerinde yükseliyor, kan sıçramış, gözleri zaferle parlıyor. Bana yine o şekilde, o hevesli hayranlıkla bakıyor ve kalbimde geçici bir zevk nabızı atıyor.

Hayır.

Hayır, hiçbir şey hissetmeyeceğim. Amansız bir taş ve intikamcı bir ateş olacağım, çünkü halkımın ihtiyacı olan şey bu.

Ona doğru fırladım, saçlarından tutup ayağa kaldırdım.

Protesto için çığlık atıyor. "Saçımı tutmayı bırak, seni zalim şeytan!"

"Affedersiniz, Majesteleri," tıslıyorum. "Başka neremi istersiniz seni yakalamak ?"

Bunu ona neden söyleyeyim ki?

Gözleri benimkilere kayıyor, şaşkınlık ve biraz da ilgi, mizah. Ama sadece nefes nefese, "Neydi o şeyler?" diyor.

"Jäkel. Et yiyciler, ruh yutucuları. Kemikleri takıyor olman gerekiyordu." Neden saçları parmaklarımı böyle cezbediyor? Tutuşum gevşiyor ve elimi saçlarının arasında gezdiriyorum ama saçlarında düğümler var.

Bu da öfkemi yeniden alevlendiriyor. "Tanrım, neden terbiyeli olamadın? Şimdi seni bağlamak zorunda kalacağım. Jili de saç örgülerini tekrar düzeltmek zorunda kalacak."

Elimi onun lanet olası saçlarından çekemiyorum. Bana yardım etmeye çalışıyor, parmakları birbirine karışmış noktaların üzerinde geziniyor, parmak eklemlerime sürtünüyor. Her dokunuşu bir kamp ateşinin sıcak kıvılcımları gibi hissediyorum ve karıncalanan sıcaklık beni sersemletiyor, kalbimi ters çeviriyor ve dilimi dolaştırıyor.

"İşte bu yüzden halkımın kadınları bu kadar uzunken saçlarını salmazlar," diyorum. "Örgü olmayınca saçlar dağılıyor ve düğümleniyor. Seninki gibi saçlara alışık değilim. Yumuşak, kır çiçeklerinin ipeği gibi." Ne söylüyorum ben? Neden konuşuyorum ve neden duramıyorum? "Saçını tutuyorum çünkü verdiği his hoşuma gidiyor."

Hâlâ parmak eklemlerimi saçlarının düğümlenmiş halkalarından çıkarmaya çalışıyor ama bunu söylediğimde duraksıyor.

Sertçe yutkunuyorum. İblis kanı sıçramasının keskin kokusunun altında onun kokusunu alabiliyorum. Onunki fısıldayan bir koku girdabı, kırağı ve çiçekler, acı ter ve tuzlu ten ile tatlı. Hepsini istiyorum, terini ve tatlılığını, çekici ağzını ve zeki kahverengi gözlerini.

"Senin saçların da uzun," diyor.

"Seninki çok daha yumuşak." Kendi sesim yabancı, kalbimdeki hafif sıcak sızıdan doğmuş. Bu ses tanımıyorum. Kuzeyde, büyüyle çürümüş vahşi doğada yeri yok.

Elimi saçlarından çektiğimde acı içinde haykırdı. "Ah! Seni azgın piç."

"Bunu cezanın ilk kısmı olarak düşün." "İkinci kısmı ne?"

Yine göğsümdeki çarpıntı, duymayı, düşünmeyi, onu yakalamaktan ve benim için çılgılık atana kadar ona eziyet etmekten başka bir şey yapmayı zorlaştırıyor. İçimden nazik, acıyan bir ses yükseliyor, dilime nazik sözler sıkıştırıyor ama onları ezip atıyorum. Ona cevap *vermem* gerektiği gibi, bir Savaş Lordu'nun konuşması gerektiği gibi cevap veriyorum. "Seni nasıl cezalandırmak istediğimi biliyorum. Diğer savaş esirlerini cezalandırdığım gibi - seni çıırılçıplak soyup, o güzel tenin yıldızların arasındaki gece göğü gibi mavi ve mor olana kadar döveceğim. Ama sen esir alınmış bir savaşçı değilsin ve buna dayanamayacak kadar zayıfsın."

Şimdi biraz korkmuş görünüyor ama hâlâ yeterince korkmuş değil. Gözlerinde hâlâ o meraklı hayranlık, neredeyse bir meydan okuma var. "Beni yenmek mi istiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Tanrım. Ben asla bir kadını dövmem.

"Ama az önce dedin ki-"

"Buna dayanamayacağını söyledim. Başka bir *jäkel* bizi bulmadan önce benimle gel, aptal kız." Kolundan tutarak onu birkaç adım ileri çekiyorum; ama bacağımda korkunç bir acı patlıyor ve bacağımın kopmak üzere olduğundan emin oluyorum. Acı çılgılığımı engel olamıyorum.

"*Faen*," diye tükürdüm ve onu .

"Yaralandın mı?" Bana doğru eğiliyor, ama ben onun endişeli bakışını ters bir bakışla karşılıyorum. Aptal fare, asitten yanmış olduğumu ve birçok yaramdan kan aktığını göremiyor mu?

Ama ben bir Savaş Lordu'yum, bir savaşçı. Bunu fethedebilirim. "Önemli değil." Bir adım daha atıyorum. Acı, dayanılmaz ve inkar edilemez, uyluk kasıma doğru ilerliyor ve vücudum titremeye başlıyor. Dövüş sırasında beni besleyen güç her neyse azalıyor ve itiraf etmeliyim ki fena halde yırtıldım. En kötüsü de incelediğimde kan fişkırان uyluk yaram.

"Dürtmeyi bırak," diye kıza çıkışır. "Daha da kötüleştiriyorsun. Atın nerede?"

"Vadinin hemen dışında. Onu burada, o yaratıklarla birlikte riske atmak istemedim."

"Çok nazıksın. Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyin, ben de gidip onu alıp size getireyim."

Avucumu yaraya bastırıp kanın durmasını istiyorum. Durmayacak. Etim neredeyse kemiğime kadar kesildi. Bir inilti .

Atın peşinden gitmesine izin veremem. Muhtemelen onu alıp kaçacaktır, bu sefer temelli. Yine de gitmeye çalışırsa, atımı taylığundan beri bildiği çağırma geri çağırabilirim. Umarım buna kulak verir ve vadiye yayılan iblis kokusuna rağmen bana geri döner.

Kızın güzel kahverengi gözleri masumca benimkilere bakıyor. "Geri geleceğim," diyor. "Fare dersini aldı. Burada tek başıma hayatta kalamam ve eve de tek başıma dönemem. Artık kaçmak yok, sadece kampa dönüp uyumak istiyorum. Ne de olsa hayatımı kurtardın. Bunu sana borçluyum."

Zeki, kurnaz, güzel kız. O güzel beyaz dişlerinin arasından, o dolgun pembe dudaklarının arasından yalan söylüyor. Kalbim kabarıyor, öfke ve eğlence göğsümde çarpışıyor. Ama yüz hatlarımı sabit tutuyorum ve ileriye, vadinin yukarısını işaret ediyorum. "Şu tarafa doğru yirmi adım kadar yürü, vadinin sol tarafına tırman ve on-on iki adım daha dümdüz ormana doğru yürü. Atımı eğilmiş büyük ağaca bağlı olarak bulacaksın."

Kemerlerimden birini çıkarıyorum ve kanamayı yavaşlatmak umuduyla kalçamdaki yaranın üzerine sıkıştırıyorum.

Kız kara kirpiklerini bana kırıştırıyor. "Doğuya doğru yürüdüm ve sonra-"

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Atı alıp güneye kaçabilmek için beni kullanıyor. Çaresiz bir et parçası değil bu. Onu hafife almışım.

"Hayır, doğu değil. Kuzey," diyorum ona. "Bu ."

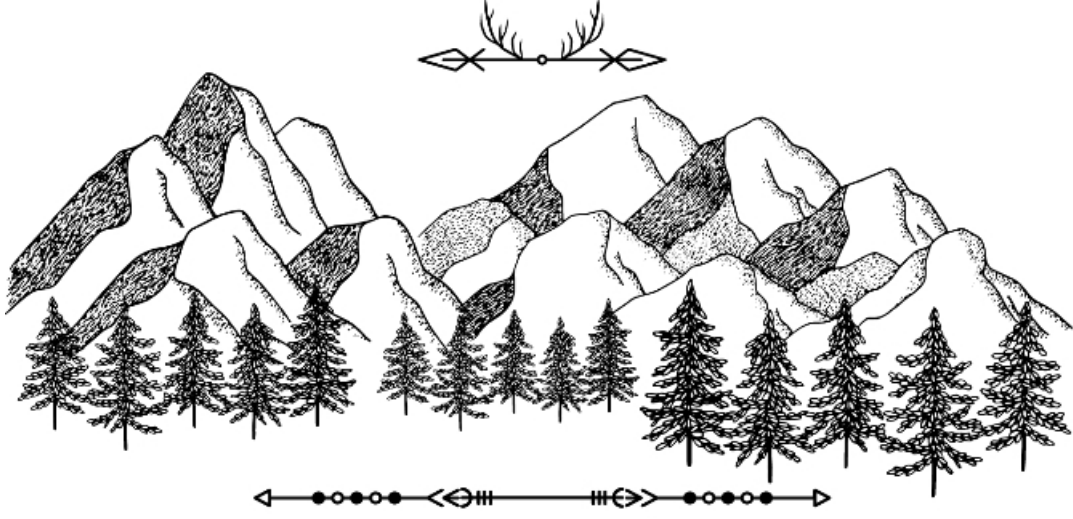
"Ah." Yine gözlerini kırıştırıyor, sanki havai, aptal küçük bir şeymiş gibi - gerçekten çok uzak. "Acele edeceğim," diyor bana.

Vahşi kadın. Yüzüme gülümsüyor ve beni geride bırakmayı planlarken bile bana güven veriyor.

Atın peşinden gitmesine izin vererek risk alıyorum. Ama bu durumda vadiden çıkamam, bu yüzden başka seçeneğim yok.

Onun sadakatini ve merhamet kapasitesini test edeceğim. Eğer bana ihanet edip yoluna devam ederse, Hyval düdüğüme geri dönmeli.

Eğer , muhtemelen burada, onu kurtarmak için öldürdüğüm iblislerin cesetleri arasında kan kaybından öleceğim.

Kızı bekliyorum.

Her zaman bir şeyler bekliyorum -insanlar için, çok ihtiyaç duyulan malzemeler için, bir şifacı için, daha iyi günler için, daha mutlu bir yaşam için, adalet için.

Güvenebileceğim biri için. Beni arkada bırakmayacak biri için.

Hayatımda bu insanlardan birkaçı var. Kız kardeşim, bir avuç adamım ve bir gün evleneceğim yerleşim yerimizdeki kadın Olsa. Yardıma ihtiyacım olduğunda, kendi hayatlarını tehlikeye atsalar bile, bana yardım güvenebileceğim insanlar.

Ama hiçbirinin benim bireysel ihtiyaçlarımı bir bütün olarak klanın iyiliğinden üstün tutacağına güvenebileceğimden emin değilim. Olması gereken de bu, ama yine de beni rahatsız ediyor. Hayatımda her zaman beni, herkesten ve her şeyden üstün tutacak tek bir kişi olsun istiyorum. Kendim hiçbir şeyi ve hiç kimseyi liderlik ettiğim insanların üstünde tutmazken, böyle bir şeyi istemek bencilce ve aptalca. Klanım benim her şeyim. Halkım benim hayatımdır ve tek amacım onların iyiliğidir.

Derenin dik toprak duvarına yaslanıyorum ve karlı yapraklar arasında toynak seslerini duyana kadar bekliyorum.

Kafamı kaldırdım ve kız oradaydı. Hyval onu sırtından atmamıştı, muhtemelen onu uzun yolculuğumuzdan tanıdığı için ve küçük cadaloz istemediği halde iğrenç derecede çekici olduğu için.

Bir an için midem bulanıyor ve her şeye rağmen sözünü tuttuğu umuduna sarılıyorum. Bana yardım etmek için geri geldi.

Ve sonra bana öyle bir bakıyor ki, kötü bir zafer gülümsemesi, intikamcı bir neşe. Güzel, şerefsiz, yalancı yaratık, hırsız Güneylilerin kızı. Benim ellerimde en mükemmel cezayı hak ediyor.

Atıma "Git," dedi ve o da itaat etti, beni kanlar içinde ve ölmek üzere vadide bıraktı. Alçak. Hain. Onu taylığından beri tanıyorum ve o kızla, *Ixiana*'yla - casusumuz bana onun adını söyledi ve şimdi aklıma giriyor, düşüncelerimde ona yeni bir biçim ve şekil veriyor - benden sakince uzaklaşıyor. "Kız" uzakta tutabileceğim isimsiz bir tutsak, eter aracılığıyla asla konuşamayacağım biri. "Ixiana" ise başka bir şey, daha samimi bir düşman. Ondan daha önce bir düşman havuzundan biri olarak nefret ediyordum; ama şimdi ondan daha kişisel, daha tutkulu bir şekilde nefret ediyorum. İçimi karıştırıyor, heyecan, küçümseme ve öfke bir arada çalkalanıyor.

Birkaç dakika bekliyorum ve sonra Hyval için ılık çalıyorum.

Ve yine bekliyorum. Kanımın daha fazlası dışarı sızarken vücudumun zayıfladığını hissedebiliyorum, pantolonumun ıslatıyor, vadinin buzçamuruna sızıyor. Soğuk tenimi ısıtıyor ve pelerinimi vücuduma daha sıkı sarıyorum. Bazı kısımları canavarların pençeleri tarafından parçalanmış olsa da hâlâ kullanılabilir durumda ve hâlâ sıcak.

Uzun dakikalar sonra Hyval vadinin kenarından aşağıya doğru ilerliyor. İyi at. En azından bana karşı biraz sadakati var.

Sırtında, *Ixiana* somurtuyor.

"Sana sözünü tutman ve yardımına geri dönmen için bir şans verdim," diyorum ona. "Dönmedin."

"Yani bu bir test miydi?"

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi görmek için, evet. Zaten güvenemeyeceğimden şüpheleniyordum. Geldiğin yere bak, hırsızların ve dolandırıcıların ülkesi." Hyval'e doğru topallayarak giderken ona dudak büktüm. Kılıcımı eyerin arkasına takıyorum ve sonra gelecek olan acı için dişlerimi sıkıyorum. Homurdanarak ve küfrederek ata binmeyi başarıyorum. Kalçam acıdan patlıyor, erimeye başlıyor ve kolumdaki asit yanıkları da acıyla alevleniyor. Çenemde *Ixiana*'nın yanlışlıkla bana vurduğu yer hassas ve ağrıyor. Isırıldım, tırmalandım, pençelendim ve kemirildim, hepsi bu hain fahişe için.

"Adamların nerede?" diye soruyor.

"Birkaçına midilliği getirmelerini söyledim ve izinizi bulduktan sonra geri kalanını kampa geri gönderdim. Bir fareyi yakalamak için onların yardımına ihtiyacım yoktu."

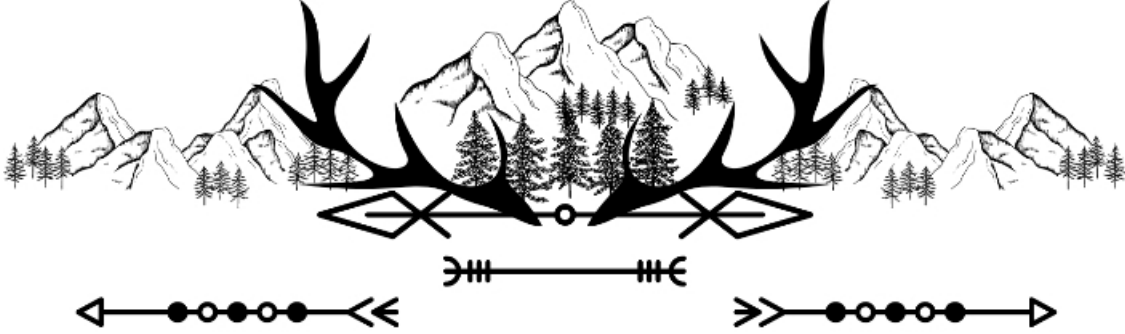
"Canavarlara yardım etmek için etrafta olmamaları çok kötü," diye tersledi. "*Benim* yardımına ihtiyacın vardı. Bu seni üzmüş olmalı."

Alay ediyorum. "Biraz yardım. Yüzüme vurdun."

Ixiana eyerin etrafında dönüyor, kahverengi gözleri yüz hatlarımı inceliyor, muhtemelen çenemde oluştuğuna emin olduğum çürüğü görüyor. Tekrar öne doğru bakmadan önce kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Yüzüne vurdum." Biraz kıpırdanıyor, zevkten kıvranıyor.

Yaralarımın rağmen, temasla birlikte kasıklarımın karıncalanma hissi uyanıyor. "Hareket etmeyi kes," diye emrediyorum, nabzım hızlanıyor.

Böyle bir şey olamaz. Ormanda bunun icabına baktım. Şehvetimi tatmin ettim, zihnimden ve bedenimden arındırdım. Bu kız az önce hain ve itici doğasını kanıtladı. Ona tepki veremem. Tepki vermeyeceğim.

Ixiana yuvarlak küçük kıcını tekrar hareket ettirerek bana yaslıyor. Bunu bilerek yaptığını biliyorum; neden hareket etmesini istemediğimi çok iyi anlıyor ve vücuduyla bana eziyet ediyor.

Bu beni neden sertleştiriyor?

Olmamalı ama oluyor. Sikim sertleşiyor, bizi ayıran malzemenin arasından yumuşak kıcına doğru bastırıyor. Onun içinde olmak için can atıyor ve ben bu arzuyu kontrol edemiyorum. Ondan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum-

Nefesi kesiliyor ve umuyorum ki benden uzaklaşacak, öne kayacak, hareket etmeyi bırakacak. Ama hayır. Kıvranıyor, utanmadan kendini bana sürtüyor. Sürtünme, tüm rahatsızlığımı kesen keskin bir zevk, karnıma saplanan ecstasy dalgaları, horozumun şişmesine ve seğirmesine neden oluyor. Bedenimi sakinleştirmek için çaresizce uyluğumdaki acıya odaklanıyorum ama aynı zamanda o sürtmeyi tekrar arzuluyorum.

Daha önce de bir atı başkalarıyla paylaşmıştım. Bir ya da iki kez hafifçe tahrik olmuşum ama hiçbir zaman şu anda hissettiğim türden yakıcı, zihnimi uyuşturan bir sıcaklık ve içgüdüsel bir arzu hissetmemiştim.

"Dur," diye soluyorum, eğer varsa iyi doğasına son bir kez sesleniyorum. "Böyle hareket ettiğinde kalçamdaki ağrı daha da artıyor."

Benim açımdan aptalca bir hareketti, çünkü elbette onu esir alan bendim ve bana acı çektirmek *istiyordu*. Anında karşılık veriyor, kendini tekrar bana sürtüyor. Keskin bir heyecan sikimin içinden geçiyor. Eğer bunu durdurmazsa, tam burada, atın üzerinde pantolonuma boşalacağım.

Boğazını avucumun içine alıp sıkıyorum, canını yakacak ya da nefesini kesecek kadar değil, sadece bir uyarı. "Dur, yoksa seni arkamdan sürdüreceğim."

O zaman kırılıyor, tüm öfkesini serbest bırakıyor. Hafif bir öfke çılgılığıyla tırnaklarıyla elimi parçalıyor, vahşi bir şey gibi derimi yırtıyor. Küfredip boynunu bırakıyorum ama sonra kolumu ona dolayarak üst kollarını iki yanına sıkıştırıyorum.

"Kaltak," dedim.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor. Sesi gergin, dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup taşıyor.

"Senden daha çok nefret ediyorum," diye .

Vücudunun bir başka kıvrımı, zorlanan sikim boyunca daha fazla sürtünme. Başka bir tehdit savurmak niyetiyle eğildim ama onun kokusu beni bastırdı. Saçları seyahatlerimiz sırasında kokusunun bir kısmını kaybetmiş ama yine de ballı yapraklar ve lavanta kokusu alıyorum. Sarı dalgalar bir kulağından kazınmış, diğer omzunun üzerinden dökülüyor ve kolumla sabitleniyor. Kulağının o küçük sert kıvrımı, lobunun narin eti beni cezbediyor. Onu öpmek istiyorum ama onun yerine ısııyorum. O küçük, yumuşak kulak memesini dişlerimin arasına çimdikliyorum.

Dondu kaldı.

Ona her zamankinden daha yakın duruyorum, kolum vücudunu göğsüme kilitliyor. Şu anda hareketsiz duruyor olsa da atın yürüyüşündeki değişim beni ona sürtüyor. Her sarsıntı sinirlerim boyunca zevkli bir karıncalanma gönderiyor.

Geleceğim. Bunu durduramam.

Nefesim ağır ve ritmik. Yaralarımın acısı azaldı ve tüm bilinçli dürtülerim onun kalçasının sikime sürtünerek hafifçe kaymasına odaklandı. Neredeyse oldu. Neredeyse... Sanki yaklaşan doruk noktasını o da hissediyormuş gibi benimle birlikte nefes alıyor.

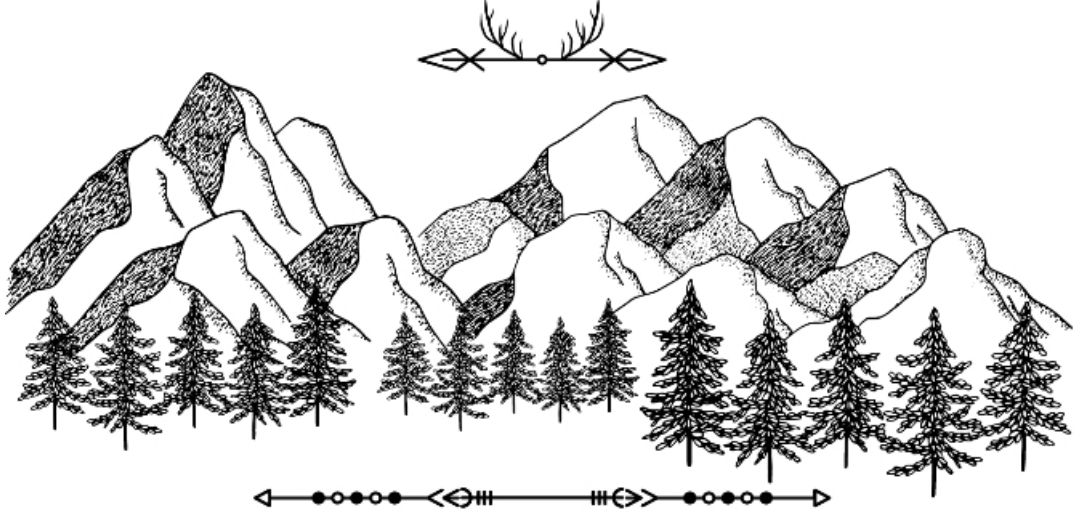
Çaresiz, tanık olduğum her dehşeti çağırıyorum ve onları zihnimde oynatıyorum. Kaslarım acıdan çılgılık atana kadar kalçamı oynatıyorum.

Ve işe yarıyor. Vücudumdaki aciliyet biraz azalıyor.

Dişlerim kızın kulak memesini serbest bırakıyor ama ağzım bir an için kulağının girişine doğru kayıyor. Eyerde doğrulmadan önce güzel kokulu saçlarını derin derin içime çekiyorum.

hafif bir boşluk kalana kadar hafifçe öne doğru kayıyor. Artık uyarılmamın en kötü anlarını geride bırakmıştım ve salıverilmemle birlikte giysilerimi ve onunkileri ıslatarak kendimi küçük düşürmedim.

Eğer daha fazla günaha girmeden ve kan kaybından ölmeden kampa varabilirsem, bir daha asla bu kızın arkasında at sürmeyeceğim.

Kampa döndüğümüzde Zeha, Hyval'ın dizginini almak için acele ediyor. "Yaralanmışsın. Şifacıyı çağırayım mı?"

"Hayır," dedim. "Kendi başıma iyileşebilirim."

Cevap olarak ofluyor ve kana bulanmış giysilerime bakıyor. "Şifacıyı çağırıyorum."

"Endişelenmeyi bırak."

"Ben endişelenmezsem kim endişelenecek?"

Attan indiğimde yanağımı öpüyor, nadir bir sevgi gösterisi. Tutsağımıza neredeyse ne yaptığımı bilseydi benim için bu kadar nazik ve ilgili olur muydu?

Kız kardeşimin ve halkımın iyiliği için bu durumu kontrol altına almalıyım. Kendimi dizginlemeli ve mahkum üzerinde hakimiyet kurmalıyım.

"Şifacıyı çağır o zaman," diyorum Zeha'ya. "Çadırıma gelsin."

"Dinleneceğine söz ver" diyor.

"Önce halletmem gereken bir şey var." Kıza ters ters baktım. "Aşağı, fare."

Neredeyse benim kadar üşümüş ve bitkin olmalı ama yardım almadan attan inmeyi başarıyor. Yere indiğinde bacakları sallanıyor ama vücudunu sertleştirerek kendini dik durmaya zorluyor. İradesinin gücü takdire şayan.

Hayır, öyle değil. Ona hayran değilim.

Onu ensesinden kavradım ve iyileştiği çadırın içine zorladım. Çadırı ayakta tutan merkezi bir direk var ve onu ona doğru itiyorum. "Orada dur."

Şaşırtıcı bir şekilde, ben bir köşeye topallayıp heybemden bir dizi zincir çıkarırken o olduğu yerde kalıyor. Hafif ama güçlüler; esirimiz için yanımda getirmiştin ama o kadar kırılğan görünüyordu ki henüz kullanmaya edemedim.

"Şimdiye kadar sana bir mahkûmdan çok bir misafir gibi davrandım," diyorum kıza. "Bu gece bu değişecek."

Cevap vermiyor ama sanki benden kaçmaya cesaret edip edemeyeceğini ölçüyormuş gibi çadırın kapağına doğru bakıyor.

Bir sonraki an, Kaja burnunu içeri soktu. Çadırıma nadiren girerdi, ama şimdi iki kez kız içerideyken girdi. Belki de kaplan tutsağımdan hoşlanıyordur.

Önce atım mahkuma yakınlık gösterdi, şimdi de kaplanım mı? Buna izin veremem.

"Şimdi olmaz, Kaja," diyorum ona. "Dışarıda uzan, kızım."

Onaylamaz bir tavırla gürleyen kaplan dışarı çıkıyor.

Topallayarak kızın yanına gittim ve acı dolu bir homurtuyla diz çöktüm. Zinciri direğe bağladıktan sonra tutsağımın bacağını kavırıyor, kürklü çizmesinin kenarını aşağı itiyor ve giydiği kürklü pantolonu yukarı itiyorum.

Ayak bileği artık açıkta. Parmak uçlarım kendi istekleriyle hareket ediyor, narin derisinin altındaki keskin, kırılğan kemikleri okşuyor.

Ne yapıyorum ben?

Kabaca kendimi silkeliyorum ve acımasız demir kelepçeyi ayak bileğinin etrafına kilitliyorum. Sonra uyluğumdaki yaradan gelen bir başka korkunç acıya direnerek ayağa kalkıyorum. Bir an için kızın zayıflığından, aramızdaki fiziksel farktan zevk alıyorum. At üzerindeyken üzerimde gücü vardı. Burada, kampta, ben Savaş Lordu'yum, onun kudretli tutsağıyım ve o direğe karşı titriyor, savunmasız, tamamen benim gücümde. Ona her şeyi yapabilirim.

Biraz eğilip kendimi onun seviyesine indiriyorum. Kahverengi gözlerine bakmak ve oradaki korkuyu görmek istiyorum, böylece kendi nefretimi güçlendirmek için kullanabilirim. "Şimdi kaçmaya çalış, küçük fare."

Ağzım onunkine çok yakın.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki ifade beynime bir ısı bulutu gönderiyor.

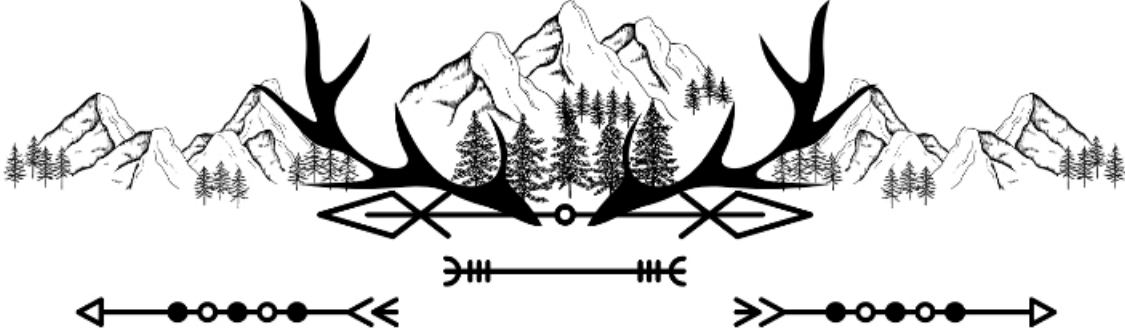
Hiç de korkmuş değil. O kahverengi gözleri bir kar şahininin taşıdığı mesaj gibi okuyabiliyorum ve anlamı açık: Beni istiyor. Bakışları sürekli dudaklarıma kayıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Omurgasını direğe çarpmak ve ağzı morarıp iz kalana kadar onu öpmek istiyorum. Benim malım. Benim malım.

Belki de şiddet dürtüsünü bir şekilde okuyor. Yüz ifadesi değişiyor ve yüzünü çevirerek benden uzaklaşıyor.

Benden korkmasını istemiyorum.

Evet, korkuyorum. Benden korkmalı. Benden korkmalı. Burada gücün bende olduğunu, benim irademin baskın olduğunu kabul etmeli.

Kızıdan uzaklaşarak pelerinimi, bileziklerimi, göğüs zırhımı ve teçhizatımı çıkarmaya başladım. Botlarımı çıkarıyorum ve pantolonumun da yırtıyorum.

Sırtım kıza dönük ama çıplak bedenime vereceği tepkiyi görmek için içimde iğrenç, ilkel bir arzu var, bu yüzden arkamı dönüp kanlı pantolonu kasıklarımın önünde tutuyorum.

Beni izliyordu. Bakışlarını kaçırıyor, ama gözlerindeki şokla karışık şehveti fark etmeden önce değil.

Kıkırdıyorum. "Daha önce çıplak bir adam gördün, değil mi fare?"

Cevap vermiyor ama temkinli bir şekilde bakışlarını bana çevirip vücudumu inceliyor. Şu anda ereksiyon halinde değilim, ama bana o meraklı, hayran ifadeyle bakmayı bırakmazsa yakında olacağım.

"Kötü yaralanmışsın," diyor. "Seni sarması için bir hizmetçi çağırmalısın."

"Hizmetçim yok."

"Ama sen bir Savaş Lordu'sun, bir lidere sin."

"Ve kendime dikkat ederek liderlik ediyorum." Yine de, bu fikirde haklılık payı var. Acı çekmemeye neden olan kişiden daha iyi kim benimle ilgilenebilir ki? "Ama bu gece bir istisna yapacağım. Yaralarımı temizleyip saracaksın."

Şaşkın ifadesine bakılırsa, aklında olan şey bu değildi.

Mahvolmuş pantolonumu fırlatıp atarak yatağın kenarına oturuyorum ve küçük parmaklarının vücuduma dokunduğu düşüncesiyle sertleşmeye ve seğirmeye başlayan sikimin üzerine bir battaniye çekiyorum. "Orada su, sabun ve bezler var." Başımı malzemelere doğru salladım. "Getir onları."

Metal sürahi ve leğene doğru yürürken bileğindeki zincir şingırdıyor. Onları bana taşıyor ve yatağın yanında yere koyuyor.

"Başlamadan önce," diyorum, "şu çantadaki şişeyi bana getir." Çadırın uzak köşesini işaret ediyorum.

Ixiana bana asi bir bakış fırlatıyor ama itaat ediyor ve şişeyi bulana kadar çantayı karıştırıyor. Şifacının gecikmesi durumunda yaraları temizleyecek ve enfeksiyonu önleyecek güçlü bir likör içeriyor.

Bana doğru yürümeye başladı, ama ben "Dur" diye bağırdım. Durdu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Ona ne olduğunu kabul ettirmenin zamanı geldi: bir tutsak. Yolculuğumuz sırasında üzerimde kurduğu güç artık onun için işe yaramaz. Bir daha ona boyun eğmeyeceğim.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök fare," diyorum usulca. "Ve bana doğru sürün." Çenesini kaldırıyor. "Hayır."

"Yap yoksa bu gece iki ayağını da zincire vururum, ellerini de."

Bir anlık tereddütten sonra küçük, yassı şişeyi korsesinin üst , göğüslerinin arasına sıkıştırıyor. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerini kaçırarak hızla bana doğru sürünmeye başlıyor.

"Daha yavaş," diye emrediyorum. "Ve bana bak."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve hızını yavaşlatıyor. Hareket ettikçe omuzları ve kalçaları kayıyor ve sallanıyor, istemeden kıvrımlı ve kışkırtıcı. Şişenin her iki yanında, korsenin kenarının üzerinde, küçük göğüslerinin tepeleri pürüzsüz beyaz tümsekler halinde kabarıyor. Dışlerim sıkılıyor ve onun nefret dolu bakışlarına aynı tutkulu nefretle karşılık veriyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki ağzını hemen şimdi üzerimde istiyorum. Sikimi ısırp koparabilir, ama bir parçam dudaklarını bir kez olsun orada hissettiğim sürece umursamaz.

"Ne kadar iyi bir fare," diye fısıldıyorum. O ağız, onun ağzı -Öne doğru eğilip gergin çenesini kavıyorum ve başparmağımı alt dudağının kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. Soğuktan biraz çatlamış ama yine de yumuşak, dolgun ve cezbedici.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Yatağa uzandım, mahrem yerlerimi gizleyen battaniye yığını dışında bedenim tamamen ona açıldı.

"Bana bak, fare," diye emrediyorum. "Şişedekinin başla -Kesiklerin üzerine dökün. Ardından su ve sabunla yıkayın."

"Bu benim cezam mı?" Şişenin tıpasını çekip çıkarıyor. "Beni, seni incittiğinden daha çok incitecek."

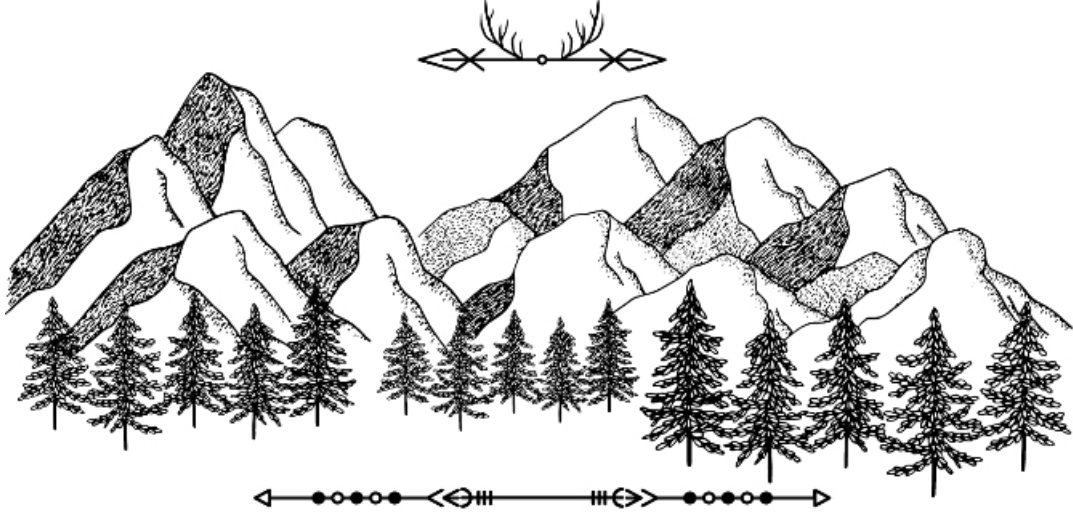
Yaralarımıdaki likör kesinlikle gerekli değil. Şifacı gelecek. Çok uzakta olamaz. Öyleyse neden onu bunu yapmaya teşvik ediyorum? Belki de ona karşı hissettiklerim için kendimi cezalandırma ihtiyacı duyuyorum.

Sıvıyı göğsümdeki bir yaranın üzerine döktüğünde, keskin bir nefes alıp ona ters ters bakıyorum. Dudağını ısıırıyor, gözlerinde bir zevk parıltısı belirliyor. Her yarayı tedavi ediyor, acı çektiğime dair işaretler bulmak için hevesle yüzüme bakıyor.

"Bundan zevk alıyorsun," diye suçluyorum.

"Çok fazla." Nazikçe konuşuyor ve sonra uyluğumdaki yaraya ateşli bir likör döküyor. Acının şokuyla kükrüyorum ve ıstırabımı bastırmak için yüzümü yastığa gömüyorum.

Ve sonra bağırmayı kesiyorum, felç oluyorum çünkü beş ince parmak ve sıcak, yumuşak bir avuç içi az önce karnımın sıkılmış kaslarına inmiş durumda.

Kızın karnıma dokunmasıyla sikim sarsılıyor ve kalkıyor.

Yastığı yüzümden indirip göğsümün üst kısmına tutuyor, kararlılıkla çadırın yamacına bakıyor, sakinleşmeye, tek bir dokunuşa bu kadar güçlü tepki vermemeye kendimi zorluyorum.

Ixiana elini karnımdan çeker- Tanrılara
şükür-

-Sonra avucunu iç baldırıma koydu. Temasla kalçalarım seğirdi.

Elini yukarı kaldırıyor. Tanrım, sikime isteyerek mi dokunacak? Ona izin verecek miyim?

"Başladığın şeyi bitir." Sesim arzu ve kendinden nefretle kalınlaşıyor. Yaralarımı temizlemeyi bitirmesini istiyorum elbette -ellerini bana dolmasını ve beni doruğa çıkarmaya ikna etmesini önermiyorum.

Demek istediğim bu değil. Hayır.

Kız anlıyor ve yaralarımı yıkamaya devam ediyor. Bu konuda kaba ve acımasız ve ben acıdan memnunum; özlemimi yatıştırıyor.

Zeha kafasını çadırdan içeri uzattığında kızla aramızdaki ilişkinin daha fazla ilerlemesine izin vermediğim için rahatlıyorum. Zeha onun kolumdaki kanı sildiğini görüyor, memnuniyetle başını sallıyor ve tekrar dışarı çıkıyor.

"O senin sevgilin mi?" diyor kız sıkıca.

"Kız kardeşim," diye cevap veriyorum.

"Çok fazla endişeleniyor."

Hayal mi görüyorum yoksa kızın omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı mı? Şimdi beni daha nazikçe yıkıyor gibi görünüyor.

Bazı nedenlerden dolayı kızın evli ya da bağlı olmadığını bilmesini istiyorum. Olsa ile gevşek bir anlaşmamız var ama resmi bir anlaşmamız yok ve Olsa'ya sevgilim demem. Fiziksel olarak hiç birleşmedik. O bir arkadaş ve eş olarak akıllıca bir seçim. Ama onun yanında asla tutsağımın yanında hissettiğim gibi hissetmedim.

"Şu anda sevgilim yok," diye itiraf ediyorum. "Bunun için zamanım yok." "Çünkü fare yakalamakla çok meşgulsün."

"Sen bir amaç için bir araçsın. Oynamak zorunda olduğum oyunun bir parçasısın. Seni benden kurtarmak için, ailen ve müstakbel kocan istediğim şeyi teslim etmeli." Talep ettiğim meblağı ve halkım için istediğim iyi toprak parçasını sayıyorum. "Tabii ki bu toprak sadece başlangıç. Hepsini geri alana kadar tatmin olmayacağım."

"Ve sen de halkımı nesillerdir sahip oldukları evlerinden kovacak mısınız?" Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Buraya ilk biz geldik."

"Diyelim ki sana inanıyorum. Bu yıllar önceydi. Geri adım atmak ve mülkünüzü geri almak için neden bu kadar beklediniz?"

"Çok zayıf kaldık," diyorum. "Güçlü görünebiliriz ama bunun tek nedeni bu çorak topraklarda hayatta kalmak için güçlü olmak zorunda olmamız. Aramızdaki en zayıflar yok olur ve değerli olanlar hayatta kalır." Yüzümü ondan çeviriyorum.

"Birini kaybettiniz," diyor.

"Zayıf biri," diye karşılık veriyorum. "Çok zayıf. Senin gibi acınası." "Kimdi o?"

Cevap vermeden çadır duvarına bakıyorum. Onun hakkında konuşamam. Onunla konuşamam. Zayıflığı bedeninde değil ruhunda olan annemden de bahsedemem.

"Anlat bana." Ixiana koluma bir bandaj doluyor ve sıkıca çekiyor - çok fazla sıkı. Hoşnutsuzluğumu dile getirerek ona kaşlarını çatıyorum.

"Bana söylersen gevşetirim," diyor.

"Benim acım pazarlık edilecek bir şey değil." "Benimki de öyle," diye karşılık veriyor. "Yine de ."

Sanırım haklı. Onu yakaladığımdan beri ona acı çektirdim ve hayatıyla pazarlık yapıyorum.

Bölgenin bu şımarık, ayrıcalıklı kızı acı hakkında gerçekten ne biliyor?

Ve yine de...

Yine de onunla ilgili her şey acıyı, uzun bir mücadeleyi anlatıyor. Karnının çöküklüğü, kaburgalarının ve köprücük kemiklerinin çileci keskinliği, iri kahverengi gözlerinin etrafındaki perili gölgeler, ince parmaklarının titremesi, ara sıra ciğerlerinin ve boğazının törpülenmesi. Şifacı ne demişti? Vücudunda sistemik bir hastalık olduğunu, iyileştiremeyeceği bir şey olduğunu mu?

Yerleşim yerimizdeki şifacı da kardeşim için aynı şeyi söylerdi.

Ve birdenbire ona gerçeğimi, gerçek acımı anlatmaya başladım.

"Küçük kardeşim," diyorum sessizce. "Seninki gibi bir vücutla doğdu -Küçük ve hafif. Farklıydı. Omurgası, bacakları, ciğerleri, doğru çalışmıyordu. Şifacı denedi. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece dokuzuncu yaşına kadar yaşadı."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve bunu kastettiğini anlayabiliyorum.

"Daha az sert, daha az sefil, daha iyi yiyeceklerin, daha fazla şifacının ve tıbbi kaynakların olduğu bir yerde yaşasaydık, belki daha uzun süre hayatta kalabilirdi."

"Bunu bu yüzden yapıyorsun," diyor. "Onun için."

"Onun için değil. O öldü. Bunu onun gibi başkaları için yapıyorum."

"Ve benimle konuştuğunuzda, ben ölmek üzereyken - kardeşiniz yüzünden bana acıdınız."

Kendimi oturur pozisyona sürüklüyorum, kemiklerim korkuyla titriyor. "Seninle konuştuğumu duymadın."

"Ama ben yaptım."

"Hayır, yapamazdın," diye bağırdım, anlaması için umutsuzca. "Bu imkânsız, çünkü bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Sadece zihnimde." Bu doğru olamaz. Beni eter aracılığıyla duymuş olamaz. Benim için yaratılmış olan o değil - böyle bir kader çok tuhaf, çok acımasız olurdu.

Şok içinde ağzı açık bakıyor. Sonunda ona yüksek sesle hiçbir şey söylemediğim halde onu hayata geri çağırdığımı duymasının ne kadar tuhaf olduğunu fark etti.

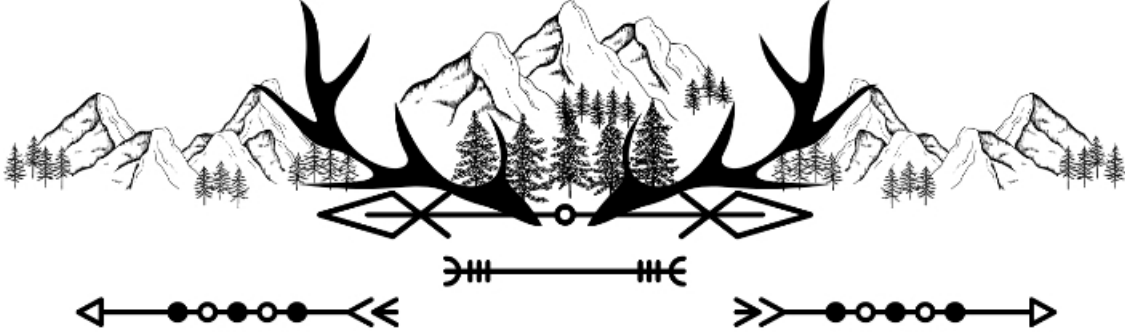
O cevap vermeden Zeha çadıra yeniden girer. "Şifacı için bir şahin gönderdim. Bir şeyler yiyip içmelisin Cronan. Çok kan kaybettin."

Bir tepsiyi yanıma bırakıyor ve Ixiana'ya da bir kâse uzatıyor. "Sütle değil suyla yapıldı," diyor. "Jili bana sütü midene indirmediğini söyledi."

"Evet." Ixiana başını sallıyor, minnettarlık yüz hatlarını yumuşatıyor.

"Teşekkür."

Ve kız kardeşim ona gülümsüyor.
Harika. Biri daha bu kızın büyüüne kapıldı.

Yemeğimi bitirdiğimde kıza bir battaniye atıyorum ve kürklere uzanıyorum. Yaralarımın acısı giderek artıyor ve kan kaybından dolayı vücuduma yayılan mide bulandırıcı bir güçsüzlük var. Eğer şifacı gelmezse, iyileşmek için uzun bir yolculuk yapacağım, tabii hayatta kalabilirsem. Yakıcı likörün uyluk yarama ve diğer yaralarımın uygulanmasına rağmen, yaralarım hala iltihaplanıp çürüyerek damarlarımı zehirleyebilir.

Ama şifacı saatler sonra geldi. Her zaman klanımın yardımına .

Bu kez konuşmuyor ya da ödeme hakkında bir şey sormuyor. Belki de Zeha'yla çoktan bir anlaşma yapmışlardır; ona olan ve her geçen gün artan borcumuza ek olarak.

Çalışırken gözlerinin altın rengine dönüşmesini izlemek, yaşayan ışığın çizgilerinin parmak uçlarından nasıl açıldığını ve vücudumun parçalanmış kısımlarını tekrar bütün ve doyurucu olana kadar nasıl diktğini görmek büyüleyici. Acı azalırken, yaralarımın sebebi olan kıızı düşünüyorum. Bana doğru sürünüşünü, göğüslerinin ve ağzının şeklini, karnımın alt kısmındaki elinin dokunuşunu düşünüyorum.

Emana'nın iyileştirici ışığı yüzüme, kızın bana sopayla vurduğu yere doğru ilerliyor ama ben başımı sallıyorum. "Morluğu rahat bırak," diye mırıldanıyorum.

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor ama başını sallıyor.

İşini bitirdiğinde ve çadırdan ayrılmadan önce birbirimize kısaca başımızı sallıyoruz.

Kürk yatağımdan kalktım. Çırılçıplağım, tenim çadırın sıcak havasına karşı çıplak, ateş ışığında yıkanıyor. Burada hiçbir şey giymeden dururken

Kızın ince, yumuşak şekli çok yakınımda yatıyor - neredeyse dayanabileceğimden daha fazla baştan çıkarıcı. Battaniyenin altına kıvrılmış, tek görebildiğim narin profili ve sıcaklıktan pembeleşmiş pürüzsüz bir yanağı. Sarı saçları birbirine karışmış ama yine de dokunmak istiyorum.

Bir yanımla onun yanına uzanmak, onu göğsüme yaslamak ve onu bu tehlikeli dünyadaki her şeyden korumak istiyor, ben de dahil - çünkü ruhumun bir başka yanı ondan gerçekten nefret ediyor, onu hemen öldürmek ve klanların düşman tutsaklarla ilgili geleneği gibi kafasını babasına geri göndermek istiyor. Ve yine başka bir parçam battaniyeleri yırtmak, pantolonunu indirmek ve kendimi onun içine sokmak istiyor.

Bu, isteksiz ya da uyuyan bir kadına asla yapmayacağım bir şey. Ve bunu kabul etse bile, birleşerek hedeflerime ve halkıma ihanet etmeme izin - sesimi eter aracılığıyla duysa bile.

Eter dilinde onun benim hayat arkadaşım olduğu anlamına gelir. Benim... benim eşim...

Sikim yarı dik bir şekilde sallanıyor ve ihtiyaç karnımdan kemiklerime doğru titreşiyor. Kızın uyuyan yüzüne serpiştirdiğim salgımın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

Ben hasta bir aptalım.

Kendime sessizce küfrederek hızlıca giyinip aceleyle dışarı çıkıyorum.

Neredeyse şafak sökmek üzere. Kamp sessiz ve birkaçı dışında herkes hâlâ uyuyor. Çadırımın arkasına geçiyorum. Ereksiyonum kalın, sıkı, neredeyse acı verici,

Acımasızca pantolonuma doğru itiyor. Onu zar zor kurtarıyorum ve boşalmadan önce okşamaya başlıyorum, göğsüm kabarıyor ve vücudum titriyor.

Onu istiyorum. Tanrım. Onu istiyorum.

Ona olan arzum . Daha da kötüleşiyor.

Kendime duyduğum öfke kalbimin üzerinde sürekli dolaşan bir bulut. Gölgesi beni ezerken, çadırıma geri dönüyorum ve kapağını iterek içeri .

Kız uyanık. Eli battaniyenin altında bir yere gömülmüş, belli belirsiz bir ritimle hareket ediyor ve yüzü geriye doğru eğilmiş, gözleri yarı kapalı, ağzı açık-

İçeri girdiğimde elini battaniyenin altından çıkardı. Bu hareketi onu ele vermediyse bile, yüzündeki kızarmış suçluluk ifadesi ele veriyordu. Çırılçıplak başında dikilip ona yapmak istediğim iğrenç şeyleri düşünmemin üzerinden üç dakika bile geçmeden kendini tatmin ediyordu.

Bunun farkına varmak kalbimi küt küt attırıyor, sert, parlak ve acı verici.

Benim onu arzuladığım isteksiz hayvan gibi o da beni arzuluyor.

Ama teslim olmayı reddediyorum. Fidyeye alınana kadar rehinemin temel ihtiyaçlarını karşılamaya odaklanacağım. Daha fazlası değil.

Kaja bacağımı iterek çadıra doğru ilerliyor. Soğuğa alışıktır ama ara sıra ateşin sıcaklığında güneşlenmekten hoşlanır. Bu sefer kız onun varlığına çılgılık atmıyor.

"Tuvaletini yapmalısın," diyorum esirime. "Kaçmaman için Kaja ve ben seninle geleceğiz."

Kızın ayak bileğindeki zinciri çözüyorum ve ayağa kalktığı anda kocaman elimi saçlarının altından geçirip ensesine doğru uzatıyorum. Dün gece yakındaki üç *jäkel*'i öldürdüm, ama bugün saçlarında daha fazla kemiğe ihtiyacı olacak, yoksa ete ve ruha aç başkaları etrafta dolanır. Onun narin bedenini parçalamaları, o kahverengi gözlerin ardındaki cesur ruhu emmeleri düşüncesine katlanamıyorum.

Şimdilik, benimle güvende olacak.

Elimin baskısıyla ona rehberlik ederek kızı ağaçların arasından geçiriyorum, ta ki savaşçılarımdan rahatça tuvaletini yapabileceği kadar uzaklaşana kadar.

"Her zaman bu kadar soğuk mudur?" diye soruyor.

"Neredeyse her zaman." Duruyorum, onu da durmaya çekiyorum. "Buraya. Buraya işeyip sıçabilirsin."

Yüzünü bana çevirdi. "Arkanı dön."

Burnunu ve ağzını sevimli bir şekilde buruşturması beni neredeyse güldürüyor. "Neden? Vücudunu zaten gördüm."

"Ama beni o pis şeyleri yaparken görmediniz ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Onun çömeldiğini, bacaklarını açtığını düşününce kanım damarlarımda daha sıcak akıyor. "Halkım ve ben bunu birbirimizin yanında her zaman yaparız. Burada yaşamamanın bir parçası. Savaşın bir parçası."

"Yani beni halkınızdan uzak tutmak için buraya getirdiniz, ama izlemek ister misin?" Yüzündeki buruşukluk derinleşiyor. "İğrençsin."

Öyleyim. Gerçekten öyleyim. Ne kadar iğrenç hakkında hiçbir fikri yok.

"İzlemek istemiyorum," diyorum ona. "Ama *ben-faen*, *Kaja-sen* onu izliyorsun." Sırtımı dönüp uzaklaşıyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Savaşçıları ve ben bugün yerimizde kalmalıyız. Halkından bir mesaj, fidye talebime bir yanıt beklemeliyiz. Zaman geçirmek için bir yol bulmalıyım. Bütün gün çadırda onunla oturamam, yoksa

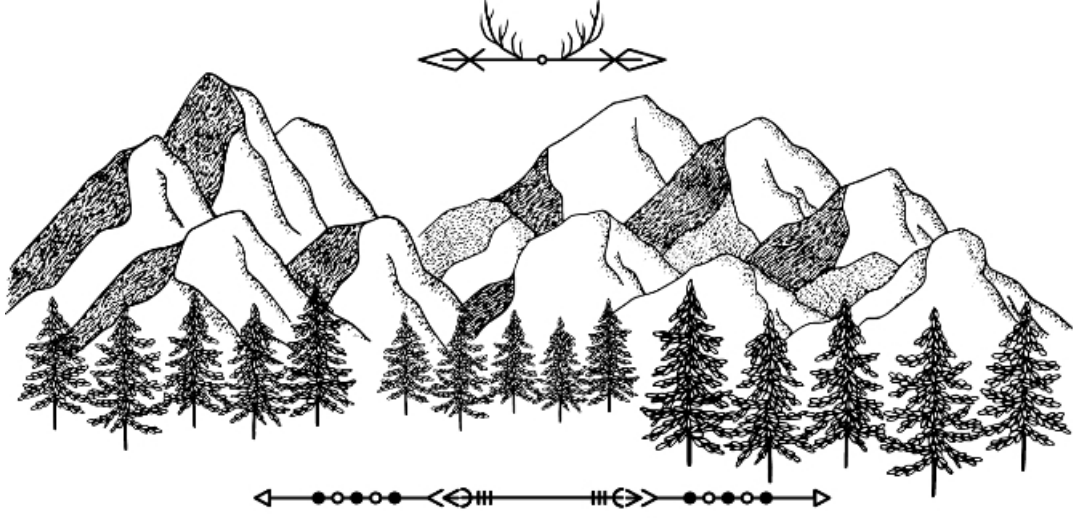
onu kendime çeker, solgun ve güzel yüzünü kıpkırmızı olana kadar öper, dudaklarını morarana kadar ağzımla ezerim.

Hayır, çadırda beklemeye tahammül edemem. Kendimi kızla karşı karşıya getirmeliyim - onu kızdırmalı, onunla kavga etmeli ve nefretimi körüklemeliyim. Onun kim olduğunu hatırlamam gerekiyor - bir düşman - ama ona kendim zarar veremem. Ona yumrukla ya da silahla vurma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Bir fikrim var: Aramızdaki kötü niyeti kendime hatırlatırken kaçtığı için onu cezalandırmanın bir yolu.

Çadıra geri döndüğümüzde, kız direğe doğru ilerliyor, görünüşe göre onu tekrar zincirlememi bekliyor.

Ama onun yerine gülümsüyorum. "Bugün burada babandan gelecek haberi bekleyeceğiz," diyorum ona. "Ve sanırım beklerken seni cezalandıracağım."

Kıza kahvaltı etmesi ve kemiklerin saçlarına tekrar örülmesi için zaman tanıyorum. Jili'nin hangi sihrî bildiğinden emin değilim ama tutsağımın hırpalanmış saçlarını taramayı ve her zamanki ipeksi haline döndürmeyi başarıyor. Jili saçların çoğunu örüyor ama birkaç tutamı serbest bırakıyor, kızın omzunun üzerinden parlayarak beni tahrik ediyor. Süreci kaşlarımı izliyorum, çenem sıkı sıkıya kapalı. Bugün içimdeki kargaşadan hiçbir iz kaçmayacak. Kimse bu kızın beni nasıl tedirgin ettiğini görmeyecek.

Hazırlıkları tamamlandıktan sonra kızı tekrar dışarı çıkarıyorum. Ekstra zamanı idman yapmak, yıkanmak ve yemek yemek için kullanan savaşçılara bakıyor.

Uzun süre oyalandığında ona sesleniyorum. "Fare."

Dikkatini savaşçılardan çekip bana odaklanıyor ve onu beklediğim ormana doğru ilerliyor.

Bugün halkımdan biri gibi görünüyor; derilerimizi ve kürklerimizi giymiş, çizmelerimizi giymiş, saçları kadınlarımızın tarzında. Sabah güneşi gözlerine vuruyor, onları ballı altın rengine dönüştürüyor ve kalbim sıkışıyor.

"Yüzün hâlâ morarmış," diyor. Aramızda konuşulmayan bir soru var - neden şifacıdan bu yarayı yatıştırmasını istemedim?

"Ona bırakmasını söyledim," diye homurdandım. "Sana güvenmemem gerektiğini hatırlatmak için." Gözleri temkinli bakıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Çok uzak değil."

"Bana zarar verecek misin?" Vücutu gergin. Ayrılmış dudaklarının arasındaki boşluktan, küçük beyaz dişlerinin sıkıca kapalı olduğunu görebiliyorum. Benden korkuyor. Kaçmak istiyor.

Bu iyi bir şey. Bu korku istediğim şey - beni onu tekrar hor görmeye, ondan nefret etmeye itecek. Onun alarmı beni çağırıyor, çenesini kavrayana kadar beni adım adım ona doğru çekiyor. Başparmağım alt dudağında geziniyor, yumuşak etin kıvrımlarını yokluyor. Dokunuşuma boyun eğmesini seviyorum.

"Evet," diyorum . "yakacağım."

Kızın vücudundan bir ürperti geçer. "Lütfen yapma. Bir daha kaçmaya çalışmayacağım."

"Sana güvenemem, küçük fare. Sözünü tutmadın ve atımı çalmaya çalıştın. Eğer başka bir savaşçı bana bunları yapsaydı, onu öldürürdüm. Şimdi yürü, yoksa seni gideceğimiz yere kadar süründüreceğim."

Mucizeler mucizesi, bana itaat ediyor. Kaçmıyor, belki de bunu denerse onu yakalayacağımı bildiği için. Onu ormanda kovalamaktan ve vücudumu onunkine çarpmaktan, onu yere yatırmaktan, ince şeklini kara bastırmaktan daha çok istediğim bir şey yok-

Düşünceleri kesiyorum ve planladığım ders için iyi bir yer bulmaya odaklanıyorum. Geniş bir açıklıkta duruyorum ve ona açıklığın ortasında durmasını emrediyorum. "Gözlerini kapat," diye ekliyorum.

İnce parmaklarını sıkıca yumruk yapıyor ve sertçe yutkunuyor ama gözlerini kapatıp yüzünü aydınlık sabaha kaldırıyor. Soğuk, temiz havayı derin derin içine çektiğini görüyorum. Hâlâ endişeli ama ormanın keskin kokusu onu biraz yatıştırıyor gibi.

Karlı açıklıkta, soğuk ışığın altında, kan damarlı ağaçlar sarmışken öyle kırılğan görünüyor ki. Silahsız, savunmasız. Savunmasız. Neden hiç kimse ona kendini nasıl koruyacağını, nasıl güçlü olacağını öğretmedi?

Belki de denediler ama o dinlemeyecek kadar gururlu ya da rahattı.

Artık başka seçeneği yok. Öğrenmek zorunda. Bu seans onun için hem ceza hem de eğitim olacak. Ve benim için de nefretimi, onun gibi insanlarla savaşma içgüdümü yeniden tetikleyecek; hainlik ve hilekârlıkla kendilerine ait olmayanı çalan yumuşak insanlarla.

Sessizce ona arkadan yaklaşıyorum ve kolumu minik boğazına doluyorum. Diğer elim belini kavırıyor. Şimdi başı kilitli ve tamamen benim kontrolümde.

Keskin soluğunu duyuyorum ve vücudunu saran felç edici korkuyu hissediyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Kendini savunmak, düşmanın zayıf noktalarını ona karşı kullanmaktır. Bazen güç bile bir zayıflık olabilir. Bir adamı o kadar cesur yapabilir ki dikkatli olmayı unutabilir. Şimdi bana bu tutuştan nasıl kurtulacağını göster."

"Bekle," diye nefes alıyor. "Bana öğretmeye mi çalışıyorsun?"

Elimi belinden çekip ağzına bastırıyorum. "Göster

Ben.

" Biraz kıpırdıyor. Acınacak derecede etkisiz.

"Gücün sana yardım etmeyecek, çünkü hiç gücün yok," diyorum ona. "Bul zayıf noktalarım."

Başını geriye doğru atıyor, belki de kafatasını ağzıma sokmaya çalışıyor ama artık kulağına konuşmuyorum, yani boyum çok uzun. Kafası göğüs kemiğime çarpıyor. Acısını öfkeli bir ciyaklamayla dışa vuruyor ve bu bana bir kar faresinin çılgınlığını o kadar çok hatırlatıyor ki kıkırdıyorum.

Buna karşılık, taşaklarıma vurmaya çalışarak geriye doğru tekme atıyor. "İyi bir düşünce," diyorum. "Ama şimdi denge bozuldu, gördün mü?"

Kafa kilidini kaldırıp ellerimi vücudundan çekiyorum ve karlı çimlere devrilmeden önce tekmenin ortasında sallanıyor. Kendimi onun üstüne atıp vücudunu kendi vücudumla hapsediyorum. Altımda yatıyor, nefes nefese.

"Ve şimdi seni kıstırdım," diye devam ediyorum. "Dirseğini karnıma ya da yan tarafıma vurmak için kullanmalıydın. Ayrıca başını dirseğime doğru çevirmeli ve sonra çeneni eğip aşağı doğru kıvranmalısın. Vur, döndür, eğil."

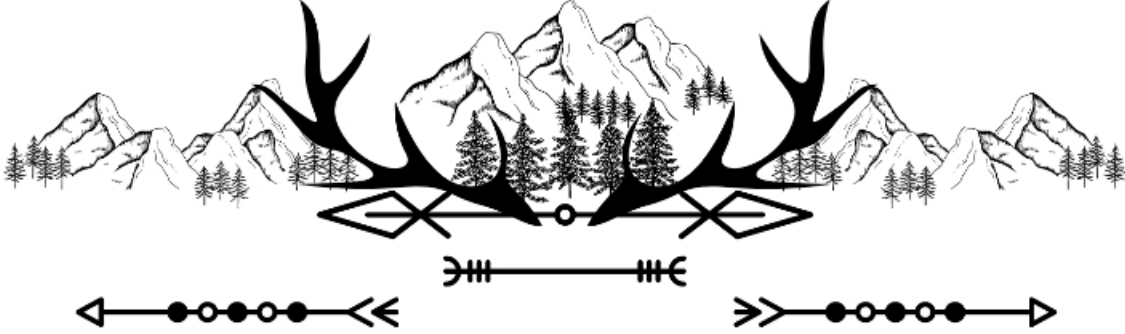
"Ve bu işe yarayacak mı?" Korkuyor ama aynı zamanda hevesli de. İçinde bir savaşçı var.

Yine de onun ruhu benim acımasız gücümle boy ölçüşemez. "Hayır. Benim gibi birine karşı değil."

"O zaman neden deneyeyim

ki?" Ayağa fırladım.

"Tekrar."

Birkaç kez daha onu boyunduruk altına alıyorum, ama düşmanlığımı körüklemek ve savaş ruhumu tetiklemek yerine, kendimi kızı desteklerken, başarılı olmasını isterken, beni küçük bir şekilde bile olsa yenmesini arzularken buluyorum. O da deniyor ama çok zayıf, çok deneyimsiz. Botunu bir kez kasıklarına sürtmeyi ama acıtmıyor. İyi hissettiriyor.

"Mm, bu gıdıklıyor," diyorum alaycı bir şekilde.

Şimdi öfkeden kuduruyor, resmen hırlıyor. Geri çekilip mesafeyi genişletiyorum ve etrafında dolanıyorum. Yanaklarında keskin bir kızarıklık, gözlerinde kuduz bir ışık var. Tüm fiziksel zayıflığına rağmen, kesinlikle öldürücü görünüyor.

Güzel. Bırak beni öldürmeye çalışsın. Şimdiye kadar bu seans nefretimi körüklemedi; hatta inadına hayran kaldım.

Çıta'yı yükseltmeliyim.

En sevdiğim bıçağımı kemerimin arkasındaki kılıfından çıkarıyorum. Sonra hızla çeviriyorum ve bıçağı yakalıyorum. Becerimi görünce gözleri açılıyor ve gururum aptalca kabarıyor.

Bıçağı kabzasından tutup ona veriyorum. "Bana bununla saldır. Beni öldürmeye çalış." "Ne?" İki elini de göğsüne bastırıp, yüzünü buruşturuyor.

"Sen

silahsız."

Beni öldürmeye yaklaşabileceğini düşünmesi ne kadar da şirin. En azından silahsız bir adamı öldürmekten onur duyuyor. Gülmekten kendimi alamıyorum - içimde bir şeyleri iyileştiren gerçek, dolu dolu bir kahkaha. Kalbimde pek çok çatlak var ama sanki bir tanesi kapanmış, dün geceki yaralarım gibi mühürlenmiş gibi hissediyorum.

Ben güldüğümde, kız neredeyse gülümsüyor.

"Onunla bana dokunabileceğini mi sanıyorsun?" Ona takılıyorum. "Al şunu." Silahı temkinli bir şekilde kabul ederken neredeyse gülümsemesi kayboluyor. Silahtan korkmuş görünüyor. "Bıçakları ya da herhangi bir silahı sevmem, gerçekten."

Alay ediyorum. "Ne yüz­süz bir ayrıcalık. Ne tür bir dünyada yaşadığını sanıyorsun, Mouse? Güvenli bir dünyada mı? Hayır. Mallarını almaya geldiğimde, evlerini yaktığımda halkının sinip sızlandığını mı sanıyorsun? Hayır, lanet olsun, *savaşıyorlar*. Direnirler. Öyleyse savaş benimle."

Savaş benimle, içten içe yalvarıyorum, umutsuzca. Seni bu kadar derinden arzulamamı engelle. İmajını beynimden sil ki seni becerme arzusu beni rahatsız etmesin. Seni becermek. Tanrım, seni becermek istiyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum ve gözlerimdeki şehveti okuyarak küçük bir nefesle geri çekiliyor. "Annem, adamlarınızın bazen kadınlarımıza tecavüz ettiğini söylüyor." diye fısıldıyor.

Acı gerçek karnıma bir yumruk gibi indi. "Kuzeyin tek savaş lordu ben değilim ve tüm akıncı gruplarını da ben kontrol etmiyorum. Kadınları bu şekilde ele geçirmiyorum ama bu birçok ordu tarafından nesillerdir uygulanan bir savaş taktiğidir. Toprak kadar bedeni de istila eylemi düşmanın ruhunu daha çabuk kırar."

"Korkunç bir şey."

"Evet. Savaş korkunçtur. Kayıp korkunçtur. Halkımın köklerinden sökölüp kendi topraklarından sürölmesi korkunçtu. Babanın adamlarının halkımı yakaladıklarında onları parçalamaları ve ölmek üzere olan bedenlerini karakol kulelerine asmaları korkunç."

"Ama siz dehşeti sürdürüyorsunuz," diyor cesurca, dudakları titrese de. "Onu kucaklıyor ve ona ilham veriyorsunuz."

Bana meydan okuyor -kendisinden üç kat büyük bir adama, emrime amade bir grup savaşçıya. Beni eleştirmeye cüret ediyor, canı ve duygusuz olduğumu, ölümünden zevk aldığımı düşünüyor. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Elindeki bıçak göğsümün ortasına saplanana kadar ilerliyorum. Orada, merhametinin sınırında dururken, saç örgülerini topluyorum ve başını geriye doğru eğiyorum, böylece gözlerimle buluşmak zorunda kalıyor. "Seni, halkımın hakkı olan miras için öldürmek yerine pazarlık edebilmek için aldım."

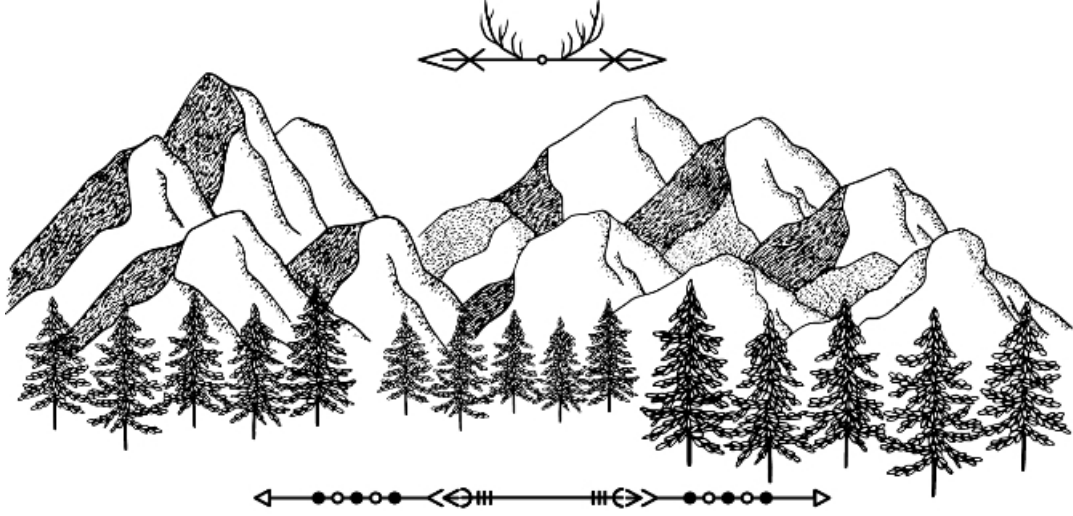
"Demek barışçıl olan sensin." Yüzüme gülüyor. Ve bu umursamaz, küçümseyici kahkaha sonunda nefretimi yeniden tetikliyor. Kızgınlık ve öfke şehvetimin, hayranlığımın üzerine çıkıyor, intikam dışındaki tüm düşüncelerimi bastırıyor.

"Asla," diye hırlıyorum ona. "Senin türünden biriyle asla huzur bulamayacağım. Sana baktığımda kan ve acı görüyorum. Halkımın uzun kışlar boyunca açlık çektiğini, hırsızlar atalarımızın topraklarının cömertliğinin tadını çıkarırken soğukta öldüğünü görüyorum. Sana baktığımda," diye tıslıyorum, "ölmeyi hak eden bir düşman görüyorum."

Nefes alış verişi hafif ve panik içinde... Eğilip göğüslerinin göğsümdeki ritmik kabarışını hissetmek istiyorum ama bıçak aramızda duruyor. Sadece başımı daha yakına eğebiliyorum, bakışlarım dudaklarında geziniyor.

İrademin gücü beni o boşluğu kapatmaktan alıkoyan, arzumu salt irade gücüyle boğan bir kıskaçtır.

Öfkemi ve sıkıntımı kükrüyorum ve kızı geriye, benden uzağa fırlatıyorum. "yakacağım fare," diye bağıryorum, o ise titriyor. "Senden her şeyini alacağım. Durdur beni."

Kıza bir iki saniye veriyorum ve sonra ona saldırıyorum.

Bıçağı bana doğru sallıyor, komik bir şekilde, faydasızca. Ön kolumla kolunu engelliyorum ve hançer dönerek kar ve çimenlerin arasına düşüyor.

"Tekrar," diye emrediyorum. "şunu."

Yumuşak bir ses çıkarıyor, soğuktan kızarmış parmaklarıyla karı karıştırıyor. Ama ağlayarak ayaklarımın dibine yığılmıyor; ben onun etrafında bir daire çizerken bana bakıyor. Beni dikkatle izliyor ve sonra bıçağını havada savurarak saldırıyor. Neredeyse beni şaşırtıyordu ama tam olarak değil.

Kolumu onunkine çarparak bıçağın benimkine temas etmesini engelledim.

Cilt.

Kollarımız çarpıştığında yüzünü buruşturuyor. "Kemiklerin taştan yapılmış."

Seninkiler de dal gibi, çok ince. "Tekrar. Bu sefer bana gel. Gelmeyeceğim. size saldıracağım, sadece savunacağım."

Geri çekilip kıpırdamadan duruyorum, göğsüm kılıcına doğru açık.

Gözleri parlıyor. Ne olsa bu farenin içinde biraz kedi var. Bana doğru yaklaşırken neredeyse gülümsüyorum; az önceki yavaş sinsiliğimi taklit ediyor.

Bir an için, biraz kan akıtmasını umuyorum. Bu onu cesaretlendirir.

Onu.

Ama elini geri çekip geriliyor, saldırmadan önce hücum sinyali veriyor ve böyle özensiz bir saldırının cezasız kalmasına izin veremem. Bileğim dirseğine çarparak onu kenara itiyor ve avucumu göğsüne bastırıyorum. Çok sert ittim onu, tanırım. Bu kadar uzağa savrulmasını istememiştim. Ama suçluluk duygumu yuttum ve dedim ki, "Körü körüne saldırma. Hayati bir nişan almalısın. Hedefini seç ve ona saldır.

amaç."

Kız dişlerini sıkıyor ve gözlerindeki öldürücü öfke karşısında kalbim biraz daha hızlı atıyor. Öfkesi beni heyecanlandırıyor, kemiklerimin derinliklerinde beni harekete geçiriyor. Onunla çarpışmak, dövüşmek, onu becermek istiyorum-

Hayır. Yine mi o?

Şimdi tereddüt ediyor, içsel bir çatışmanın içinde.

"Ne ?" Ben de diyorum ki. "Hedefini seç ve gel

Ben."

Ama öfkesi azalıyor, rahatsızlığına boyun eğiyor. "Sen sadece kolumu tekrar incittim," diyor.

"Fare," diye hırlıyorum. "Saldır bana."

"Hayır." Küçük çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Eğitimden hiç hoşlanmadım. Ben bir savaşçı değilim ve beni bir savaşçıya dönüştüremezsin. Neden istediğinden de emin değilim."

Cesareti, kırmızı yanaklı güzelliği karşısında sikim kıpırdıyor. "Bana meydan mı okuyorsun?"

Pembe ağzı somurtuyor. Hançeri yere bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

O ağız. Alt dudağı kabarmış, üst dudağı küçümseyici bir şekilde yukarıya kalkmış. O dudakların şaftım boyunca kaymasını, kükreyerek boşaldıktan sonra beni yalayarak temizlemesini istiyorum. Bundan da öte, daha sonra onu kollarıma çekip birlikte kıvrılmak ve savaşla ve acıyla ilgisi olmayan aptalca şeylerden bahsetmek istiyorum.

Ve bu ikinci dürtü beni ilkinden daha çok korkutuyor.

İlki sadece şehvettir. İkincisi bağlılık ve sevgi kokuyor. Şehvetle başa çıkabilirim.

"Ya saldırır ve cezayı kabul edersin," diyorum ona, "ya da hemen şimdi sikimi ağzına alırsın."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "."

Göğsümde bir sıcaklık kabarıyor, çünkü onu zorlamayacağımı bilmesine seviniyorum. Ama alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde "Beni test etmek ister misin?" diyorum.

Ve tereddüt ediyor.

Tereddüt ediyor, kırmızı dudakları hafifçe ayrılıyor, dili dudaklarının arasından geçiyor. Dudaklarını yaladığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Tanrılar bana merhamet etsin.

Bunu düşünüyor. Beni ağzına almayı düşünüyor.

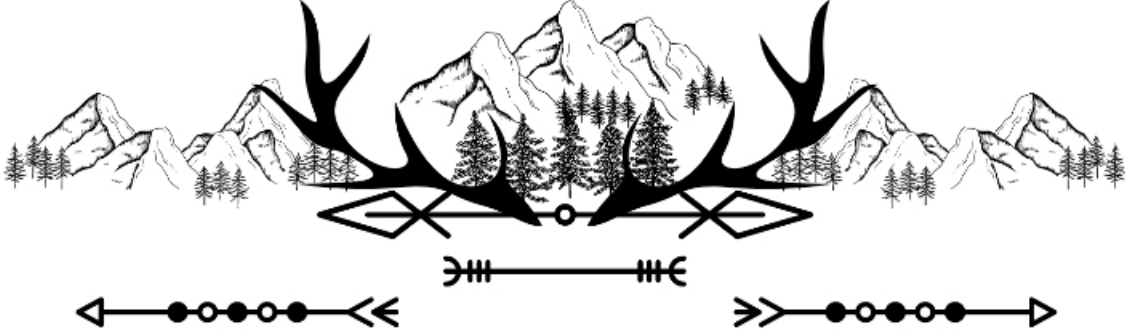
Ama beni istediğini itiraf edemeyecek kadar gururlu. "Hasta piç," diye bağırarak bıçağı yerden kaptı. Bana doğru atılıyor, bıçakla göğsümü dürtüyor ve sonra eğilip karnımı hedef alıyor.

Beni bıçaklamadan önce bileğini kavradım. "Bir hile girişimi. Güzel. Tekrar dene."

Ve deniyor. Eğittiğim savaşçıların çoğuna denk ısrarla tekrar tekrar deniyor. Nefesi düzensiz ve uzuvları efordan gözle görülür şekilde titriyor. Terliyor da. Dış katmanlarını çıkarmış. Şimdi üzerinde sadece deri pantolonu, botları ve göğüslerinin üzerindeki ince kemikleri gösteren bol yakalı kırmızı bir gömlek var. Çok ince ve zayıf, çok cesur ve azimli. izin vermek, dinlenebileceğini söylemek istiyorum ama o devam etmeye kararlı görünüyor ve ben açıkça merhamet göstermeyi reddediyorum. Belki onu durmaya, hareketsiz kalmaya *zorlayabilirim*. Pes etmesini ve beni yenmenin umutsuz olduğunu anlamasını sağlayabilirim.

Ya da belki, tehlikenin yeterince büyük olduğuna inanırsa
Ben.

"Sana tekrar saldıracağım," diyorum ona. "Ve bu sefer durmayacağım. Tehdit gerçek, anlıyor musun? Beni durdurmadığın sürece sana istediğimi yapacağım."

Kız her zamankinden daha tetikte, hazır ve gergin, saldırıma hazır. Yavaş bir yarım daire çizerek ona doğru yürürken gözleri her hareketimi takip ediyor.

Ağır ve iri kemikliyim ama yavaş, hantal bir adam değilim.

Hayatım boyunca tehlikeden kaçmak için hızlı hareket etmek zorunda kaldım.

Hazır olduğumda, göz açıp kapayıncaya kadar kendimi ona doğru fırlatıyorum ve vücuduna çarparak onu yere düşürüyorum. Yine çok sertti. Bu kadar kırılgan biriyle antrenman yapmaya ya da dövüşmeye alışık değilim.

Altımda çaresizce yayılıyor, ama bileğini nazikçe büküp bıçağı bırakmasını sağlamaya çalıştığım da, sadece daha sıkı kavlıyor ve dizini taşaklarıma çarpıyor. Taşaklarım böyle bir dürtmenin beni etkilemesi için fazla sert, bir şansı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Çıldırılmış bir iblis gibi yüzüme doğru bağırıyor ve beyaz dişleri birbirine çarparak burnumu zar zor ısıkalıyor.

Bayıldım.

Onu seviyorum-

Hayır. *Faen*, istediğim, onda gördüğüm mücadeleyi seviyorum.

Ama küçük faremi yatıştırmam gerek. Sakinleşip yerleşene kadar onu aşağıda tutmalıyım, yoksa kendini hasta edebilir.

"Güzel, fare. Çok iyi," diye mırıldanıyorum ona. "Ellerini nasıl bağladığımı görüyor musun? Eğer yapabilirsen bileklerini bük. Ellerini küçült ve dışarı çıkarmaya çalış. Serbest kalırken dikkatimi dağıtmak için ne yaparsan yap, bana tükür, beni ısır, alnıma seninkiyle vur."

"Bu beni senden daha çok incitecek," diye nefes nefese kalır.

"Doğru." Ona sırtıyırım. Kurtulamayacağını çok iyi biliyorum. Bir içgüdüye boyun eğerek, ağırlığın onu sakinleştireceğini umarak bedenimi onunkine yaslıyorum. Ama

Hâlâ tahrik oluyorum, hatta şimdi doğrudan temas halinde olduğumuz için daha da tahrik oluyorum. Sikimin yumruları bacaklarının arasına girdiğinde küçük bir nefes alıyor ve yanakları daha da kızarıyor. Ellerini kurtarmaya çalışıyor ama nafile tabii. Sonra bedenim onunkine bastırılmış halde yerde rahatlıyor.

"Denemiyorsun bile," diye mırıldanıyorum. "Ne faydası var ki?" diye fısıldıyor.

Sıcaklık aramızda akıyor, zihnimi sisli ve çaresiz hale getirene kadar kanıma çarpıyor.

Pozisyonumu ayarlıyorum, diz çöküp tutsağımın üzerine oturuyorum. Sonra tuttuğum bileklerini alıp başının üzerinde sabitliyorum - her iki ince bilek de sol elimde, böylece gövdesi geriliyor ve bana açıkta kalıyor. Ne yapmayı planladığımdan emin değilim. Tek bildiğim ona dokunmam gerektiği.

"Yani pes mi ediyorsun?" Sağ elim gömleğinin altından beline doğru kayarken kısık sesle söylüyorum. Teni ateş gibi sıcak ve pürüzsüz. Hızlı nefes alış verişleriyle birlikte düz karnının sığ esnemesini hissedebiliyorum. Kaburgalarının her bir dalgalanmasını hissedebiliyorum. Ve *orada*, küçük bir göğsünün kabarıklığını. Dudakları ayrılıyor ve kirpikleri titriyor, ben de başparmağımı yumuşak kıvrımına sürtüyorum.

Bana durmamı söylemiyor. Ama hızlı bir nefes alıyor ve ellerini kavrayışından kurtarmaya çalışıyor. Umurumda değil. Ona karşı bir açlık duyuyorum, daha önce hiçbir kadına duymadığım bir açlık. Elimi gömleğinin altından çekiyorum, tam o sırada bir elini kavrayışından kurtarmayı başarıyor.

Hemen parmaklarımı bacaklarının arasına sıkıca geçiriyorum ve donup kalıyor.

Esnek derinin içinden onun yumuşak sıcaklığını, tümseğinin şeklini hissedebiliyorum.

"İstersem benim," diye fısıldıyorum.

Ixiana'dan bedenini istersem, bana isteyerek vereceğini biliyorum. Bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum.

Yumuşak bir ses çıkarıyor, korkudan inliyor. Ne yapıyorum ben?

Tanrılar aşkına, onu gerçekten inciteceğime inanıyor mu? Belki de onu yanlış anladım.

Ne kadar aptalım.

İç çekerek elimi geri çekiyorum ve ayağa kalkarak yüzüstü yatan bedeninin yanında duruyorum.

Kendime kızarak sert sözlerin izin verdim.

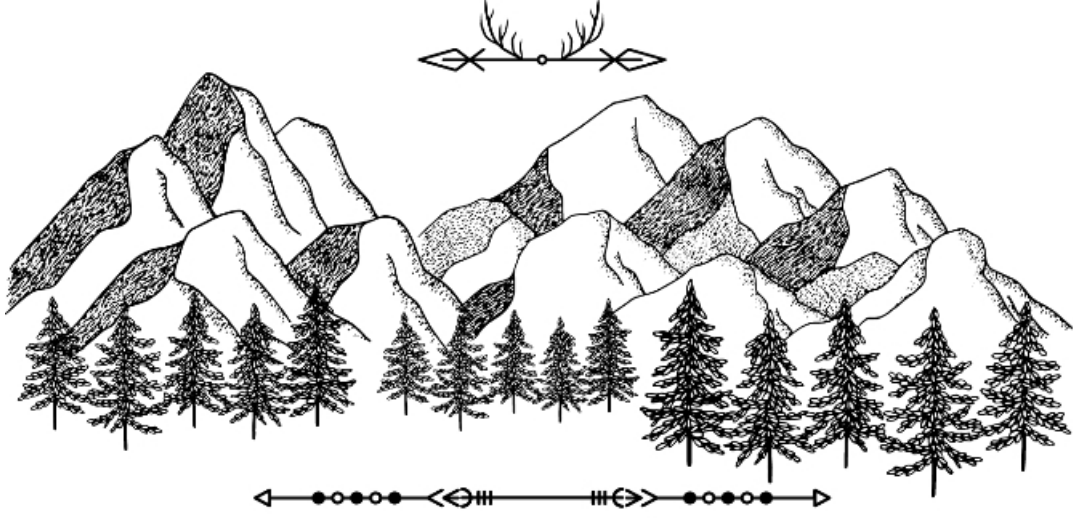
"Başaramadın," diyorum ona. "Bir elini serbest bıraktın ama bıçağı geri alamadın. Haklısın. Sana bir şey öğretmeye çalışmak anlamsız. Sende irade yok, yürek gücü yok. Kendini ölüme bırakacaksın ya da senden daha güçlü biri tarafından sahiplenileceksin."

Ondan uzaklaşıp pelerinimi bıraktığım ağaç kütüğüne doğru ilerliyorum. Benden gerçekten fark ettiğimde uyarılmışlığım azaldı, yok oldu. O ana kadar, beni sertleştirmekten *hoşlandığını* ve ona sahip olmak istediğimi bilmekten zevk aldığını düşünmüştüm.

Pelerinimi silkeleyip giymeye başlıyorum ama bir dizi hırıltılı, sarsıntılı soluk dikkatimi çekiyor. Tekrar Ixiana'ya baktım. Ayağa kalkmış ama eğilmiş, garip sesler çıkarıyor.

"Nedir bu?" Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum.

Ixiana hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışıyor ve kalbim uçurumdan düşen bir kaya gibi düşüyor. Karın üzerine yığılıyor, parmakları boğazını tırmalıyor, sanki hava almak için o kadar çaresiz ki etini yırtmaya çalışıyor. Bana uzanıyor, kahverengi gözleri yumuşak ve yalvarıyor.

Kalbim benden önce Ixiana'ya ulaşıyor, göğsümden fırlıyor ve panikle çatırdayarak hava almak için çırpınıyor.

Karda oturup bir kolumu ona doladım. "Ne oldu? Nefes alamıyor musun?" Karnı nefes almak için çılgınca başarısız girişimlerle içeri ve dışarı emmeye devam ediyor. Bir elimi karnının üzerine koyuyorum. "Sakin ol, fare. Rahatlamaya çalış."

Ixiana'nın eli parlıyor ve bıçağı altından çekip çıkarıyor. Boğazıma doğru saplıyor.

İşte burada. Ölüm.

Onu kardeşimin gözlerinde gördüm. Onu tanıdım ve o benim adımlı biliyor.

Bıçağın ucu derimi zar zor kesiyor. Doğru nokta, tam nabız atan damarımın üstü.

O benim düşmanım, tutsağım. Beni öldürmesi gerekirdi. Ama öldürmüyor.

Sertçe nefes alıyor, saldırının ortasında donmuş, güzel kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmiş.

Bıçağın ucuna karşı yutkunarak elimi onun küçük, buz gibi parmaklarına doluyorum. Hançeri boynumdan uzaklaştırmama izin veriyor.

Beni kandırdı. Öldüğünü düşünmem için beni kandırdı. Merhametime ya da fidyeye olan ihtiyacıma güvendi, bunu bana karşı kullandı ve neredeyse

beni boğazımdan bıçakladı. Tek bir sert hamlesiyle kırmızı kanım bu karlı tarlaya fişkıracaktı.

Tabii o zaman Zeha ve savaşçıları kız öldüreceklerdi.

Belki de bu yüzden beni bağısladı.

Merhametinin başka bir nedeni olduğunu düşünmek aptallık olur.

"Seni küçük kötü yalancı," diye fısıldıyorum ona. "Sende hiç onur var mı? Hepsi mi?"

Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese, en az kadar şok olmuş durumda.

ölmedi. "Tamamen yalan değildi. Nefes alma sorunlarım var. Bazen o kadar kötü oluyor ki bayılıyorum." Elini elimden çekmeden, kolumun koruyucu çemberinden uzaklaşmaya çalışmadan konuşmaya devam ediyor. "Evdeki şifacımız benim için özel bir tonik yaptı - damıtılmış otlar ve büyüyle aşılınmış maden suyu. Ağzıma attığım iki nefes boğazımı ve ciğerlerimi gevşetiyor. Ama sağlıklı ciğerler için spazmlara ve öğürmeye neden olur. Bir keresinde kardeşlerimden biri denemişti ve her yeri hasta olmuştu." Sanki iyi niyetimi canlandırmaya çalışıyormuş gibi bana küçük bir gülümseme veriyor.

İyi olduğu için rahatladım. Aynı zamanda o anda hissettiğim dehşet için kendime kızgınım, onda bir sorun olduğunu düşündüğümde. Ölebileceğini düşündüğümde.

Ben de gülümsemeyi reddediyorum. "Beni kandırdın, fare." "Üzgün değilim."

"Onur savaşçıları içindir. Ama her türlü onur üstün olan bir yasa vardır ve o da hayatta kalmaktır." Ona başımı salladım. "Yapman gerekeni yaptın. Ama aynı zamanda beni yenmek için son şansını da mahvettin, çünkü bu numaraya bir daha kanmayacağım. Şansın varken beni öldürmeliydin."

Hançeri de alarak hışımla ondan uzaklaşıyorum.

O ölemez, bu. Ona kendini nasıl hayatta tutacağını öğretmeliyim. Bir şekilde onu güçlü kılmalıyım, yoksa beni terk ettiğinde dünya onu yer.

"Sen zayıfsın," diyorum ayağa kalkarak. "Yalan söyleyebilen ama öldüremeyen küçük, miyavlayan yumuşak bir şeysin. Sonuna kadar gitmeye istekli olmadığın sürece numaran hiçbir yere götürmez."

O kadar alçak sesle konuşuyor ki kelimeleri zar zor yakalıyorum. "Seni canlı tercih ederim."

Kalbim daha çok çarpıyor. "Neden? Halkına ne yaptığımı ve ne yapmayı planladığımı biliyorsun."

"Siz sadece 'savaş lordları ve yağmacılar' olduğunuzda, sizden nefret etmek daha kolaydı" diyor. "Kınamak ve hor görmek daha kolaydı. Ama artık yüzleriniz ve aileleriniz var. Acılarınız ve bir geçmişiniz var. Sizi görüyorum ve sizin gözlerinizden kendimi görüyorum. Yani hayır, ölmenizi dileyemem. Ve kesinlikle sizi kendim de öldüremem." Karda ayaklarımın dibinde otururken o kadar kırılgan ki. Ne kadar küçük bir kadın. Ama kalbi, Bloodsalt tarafından beklediğimden daha hassas.

Yine de bu da bir numara olabilir. Ne de olsa o bölgeden, dağların altından gelen bir Güneyli. Defalarca kanıtladığı gibi, ona güvenilemez.

Ama beni öldürmedi. Beni canlı tercih ediyor.

Ben de onu canlı tercih ederim.

Onun canlı ve nefes alıyor olmasını tercih ederim. Kalbinin benimkine karşı atmasını tercih ederim, böylece hala orada olduğunu hissedebilirim. Şimdi hissetmek istiyorum.

Garip dürtüme boyun eğip Ixiana'yı göğsüme çekmeden, kız kardeşim şahinlerinden biriyle ağaçların arasından geliyor. Kaplanım Kaja onun yanında adım atıyor.

"İşte buradasın," diyor Zeha. "Kızın babasından bir cevap aldık. Beklediğimiz gibi habercimizi esir aldılar ama kar şahinimi bununla geri göndermesine izin verdiler."

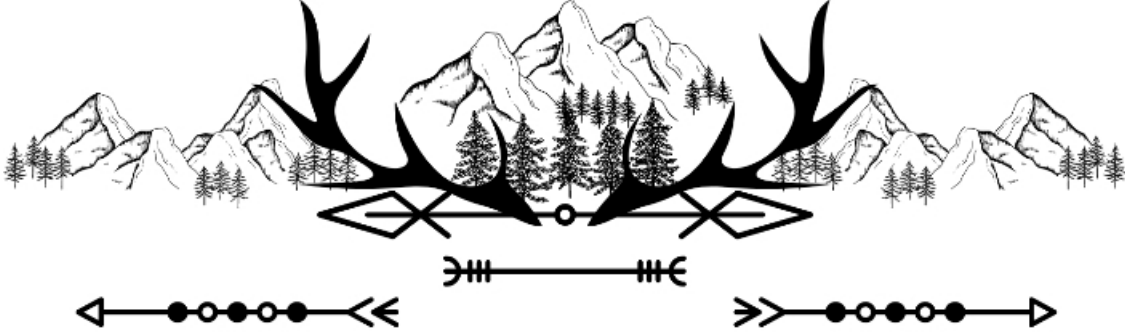
Kurye tüpünü bana uzattı.

Tüplerden nefret ediyorum; çok küçükler, Ixiana'nın parmağı kadarlar. Kapağını kaldırıp minik kâğıt kıvrımını sallamaya çalışıyorum ama sıkışıyor. Daha sert sallıyorum ve Ixiana ayağa fırlıyor. "Bana bırak."

Tamam. Bırak o sefil şeyle uğraşsın.

Tüpü avucuna bırakıyorum. Hızlıca, nazıkçe mesajı çıkarıyor ve bana göz kırpmıyor. "Sanırım okuyabiliyorsun? Yoksa senin için ben mi okuyayım?"

"Elbette okuyabilirim." Kâğıdı alıp açıyorum, tanrılara şükürler olsun ki yırtmamayı başarıyorum, yoksa Ixiana muhtemelen bana kıs kıs gülerdi. Benim aptal, etli barbarların en kötüsü olduğumu düşünüyor olmalı.

Zeha'nın da benimle birlikte okuyabilmesi için duruşumu değiştiriyorum. Mesaj kısa ve netti; fidye talebinin tamamen reddedilmesiydi. Kız kardeşim haklıydı.

-Çok şey istedim. Şimdi yüzündeki ifadeyi görebiliyorum; ne zaman haklı olduğu kanıtlanırsa takındığı kızgın ama muzaffer ifadeyi.

Belki de bu konuda yanlış yoldayım. Belki de diğer çekişen savaş lordlarını bir araya getirmeye çalışmalı ve Ixiana'nın babası ve kuvvetlerine karşı koyacak kadar büyük bir ordu oluşturmalıydım. Ama klanların çoğu birbirinin rakibi, rakibi. Hepsini işbirliği yapmaya ikna etmek çok zor olurdu ve bunu bile, Güneylileri çalıntı topraklarından çıkarmaya çalışırken haftalar ya da aylar boyunca korkunç kan dökülürdü. Oraya yerleşmiş durumdalar. Yerlerinden sökülüp atmak kolay değil.

Öldürmeyi sevmiyorum. Hiç sevmedim. Baskınlarımız sırasında, bize direndiklerinde köy bekçisini ya da kasaba korucusunu öldürüyorum ama sonrasında zihnime yapışan görüntülerden hoşlanmıyorum; yarılmış kemikler, parçalanmış kafatasları, sızan kan, boş gözler. Tüm bunların topyekûn bir savaş sırasında yüzlerce ya da binlerce kişiyle birleştiğini hayal bile edemiyorum.

Çok fazla ölüm var.

Eğer Ixiana'nın ailesi ve Cheimhold prensi bana boyun eğer ve istediğimi verirlerse, tüm bunlar önlenabilir. Halkım Güney'de bir yer edinebilir ve kontrolü ele geçirene kadar mevcut liderliğin altını oyarak yavaş yavaş güç kazanabilir. Biraz çatışma, biraz şiddet olacak ama bu daha yavaş, ince bir istila olacak.

Ixiana kıpırdanıyor, huzursuz. "Eee? Eve ne zaman gidebilirim?"

Mesajın kenarından ona bakıyorum. "Yapamazsın." "Ne?"

Yüzü soluklaşıyor.

"Ailen ve Prens Havil fiyatımı reddettiler ve karşı bir teklifte de bulunmadılar. Bu da seni benim ellerime bıraktıkları anlamına geliyor." Mesajı avuçlarımın arasında eziyorum ve kız kardeşime dönüyorum. "Onu aramak için dağlara arama ekipleri gönderebilirler. Kampı toplayıp eve dönmeliyiz. Yeterince uzağa çekildiğimizde, vahşi doğanın ve *jäkel*'in bizim için düşmanlarımızın icabına bakacağına güvenebiliriz."

Zeha başını sallar. "Peki onunla ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz. bulamayacaklarını ve geri vermeyeceğimi anladıklarında pazarlık yapmaya istekli olabilirler. Olmazsa, konuştuğumuz şeyi yapacağım."

Diğer planım her şey başarısız olursa başvuracağım son çare. Bunu Zeha'ya söyledim. Güneyliler taleplerimizi reddetmeye devam ederse, rızası olsun ya da olmasın, bölge liderinin kızıyla evleneceğim. Bu, babasını benimle görüşmeye zorlayacaktır. Ixiana ve ben bağlandığımızda, o da müzakere masasına oturmaya zorlanacak.

Konuyu Zeha'ya ilk açtığımda, bir düşmanla evlenme fikri midemi bulandırmıştı. Ama şimdi karım olacak kızı gördüm. Onunla yattığımı yüzlerce kez hayal ettim. Daha da önemlisi, eter aracılığıyla sesimi duydu. Aramızda bir şey var, açıklayamadığım bir bağ. Bundan nefret ediyorum, ama onunla evlenme fikrini biraz daha az sefil hale getiriyor.

"Cronan." Kız kardeşim kolumu tuttu. "Bunu yapmana izin veremem. Sadece bir hayat bağı var. Kendini düşmanımızın kızına bağlayarak bu mutluluğu feda etmene izin vermeyeceğim."

"Yaşam bağı mı?" Ixiana'nın sesi biraz tizleşiyor. "Sen neden ?"

"Eğer baban ve prens hayatın için benimle pazarlık yapmayı reddederse, seni karım olarak alacağım." Yumruklarımı sıkıyorum, *karım* kelimesini duyduğumda içimden geçen heyecanı görmezden geliyorum. "Halkımız arasında hayat bağı kutsaldır ve ancak çok nadir durumlarda koparılabilir. Bu bağ bir Kanlısalt Şamanı tarafından örüldüğünde, ruhlarımızı birbirine bağlayacaktır. Ve sen benim karım olduğunda, baban beni tanımak zorunda kalacak."

Yine o heyecan. Ne hale geldim ben? On beş yaşında sakalsız bir çocuk gibi davranıyorum, kafası saçmalıklarla dolu ve aleti aşağıdan çok yukarıya doğru zaman geçiriyor.

Zeha kıza evlilik geleneklerimizi daha ayrıntılı bir şekilde açıklıyor. "Böyle bir bağ genellikle en derin aşk türlerine mahsustur. İnsanlarımız çiftleşebilir

İstedikleri kişiyle birlikte olabilirler, aynı yatağı paylaşabilirler, çocuk sahibi olabilirler ama birbirlerinin düşünce seslerini eter aracılığıyla duyana kadar yaşam bağı kurmazlar."

"Eter mi?" Ixiana sorar.

Hayır. Hayır, bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilemez.

"Yeter!" Havladım. "Kampı toplama emrini vereceğim. Zeha, kız seninle geliyor."

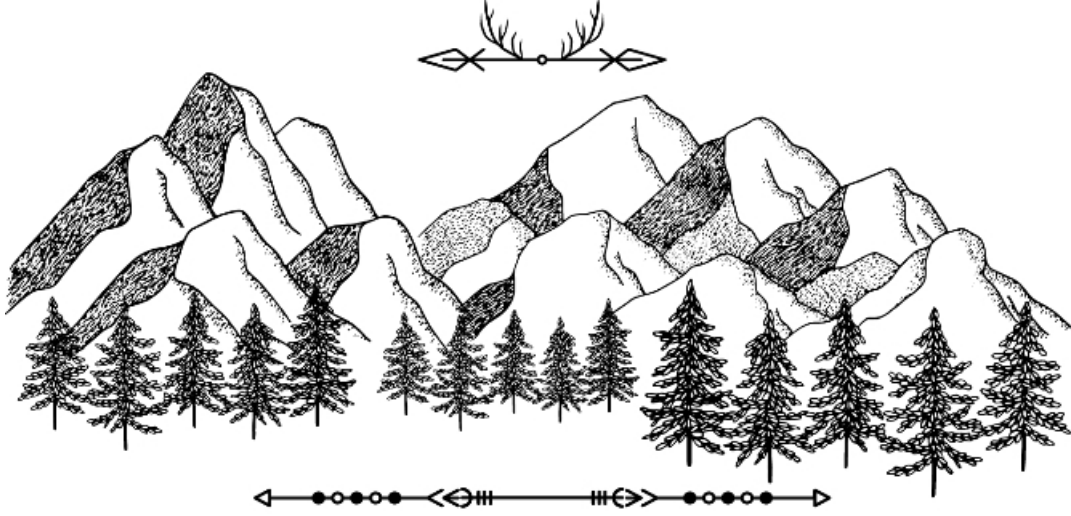
İki kadınla mümkün olduğunca mesafe koyan büyük adımlarla uzaklaşıyorum.

Kızla evlenemem. Ixiana. Onunla evlenemem. O bana uygun değil, planladığım ya da hayal ettiğim gibi değil. Olsa ideal bir eş. Bir savaşçı, güçlü, sağlıklı ve güzel. Benim türümden, aynı geleneklere ve inançlara sahip. Olsa'nın sesini duymamış ya da onunla yatma arzusu hissetmemiş olsam da, arkadaşlığımız bir gelecek için yeterince temel oluşturuyor.

Yine de kampımızı toplarken, çok iyi bildiğim toprakların derinliklerine doğru at sürerken, kız kardeşimle birlikte at süren ince sarışın kadını düşünmeden edemiyorum. Eyerimdeki varlığını ve bana karşı hafif, sıcak ağırlığını özlüyorum. Sorularını özlüyorum; diken gibi keskin, doğru bildiğim şeyleri dürtüyor, beni sınıyor.

Dikkatimi dağıtmak için planlar yapıyorum. Onu içermeyen planlar. Dağların aşağısındaki bir köyü ele geçirip güçlendirmek ve daha iyi koşullarda yaşayabilmeleri için zayıf ve hasta klan üyelerimizden bazılarını oraya taşımak gibi planlar. Halkımın nüfuzunu kademeli olarak genişletmenin yollarını ve atalarımızın topraklarını yavaş yavaş ele geçirme stratejilerini düşünüyorum. Savunmalar, casus yerleştirmeleri, baskınlar ve siyasi hamleler üzerine kafa yoruyorum.

Ama tüm bunların arasında parlak bir düşünce var: Ixiana'yı halkına geri verdikten ve Güney'deki yeni toprak parçamıza sahip çıktıktan sonra ona daha yakın olacağım. Dağların aynı tarafında yaşayacağız.

Sevdiklerimi korumakta çoğu zaman başarısız oldum.

Kardeşimin bedenini değiştirip onu vahşi topraklarımızın zorlu koşullarına uygun hale getiremezdim. Ne de annemin ruhunu onarabilirdim, o öldüğünde yırtılan, onu o kadar sefil bırakan, babamla, Zeha'yla, benimle kalmak ölümü seçen ruhunu.

Onu kulübemizin arkasındaki karda, en sevdiği *lonn* ağacının altında boğazından kan sızarken bulan bendim. Babamın kalbi kırılmıştı ama kederi öfke olarak tezahür etti, onu oğlunu kaybetmenin acısıyla baş başa bırakacak kadar zalim olduğu için ruh ikizi eşine karşı dizginlenemez bir öfke olarak.

Annem, ailemin Zeha'ya doğum gününde hediye ettiği, kız kardeşimin şahin başlı bıçağıyla kendini öldürdü. Annemin neden o bıçakla hayatına son verdiğini asla anlayamayacağım. Acımasız bir seçimdi. Zeha bıçağa bir daha dokunmak istemedi ama ben onu aldım ve Güneylileri öldürmek için kullandım. Biz eğitimdeyken Ixiana'ya ödünç verdiğim bıçak.

Zeha ve ben annemin küllerini öldüğü ağacın altına serptik. Daha sonra Zeha ağzı sıkı bir şekilde, " oldu," dedi ve uzaklaştı. Ama ben ayçiçeği tohumlarını alıp küllerin arasına serpiştirdim. Her çeyrek çözülmede çiçek açıyorlar.

Babamı şimdi yuvarlandığı çukura düşmekten koruyamadım, her gece kendini içkiye boğuyor ve ertesi günün çoğunu uyuyarak geçiriyor.

gün. İnsanlarımızdan biri için utanç verici bir hayat. Çalışmaya, eyleme ve güce değer verimiz. Klanımın çoğu üyesi babamı tüketen karanlığı anlamıyor. Ben anlıyorum, çünkü ruhumu çalmak için kaşınan bir *jäkel* gibi her zaman zihnimin arkasını tırmalıyor.

Babamı karanlıktan çekip çıkarmaya çalıştım. Evdeyken içkisini döküyorum ve köyde ona içki sağlayan birkaç kişiyi azarlıyorum ama bu cazibeyi tamamen ortadan kaldıramıyorum. Halkım, karanlık çalışma veya savaş günlerinden sonra bedenlerimizi ısıtmak ve kalplerimizi rahatlatmak için çeşitli türlerde güçlü likörler üretir. Yerleşim yerinde içki bol miktarda bulunur ve babam çeşitli yollarla içki elde etme konusunda ustalaşmıştır. Kurnazlığında ve bu göreve olan bağlılığında, bir zamanlar olduğu zeki adamın parıltılarını görüyorum. Annemin göre her zaman tembeldi, işlerden kaçmak konusunda zekiydi ama yine de istediği sonuca ulaşırdı. Bir keresinde, "Bir fareyle konuşarak bir canavarın boğazından aşağı atlamasını sağlayabilir," demişti.

Şimdi manipülatif yöntemlerinden geriye kalan tek şey içkiye olan bağlılığı. Belki de Zeha onun bu sözel yeteneğini miras almıştır - diploması konusunda her zaman benden daha iyi olmuştur.

Zeha'yı da koruyamadım. Onu ne ailemizin başına gelenlerin acısından ne de bir köy baskını sırasında yüzünde patlayan yangın bombasından kurtarabildim. Günlerce bir şifacı bulamadık ve o zamana kadar kesikler kendiliğinden kapanmaya başlamıştı bile. Sonunda ona , Emana elinden geleni yaptı, ancak bir yara belli bir noktadan iyileştiğinde, yara izini geri alamayacağını açıkladı. Kız kardeşim bugün bile yüzünün her yerinde küçük beyaz yara izleri .

Kız kardeşime dönüp baktığımda, mahkûmla alçak sesle konuşuyordu. İkisi de ölümüne ciddi görünüyor. O ve Ixiana ne konuşuyor olabilir?

Korkunç bir kesinlik kalbimi gölgeliyor - Ixiana'yı koruyamayacağımın kesinliği, başka herhangi birini koruduğumdan daha fazla. Onu buraya, bu tehlikeli topraklarıma getirdim çünkü yaşamasını ya da ölmesini umursayacağımı hiç düşünmemiştim. Ama umursuyorum. Ve bu önemseme beni içten içe hassaslaştırıyor, açık bir yara gibi çığ ve savunmasız.

O kaybedeceğim bir kişi daha.

Biz yol alırken adamlardan biri bir ilahi söylemeye başlıyor ve ben de sırf aklımı karanlık şeylerden bir süreliğine uzak tutmak için katılıyorum. Donmuş bir gölü geçip Şarkı Söyleyen Orman'a girene kadar uzun bir süre ilahi söylüyoruz. Burada neyin gizlendiğini bilenler için hoş bir isim değil - buz yılanbalıkları, ağaçtan ağaca uçan yılanbalıkları gibi

Ağaç. Yanardöner pullarıyla güzel yaratıklardır, ama dişleri vardır ve aklıktan çıldırmışlardır.

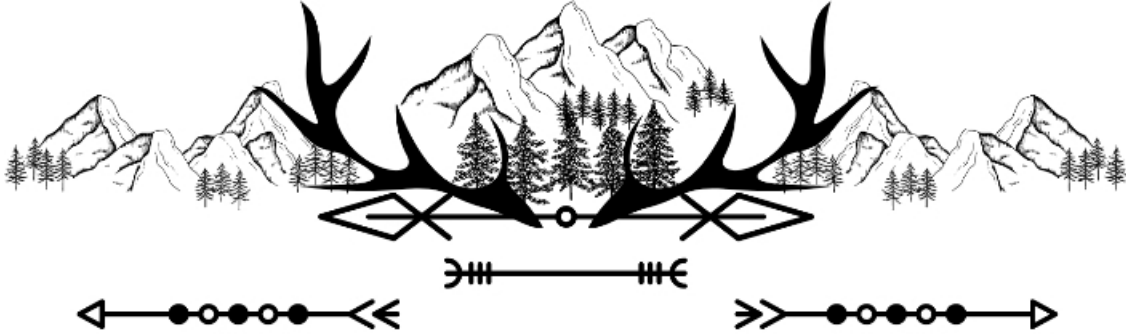
Bu yoldan son birkaç kez geçtiğimde, buz-wyrm'ler doğuda, güneş ışığını içlerine çekebilecekleri ormanın kenarlarında kümelenme eğilimindeydiler. Umarım rotamızdan uzakta kalırlar. Bu ağaç kuşağını dümdüz kesmek, Ixiana'nın halkından herhangi bir takipçiyle aramıza mesafe koymanın en iyi yolu.

Bir yanım bulup geri almalarına izin vermek istiyor. Kendi türüne dönebilir ve tüm bunlardan uzakta güvende olabilir. Ama sonra yerleşim yerimde fidyeye en çok ihtiyacı olan insanları düşünüyorum - Kilda ikizleri, yaşlı Dale ve zayıf kalpli Elstad. Son hamileliğiyle mücadele eden Fehn var - kendisi ve bebek hala zayıf. Üç yıl önce et hummasına yakalanan ve onu uzak tutmak için özel bir toniğe ihtiyaç duyan Gill var. Köyümüzün çocukları güçlüdür, ancak bazıları taze sebze ve süt eksikliğinden muzdariptir. Geçen ekim sezonunda mahsul azdı ve bir skaggrot nöbeti misk öküzü sürümüzü zayıflattı.

Bunu o insanlar ve diğerleri için yapıyorum. Bu benimle ya da Ixiana ile ilgili değil. Onları hayatta tutmak için bana bağlı olan ruhlarım var.

Şarkı Söyleyen Orman etrafımızı sarıyor, ölümcül güzelliği nefesimi kesiyor. Ağaçlar kemik inceliğinde, düz ve inanılmaz derecede uzun, birbirlerine o kadar yakınlar ki yer yer atların geçmesi zorlaşıyor. Beyaz yapraklar tepede bir gölgelik oluşturuyor. Bu ağaçlar alışılmadık derecede sert, neredeyse metalik ve kesilmeleri neredeyse imkansız ama birkaç kez enine kesitlerini gördüm. İçleri tamamen boş, köklerden taçlara kadar tüp benzeri iç kısım boyunca kırmızı damarlar uzanıyor.

"Hazır olun ve nöbet tutun," diye bağıryorum halkıma. Buz Wyrm'lerinden iz yok ama savaşçılarımla tetikte ve temkinli olmalarını istiyorum.

Kalbim kıpır kıpır, endişeli ve huzursuz çünkü Zeha ve Ixiana benden çok uzaktalar. Yolculuğumuz boyunca Ixiana'ya bakmaktan kaçındım ama şimdi gözleriyle buluşuyorum. Sonra Zeha'ya atını benimkine yaklaştırması için el sallıyorum.

Kız kardeşim kısırağını Hyval'in yanında mahmuzlarken, kalbimdeki endişe biraz hafifliyor, çünkü Ixiana daha yakın, o burada.

Ona bakmıyorum ama onu buradaki tehlikeye karşı uyarmam gerekiyor, bu yüzden "Bu orman buz-wyrm'lerin istilasına uğramış. Sürüler genellikle gün boyunca ormanın doğu kenarına yakın ağaç tepelerinde kalır, bu yüzden güvende olmalıyız."

"Buz-wyrm'ler nedir?" diye sorar.

"Tanrılara dua et, asla."

"Bu pek bir cevap sayılmaz," diye itiraz ediyor. "Bana söylemeyeceksen neden onlardan bahsediyorsun-"

Ama sözlerinin arasında korktuğum sesi duyuyorum: Etrafımızdaki içi boş ağaç gövdelerinde çınlayan küçük metalik pulların parıldayan şingirtisini.

Elimi kaldırıyorum, bir uyarı olarak ve dinliyorum, merhamet için tanrılara dua ediyorum.

Nadiren dua ederim ve tanrılar asla dinlemez. Yine çınlama sesi, kusursuz.

En büyük korkum. Ok gibi hızlı, zamanın kendisi gibi ölümcül bir buz yılanı sürüsü.

"Silahlar!" Kükrerim. "Çiftler halinde dağılın ve açık alana doğru koşun!"

Daha önce de buz-wyrm'lerden kaçtık. Yöntemlerini biliyoruz. Eğer hareket etmeye devam edebilirsek, zikzak çizip kaçmaya devam edersek, eğer onları uzaklaştırabilirsek

Boğazımıza sarıldıklarında hayatta kalabiliriz.

Kılıcımı çektiğimde, buz-wyrm'ler ormandan fırlıyor, inci gibi çizgiler ağaçların arasından kıvrılıyor, kendilerini havada ilerletmek için gövdelere çarpıyor.

Belwyn önümde gidiyor. Henüz kılıcını çıkarmadı, aptal-

Onu ve atı kesip biçiyorlar. Önce o düşüyor ve kısarak da yanına yığılıyor. Beyaz çalılıklar çoktan onların kanlarıyla boyandı. Onlar için hiçbir şey yapamam.

Acı kalbimi daraltıyor. Ama hastalıklı, gizli bir şekilde minnettarım da çünkü Belwyn'in cesedi ve atın leşi artık sürünün çoğunu işgal edecek. Tek yapmamız gereken bu lanetli ormandan çıkarken geride kalanları savuşturmak.

Belki de ölen adam başka biri olsaydı daha çok acı çekerdim. Ama Rif gibi Belwyn'in de yağmaladığımız kasabaların kadınlarına pek saygısı yok. Son zamanlarda yaptığı şeyler hakkında söylentiler duydum, yerleşim yerimize tekrar ulaştığımızda ele almayı planladığım söylentiler. Artık buna gerek kalmayacak.

Ormanı tarıyorum, gözlerim beyaz ağaçları tarıyor, herhangi bir pul arıyorum. "Daha hızlı!" Halkıma sesleniyorum.

Atlar sık ağaçlar arasında olabildiğince hızlı ilerliyor ama bu labirentte dört nala koşmak imkânsız. Daha fazla buz-wyrm ağaç gövdelerine tırmanıyor ve kendilerini savaşçılara fırlatıyor, havada süzülüyorlar, yüzgeçleri alevlenmiş ve çeneleri açık, katliama niyetliler. Bu kadar küçük ve hızlı olmalarından nefret ediyorum. Sıra sıra dizilmiş minik dişlerinden nefret ediyorum, eti kemirmek ve kemikleri delmek için mükemmeller.

Zeha silahını çıkarmış, kendini ve tutsağı savunuyor.

Ixiana kısrağın dizginlerini tutuyor.

Onları çok uzun süre izleyemem yoksa ben de buz wyrmlerine yem . Kılıcımın düz kısmını yaklaşan bir wyrm'e çarpıyorum, sonra birkaç tanesini daha kesiyorum. Kaja yanımda sığıyor, büyük pençeleriyle yılanları savuşturuyor. Bir tanesini dişleriyle yakalayıp parçalıyor, gökkuşağı pulları arkasından saçılıyor.

Kız kardeşim acı içinde haykırıyor ve başım ona doğru savruluyor. Ama durumu iyi, görünüşe göre küçük bir yarası var. Hala savaşıyor.

Sonra bir buz kurdu doğrudan Ixiana'ya doğru ateş eder, kürkleri ve deriyi deler geçer - göğsüne girer-

Kalbim sessiz bir çılgılık atıyor.

Ixiana yüksek sesle çığlık atar, yılanı yakalar ve fırlatır. Fırlattığı wyrm diğer ikisine saldırır ve onları da yere serer.

Cesur kız, sarı örgüleri ve kızarmış yanaklarıyla çok güzel

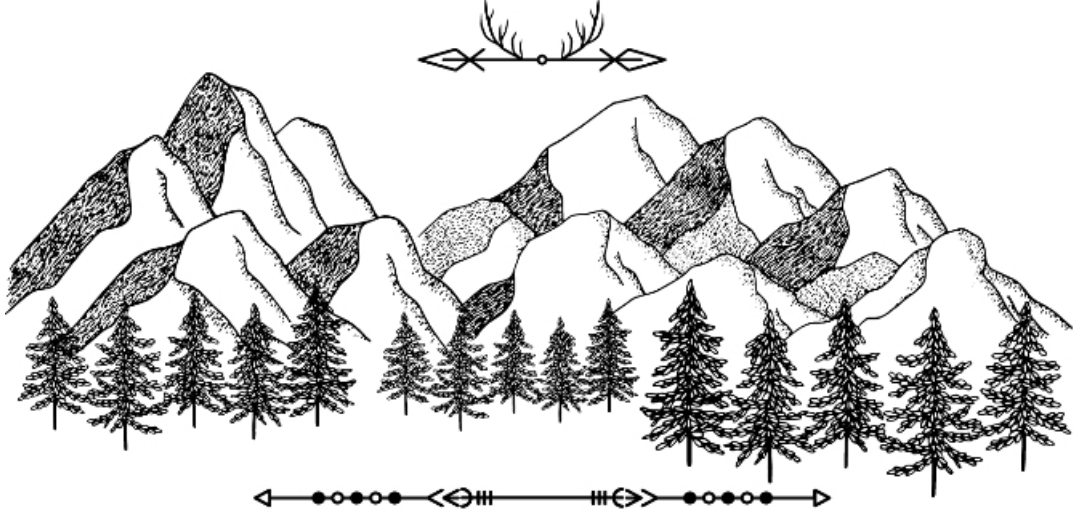
-

Sonra aramızda bir buz bulutu yükseliyor ve ben tüm dikkatimi dikkatimi Hyval'i ağaçların arasında ilerlerken sakın ve sabit tutmaya veriyorum. Kardeşimin kılıcının yeterince hızlı olmayacağından, parçalanacağından ya da Ixiana'nın boğazının kesilip hayatının çekilip alınacağından korkuyorum.

Kız kardeşim ve Ixiana. Tüm kalbim o ata biniyor ama yine de onlara yardım edemiyorum. Solumda Rifle birlikte bir wyrm fırtınasının içinden geçmeye çalışıyorum. İkimiz de dikenli kuyruklar ve keskin yüzgeçler tarafından parçalanıyoruz ama umurumda değil çünkü tanrıların merhameti sayesinde sürünün en kalabalığı kızlara değil bize odaklanmış görünüyor.

Ve sonra, geldiği gibi aniden, fırtına sona erdi. Fırtınadan kurtulduk, ağaçların arasından düz beyaz bir ovaya çıktık. Bloodsalt'ın başka bir bölümü. Buz-wyrm'lerin hareket etmek, saldırmak için ağaçların arasında olması gerekiyor; bizi buradan takip edemezler.

Lanetli bir yer gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bloodsalt'ın en geniş alanı Güney'de, Altagoni Dağları'nın yakınında yer alır, ancak Kuzey boyunca şeritler halinde uzanır. Bu özel bölüm en istikrarsız kısımlardan biridir, çatlayıp açılmaya ve tekrar kapanmadan önce erimiş kilden büyük gayzerler püskürtmeye eğilimlidir. Her püskürme eski, zehirli büyü'nün dışarı atılmasıdır.

Burada uzun süre kalamayız.

Her seferinde bir tehlike. Önce grubumuzun etrafında dönüp her yüzü inceliyorum. "Bir adam kayıp" diye anons ediyorum.

Savaşçılarımla kederlerini alçak bir iniltiyle dile getiriyorlar ve ben de Ixiana ile kız kardeşimin yanına gitmeden önce kısa bir süre onlara katılıyorum.

Zeha'nın kısırağının boynunda bir kesik var. Ixiana avucunu yaraya ve parmaklarının arasından kan sızıyor.

Ixiana ile konuşmak üzereydim ki Zeha "Etrafindan dolaşmalıydık" dedi.

Beni azarlamadan önce bu gece kamp yapana kadar bekleyeceğini ummuştum. Ama öyle olmadı. "Fazladan bir buçuk gün sürerdi."

"Ve bu kazanılan zaman Belwyn'in hayatına değer miydi?"

"Evet, çünkü bu bizi onun türünün ulaşamayacağı bir yere götürüyor." Esirimize başımla selam veriyorum. "O artık güvende. Ona ulaşamazlar. Elimizde kozumuz var."

Kız kardeşim bana "Henüz kullanamadığın kaldıraç," diye hatırlatıyor.

"Onu bulup kurtaramadıklarında, pazarlık yapmaya hazır olacaklar."

"Her klanın kaderine sen karar veremezsin," diyor Zeha. "Eve vardığımızda, diğer savaş lordlarını bir konseye çağırmalısın. Bu pazarlıkta onların da söz hakkı olmalı."

Bir buz yılanı sürüsünden daha fazla sevmediğim bir şey varsa o da kan sporları ve böbürlenmeleriyle diğer savaş lordlarıdır. Birkaç tanesine katlanabiliyorum ama diğerleri katlettikleri ve tecavüz ettikleri insanlar hakkında ayrıntılı olarak övünmeyi seviyor. Ve şimdi Zeha onları planımıza dahil etmek mi istiyor?

"Neden?" Ona ters ters bakıyorum. "Tek umursadıkları hırsızlar ve haydutlar olarak yaşamak, terör ve şiddet yaratmak. Bundan zevk alıyorlar. Değişim istemiyorlar. Onu fidye için tuttukları gibi öldürürler de."

"Bazıları senin gibi düşünüyor," diyor Zeha, sesi biraz yumuşayarak. "Dağların güneyindeki bir toprak parçası için toprak fiyatı pazarlığı yapacaksanız, klanlar arasında müttefiklere ihtiyacınız olacak, yoksa aldığınız toprağı elinizde tutamazsınız. Ailesi size herhangi bir mülk vermeyecektir.

-Ama olur da yaparlarsa, yanınızda birkaç savaş lorduna daha ihtiyacınız olacak."

Zeha attan iniyor ve bakışlarım ondan tutsağıma kayıyor. Ixiana eyerde öne doğru eğilmiş, kısırağın yarasına baskı uygulamak için o kadar uğraşıyor ki tüm kolu titriyor. Kısırak çok kötü durumda; sıkı bir bandaja ve nazik bir bakıma ihtiyacı var. O zaman bile hayatta kalamayabilir.

Hyval'in sırtından sallanıp atkımı çıkarıyorum. Sonra kemerlerimden birini de çıkarıyorum. Hem atkıyı hem de kemeri kısırağın boynuna, yaranın yakınına sarıyorum.

"Yöntemlerimle ilgili sorularınız bekleyebilir," diyorum Zeha'ya. "Eve gitmemiz gerekiyor. Eğer şahinlerinden herhangi birini çağırabilirsen ve diğer savaş lordlarını köyümüze çağırarak istersen, seni durdurmayacağım."

"Onlarla buluşacak mısın?"

"Evet," diye kabul ediyorum. "Artık elini oynatabilirsin, fare."

Ixiana elini çektiğinde, kalın atkıyı atın yarasının üzerine hızla bastırıyorum ve kemeri bandajı yerinde tutacak kadar sıkıca bağlıyorum. Şimdilik bu kadar yeter.

"İkinizi birden taşıyamayacak kadar zayıf. Sen benimle geleceksin, fare." Bunu söylerken midem bulanıyor. Kendime bir daha o kızla ata binmeyeceğime, kendimi bir daha o cazip duruma sokmayacağıma dair söz vermişim. Ama tüm bedenim onun yakınlığını arzuluyor. Onun hayatta kaldığına, kalbinin attığına ve etinin sıcak ve bütün olduğuna ikna olmam gerekiyor.

Ona dokunmam gerek.

Ixiana attan indiğinde bacakları altından katlanır. Kısrağın kanına bulanmış eliyle kendini yakalıyor. Parmakları ufalanmış beyaz tuzu uğursuz bir kızıla boyuyor.

Zayıflığı sadece korkudan mı, yoksa düşündüğümden daha ağır yaralı mıydı?

Halkım kendi yaralarıyla ilgileniyor, hayatta kaldığımız için tanrılara şükrediyor, Belwyn'in anısına inliyor. Zeha su vermek için kısrağını kenara çekti. Kanlısalt'ın bu şeridini geçtikten sonra yakında su kaynağımızı yenilememiz gerekecek.

Kimse beni ve Ixiana'yı izlemiyor, bu yüzden sırtım diğerlerine dönük olacak şekilde onun yanında bir dizimin üzerine çöküyorum. Bu pozisyonda, yaptığım şey çoğunlukla gizlenmiş oluyor. Bu iyi bir şey, çünkü kıza şefkat gösterirken görülemem.

Hissettiğim şey de bu, şefkat. Derin bir özlem, ne zaman onun yanında olsam ruhumu titreten tatlı bir dürtü.

Yüzünü okşuyorum, elmacık kemiği boyunca çiziklere dokunuyorum.

Wyrmlerden biri giysisini çiğneyerek göğüs kemiğinin tam üzerinden geçti. Eğer onu çabucak yakalayıp uzağa fırlatmasaydı, dönen çeneleri göğüs kemiğinden kalbinin gümür gümür atan etine kadar kemirebilirdi.

Kıyafetlerini indirip göğsünün üst kısmını gözlerimin önüne sererken kalbim küt küt atıyor. Wyrmlerle onu zar zor çizdi ve ben rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim. "Çok derin değil," diye mırıldanıyorum. "Zar zor kanıyor."

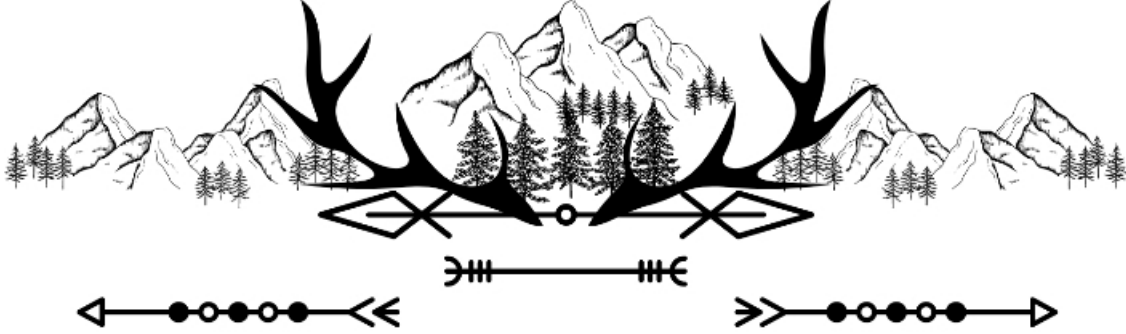
Ona dokunmayı bırakmalıyım. Parmaklarımı onun yumuşak teninden, narin göğüs kemiğinden çekmeliyim. Nefesinin hızlandığını hissettiğimde elimi oyalanmasına izin vermemeliyim.

Parmak uçlarımla göğsünün kabarıklığına kaymasına, o yumuşak, sıcak et tümseği boyunca okşamama izin vermemeliydim.

Ixiana yavaş, titrek bir nefes çekiyor. Göğsünün görebildiğim kısmına odaklanıyorum; soluk, baştan çıkarıcı bir kıvrım, küçük ama etli. Teninin tadına bakmak istiyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum - vücudunun titrek teslimiyetini, benimkine doğru salınışını hissedebiliyorum.

Biraz daha.

Parmaklarım Ixiana'nın göğsünün kıvrımlarında geziniyor ve sonra, genellikle ölümle burun buruna bir savaşın verdiği cesaretle, elimi giysilerinin altından daha ileriye kaydırıyorum.

İşte minik meme ucu, bana olan arzusunu ilan eden sıkı bir boncuk. Belki de sadece soğuktandır.

Ama soğuk, dokunuşuma bu şekilde eğilmesine neden olmazdı.

Yüzümde ısı yükseliyor, çünkü daha önce hiçbir kadını yavaş ve samimi bir şekilde okşamamıştım. Daha önce iki kez, başka klanlardan iki farklı kadınla sevişmiştim. Bir tanesi beni arka koridora itti, eteklerini topladı ve bir ayağını yakındaki bir varilin üzerine koyarak kendini bana açtı. Yarı sarhoştum ve o da çekiciydi, bu yüzden daha fazla davet edilmeden içeri daldım. Diğer kadın beni vakti "eğitim" için dışarı davet etti ve sonunda bir ağaca yaslanarak seviştik. Her iki durumda da zevk hızlı ve sertti, sadece minimum kıyafet çıkarma olmadan. Keşfetmeye, düşmanımın kızının tadını çıkarmak istediğim gibi tadını çıkarmaya zamanım olmadı.

Meme ucunu bir kez daire içine alıyorum, sonra tüm avucumu göğsünün üzerine bastırıyorum, elimin topuğu kalbinin hızlı atışına değiyor.

Yaşıyorum. Evet.

"O haklı," diye fısıldıyorum. "Bizi ormanın o kısmından geçirmekle aptallık ettim. Ölebilirdin."

Ixiana'nın zarif boğazı yutkunurken esniyor ve gözlerim köprücük kemiğinin üzerindeki zarif mavi dövmeye takılıyor. Bu dövme onu Güneyli bir ailenin üyesi, bir düşman olarak işaretliyor.

Nefes alıyor, göğsü elimin altında kabarıyor. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Hiç bu kadar kar faresine, küçük vahşi bir şeye benzememişti,

yumuşak ve titreyen. Benim için titriyor. Bir gün bu kadının dilime boşalmasını hissedemezsem mutsuz öleceğim.

Mutsuz ölmek. Bu sözler bana Belwyn'i hatırlatıyor. Bugün bir adam kaybettim. İyi bir adam değildi belki ama yine de. Şehvetim kötü zamanlanmış.

"Bazen geçiş kolay oluyor," diye mırıldanıyorum Ixiana'ya. "Görünürde bir sürü yok. Ama bu sefer-"

İç çekerek elimi çekiyorum ve giysilerini yerine yerleştiriyorum. Tam boyuma yükseliyorum, ne kadar ince olduğuna bir kez daha hayret ediyorum. Onu kucağıma alabilir, sikimin üzerine oturabilir ve kolayca yukarı aşağı kaydırabilirdim. Onu ilk gördüğümde de aynı ahlaksız dürtüyü hissetmişim ve zamanlama o zaman olduğu gibi şimdi de yanlış.

Kendimden iğreniyorum.

Onun hakkında böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

"Hyval'de arkamdan geleceksin," dedim ona sertçe.

Onu öne koyarsam ve o tatlı kıcı bana dokunursa, ikimizin de üzerine boşalabilirim. Ve onlara rehberlik etmem için bana güvenen insanların önünde kendimi böyle bir aşağılanmaya maruz bırakmayı reddediyorum.

Savaşçılarım hazır olduğunda, Bloodsalt şeridini geçmeye devam ediyoruz. Aldatıcı derecede geniş, kıvrımlar ve alçak yerler genişliğini gizliyor ve geçiş bitmek bilmiyor gibi görünüyor.

Bloodsalt ile doğuştan gelen bağlantım gergin bir ip gibi. Eğer koparılsa ve mırıldanmaya başlarsa, bu, toprağın patlamak olduğu ve bizi ağzına çekmeden önce sıcak sıvı kil içinde boğmak üzere olduğu konusunda bir uyarıdır.

Şimdilik uğultu yok ama telin hissedebiliyorum.

Gökyüzü gecenin koyu mavisine bürünürken bile savaşçı grubumu ilerlemeye teşvik ediyorum.

Kaja uzaklaştı, karanlık mesafenin içinde kayboldu. Onun ortadan kaybolması, Bloodsalt'ın bu tehlikeli bölümünü geride bıraktığımız için beni daha da endişelendiriyor.

"Daha ne kadar sürecek?" Ixiana'nın sesi titrek bir iniltiye dönüşüyor ve kalbim sarsılıyor. Sesi çok soğuk ve sefil geliyor.

"Bloodsalt'ın bu kısmı değişken," diyorum ona. "Burada duramayız." "Nasıl uçucu?"

"Bazen patlayarak açılır."

"Deprem gibi mi?"

"Sıvı kil patlaması gibi. Bir kan gayzeri gibi. Ve sonra, çöktükçe, her şey onunla birlikte aşağı çekilir ve delik kapanır. Şurayı görüyor musun?" Tuzun içindeki bir dikişi gösteriyorum, lekeli kırmızı bir şimşek gibi eğri büğrü bir yara. "Bu yakın zamandaki bir patlamadan."

"Bloodsalt'ın güvenli ya da en azından sabit olduğunu sanıyordum. Madem bu kadar tehlikeli, neden üzerinden at sürüyorsunuz?"

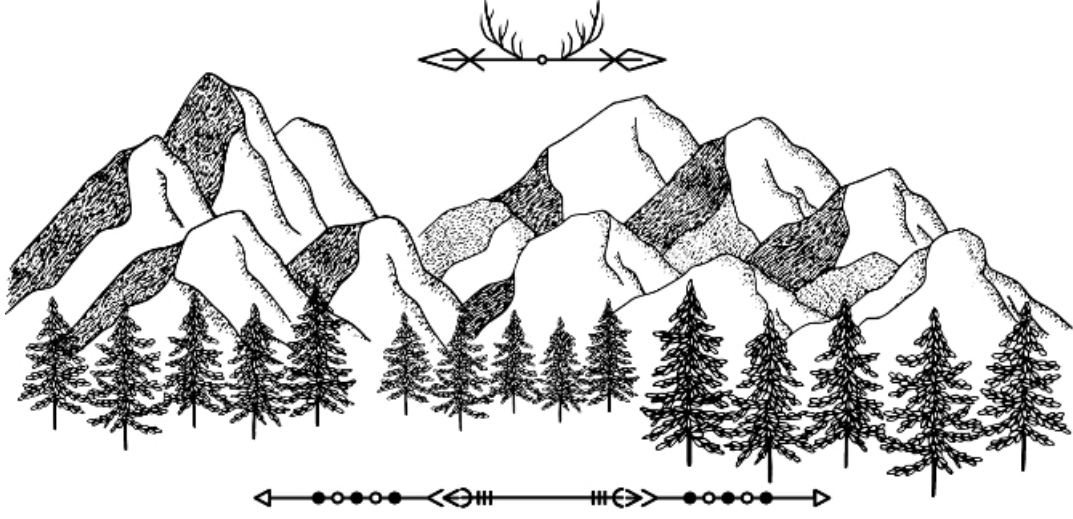
"Çünkü başka seçeneğimiz yok. Çünkü bize verilen dünya burası; harabeye dönmüş, yozlaşmış büyüyle bozulmuş bir toprak."

"Buraya sürülmeniz benim halkımın suçu," diye mırıldanıyor.

Birden kolları belimden kaydı. Hyval'ın sırtından düşmeden önce onu dik tutmak için tam zamanında geri uzanıyorum.

"Çok üşüyorum, yorgunum ve susadım." Sessiz iniltisi kalbimi deliyor ve içimde korku titreşiyor. Onu yakaladıktan kısa bir süre sonra Bloodsalt'ta ateşler yattığını ve neredeyse öldüğünü hatırlıyorum. O zaman da neredeyse ölüyordu. Eğer burada, vahşi doğada bu kadar alçalırsa, onu iyileştirecek kimse olmayacak. Fareme iyi bak.

"*Faen*," diye yemin ediyorum ve sonra önümdeki diğerlerine bağıyorum. "Devam edin. Biz takip edeceğiz."

Adamlarım emrimi sorgulamadan yola devam ediyor. Attan iniyorum ve heybemi karıştırıp küçük bir şişe arıyorum. Benim ağırlığım daha büyük bir yük olduğu için atım diğerlerinden daha hafif yüklenmiş. Bölüğümüzün diğer atları, özellikle Ixiana'nın kaçarken çaldığı midilli olmak üzere, ağır yüklerle seyahat ediyor. Bu midilli bizim yük hayvanımızdır, diğer atların alamadığı büyük çantaları ve çadır malzemelerini taşımaya adanmıştır ve binicisi olmasa bile grubun geri kalanıyla birlikte hareket etmek üzere eğitilmiştir. Savaşçılarımdan biri olan Lin, Zeha'nın şahin konuşmacısı olduğu gibi at konuşmacısıdır. Lin, atlarımız kaçtığında onları geri çağıran, korktuklarında onları sakinleştiren ve kaldığında midilliyi bölüğümüze geri döndüren kişidir. Zeha'nın şahinlerle olan iletişiminin aksine, Lin'in atlarla olan bağlantısı sessiz ve menzili sınırlı.

Sonunda aradığım küçük, yassı şişeyi buldum. Güçlü bir likör, gerektiğinde bir savaşçıyı ısıtmak ve canlandırmak için tasarlanmış. Ixiana için ne yapacağından emin değilim ama etkisini merakla bekliyorum.

Şişeyi Ixiana'ya uzattığımda hevesle içiyor ve sonra açık ağzını yelpazeleyerek hırıltılı bir ses çıkarıyor. Neredeyse şişeyi düşürüyordu, ben de hemen kapıp tıpasını taktım.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "O da neydi öyle?"

"Seni sıcak tutacak bir şey." Sırıtmadan edemiyorum. "Eyerde ilerle."

Onun arkasına biniyorum, ama sadece sıcaklığımı daha etkili bir şekilde paylaşabilmek ve attan düşmesini engellemek için. Bana sarılmış bedeninin cazibesine karşı koyabilirim. Zihnimi, savaşçılarımın babasının adamlarının kılıçlarıyla parçalandığı anılarla koruyabilirim. Çocukluğumdan beri tanıdığım insanların leşlerinden gözbebeklerini toplayan kargaların düşünceleriyle uyarılmamı yatıştırabilirim.

Ixiana itaatkâr bir şekilde eyerde öne kayıyor, ama neredeyse kayıyor. Tekrar ata binerken onu dik tutmak zorunda kalıyorum. Halkımın acısından güç alarak mırıldandım, "Seni zayıf küçük et parçası."

"Ama ben yardım ettim," diyor. "Orada, buz-wyrm'lerle birlikte. İşe yaradım."

Bedenimi onunkinin arkasına yerleştiriyorum ve o da bana boyun eğiyor, yumuşak bir iç çekişle göğsüme yaslanarak rahatlıyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, bütün sinirlerimde bir heyecan yankılanıyor.

Duyması gereken kelimeleri zorla söyledim. "Ben senin güvenliğin değilim. Ben seni esir alan kişiyim."

"Ama sen benden hoşlanıyorsun."

"Senden nefret ediyorum." *Çünkü etmeliyim.*

"Tabii ki . Ve sen de benden hoşlanıyorsun. İkisinden de."

Tanrılar, evet. "Saçma sapan konuşuyorsun. Belki de düşündüğümde daha fazla kan kaybetmişindir."

"Belki de bana verdiğin içkidendir." Göğsüme daha sıkı sarılıyor. "Şimdi daha sıcak hissediyorum. Beni yakaladığın gece neden bana ondan biraz vermedin?"

"Senin için harcamak istemedim."

"Peki ya şimdi?"

"Neden hiç sessiz olamıyorsun?"

Birkaç dakika boyunca sessiz kalmayı başarıyor. Hyval yavaşça yürüyor ve Bloodsalt'tan ne kadar korksam da onu acele ettirmiyorum. Henüz bir alarm yok ve halkım şu anda çok çok ileride, karanlıkta gözden uzakta. Belki de sadece atımı koruyarak nazik davranıyorum. Ya da belki de bu kadınla yalnız kaldığımız anlar için yaşıyorumdur.

"Daha önce göğüslerime dokundun," diyor Ixiana aniden. "Ama geçen gece onları beğenmediğini, çok küçük olduklarını söylemiştin."

Tanrım. Sıkım bir anda sertleşiyor ve protesto edercesine inliyorum, hissetmemesi için kendimi ayarlamaya çalışıyorum. "Dur."

"Ben sadece varım ve ata biniyorum," diyor küstahça. "Bunların hiçbirini durduramam."

"*Konuşmayı kes.*"

"Sadece göğüslerim hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmedini merak ediyordum. Hepsi bu." Sesi ipeksi ve boğucu bir hal alıyor, kendimi tutmam için bir ölüm çanı gibi. "Eğer beğenirsen dokunabilirsin."

Bunu durdurmak zorunda. Onu bu baştan çıkarıcı ruh halinden korkutmam gerekiyor yoksa onu beyaz kabuğun üzerine atmadan ve ikimizi de dünyayı sarsan bir doruğa çıkarmadan Kanlısalt'ı geçemeyeceğim.

"Ne zaman istersem her yerine dokunabilirim." Sesim boğuk ve ağır. "Sen benim esirimsin, ödülüksün. Senin iznine ihtiyacım yok."

Lanet olası kadın yüzünü bana çeviriyor, kahverengi gözleri yıldız ışıltısıyla parlayan sıvı karanlık gibi. "Yap o zaman. Zaten sana karşı koyamayacak kadar zayıfım."

Vücudum bu tatlı, günahkâr ifadeye onun geri kalanından daha fazla tepki veriyor. Granit gibi sertleştim, acı verici bir şekilde tahrik oldum.

Onu sessizliğe ve korkutmalıyım.

Ruhumun karanlık dehlizlerinden kopup gelen acımasız sözcükler savuruyorum ona. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Çoğu Savaş Lordu sana damgasını vurur, seni çürümüş ve kullanılmış olarak geri gönderirdi. Solgun teninde dişlerimin ve parmaklarımın izleri varken, tohumlarım seni doldururken çok güzel görünürdün. Seni müstakbel kocana aynen böyle teslim ederdim - benim tarafımdan işaretlenmiş, benim tarafımdan yetiştirilmiş olarak. Senin benim olduğunu bilirdi. Benim olduğunu."

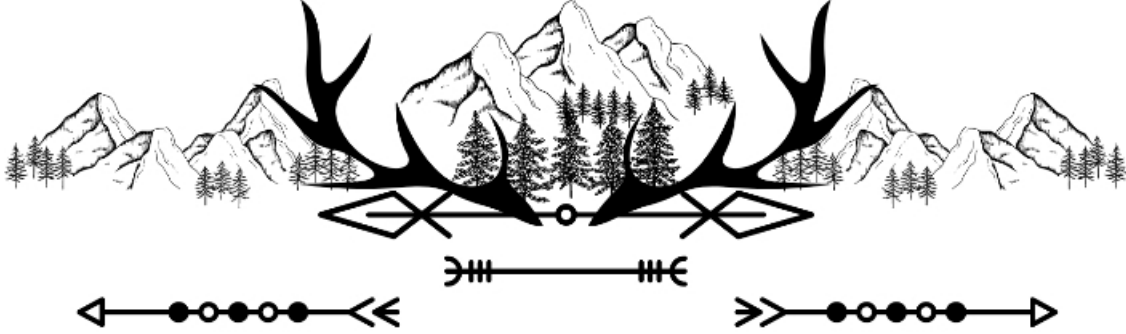
Kelimeler işe yaramıyor. Beni daha sert, daha çaresiz yapıyorlar. Dizginleri bir elime alıyorum ve onu boğazından tutuyorum, zorlayıcı, sahiplenici bir tutuş. Benimkini.

Benimkini.

Sert sözlerim Ixiana üzerinde de işe yaramadı. Neredeyse inliyordu ve artık nefes alışının ritmini tanıyorum. Şehvet, korku değil. Ya da şehvet ve korku, çünkü küçük farem hem dehşetin hem de uyarılmanın sınırında olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Boğazını kavradığımda kollarımda kıvranıyor, yüzünü boynuma çeviriyor, yumuşak dudaklarını nabzımın üzerine koyuyor. Tam da bir zamanlar beni kendi bıçağımın ucuyla kestiği yere. Bana doğru sokuluyor ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş daha çıkarıyor.

Farkına varmak zihnimi yakıyor. Ona söylediğim şey *hoşuna* gitmişti.

Bölge liderinin masum kızı benim gibi bir adam tarafından işaretlenmek, kullanılmak ve ihlal edilmek istiyor.

Parmaklarım hâlâ İxiana'nın ince boğazını kavırıyor ama ben daha fazlasını istiyorum. Onun her yerine dokunmak istiyorum.

Elimi temkinli bir şekilde hareket ettiriyorum, itiraz ederse durmaya hazırım. Atkı takmıyor - pelerinine, yeleğine ve kürklerine ek olarak bir tane eklememek benim hatam. Gelecekte fareme daha iyi bakmalıyım.

Köprücük kemiklerinin izini sürüyorum, sonra elimin göğsünden aşağı, giysilerinin üzerinden geçmesine izin veriyorum. Hoşuma gitmeyecek kadar çok kat kat giyinmiş, ama anlaşılan dokunuşumu derinden hissediyor, çünkü inliyor.

O küçük, sessiz ses şimdiye kadar duyduğum en güzel şey. Yanıt olarak mırıldanıyorum.

Çok fazla giysi var, onun tenine ihtiyacım var. Elim gömleğinin boynuna, tüm katmanların altına daldırıyorum, ta ki göğsünü tekrar hissedinceye kadar, çok yumuşak, çok sıcak. Elime karşı kabarıyor, daha fazlası için yalvarıyor.

"Beni hissettirmenden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

İçimden sıcak bir öfke dalgası geçiyor - ona öfke, kendime öfke, aramızdaki her neyse, bu bağ, planlarımı mahveden, içimi parçalayan bu şey. Göğsünün sıkı tomurcuğunu çimdikliyorum, o da içine çekiyor, kıpırdanıyor ve bir zevk iniltisi daha çıkarıyor.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soluk soluğa soruyor. "Düşünmüyorum."

"Herkes düşünür, her zaman."

"Ben hissetmiyorum. Bazen sadece hissediyorum. Sonra da bunun gibi aptalca şeyler yapıyorum." Elim açıp göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını kavırıyorum.

Ama daha fazlasını yapamadan, içimde bir şey *koptu*. Gergin bir tel, bir uyarıyı titreştiriyor. Daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle mırıldanıyor.

Parmaklarımı Ixiana'nın göğsünden çekip dizginleri iki elimle kavıyorum ve onu eyerde dik bir şekilde itiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Uyarı sinirlerimi titretirken kalbim daha yüksek sesle, daha güçlü çarpıyor.

"Burada doğmuş insanlar, benim gibi insanlar - toprağın huzursuzluğunu hissedebiliyoruz," diye açıklıyorum. "Bloodsalt kırılmak üzere. Sıkı tutunun. Daha hızlı gitmeliyiz."

Öne doğru eğilip Hyval'i ayaklarını hareket ettirmeye zorluyorum. Yarım yamalak bir dörtnala kalkıyor ama zavallı atım gücünün sonuna gelmiş, yorgun ve bitkin.

Elinden geleni yapıyor. Bu yeterli olmayacak.

Toprak şiddetli bir çatırtıyla arkamızda yarıyor ve Ixiana kollarımda ırkılıyor. Onu yakınımda tutuyorum, halkımın dilinde Hyval'e cesaretlendirici sözler gönderiyorum. Ama ses tonumdan çaresizliği uzak tutamıyorum. "Yüksek yamaçların oğlu, cesur dostum, sana şimdi ihtiyacım var. Hayatın için koşmanı istiyorum güzelim. Hayatlarımız için koş. Bizi sadece sen kurtarabilirsin."

Hyval elinde kalan her şeyi dörtnala koşarak ileri atılıyor. Rüzgâr yanımdan geçip Kanlısalt'ın patladığı, fışkırdığı, erimiş kilden kırmızı bir yağmur püskürttüğü yere geri dönüyor. Dünya çok hızlı bir şekilde çatlıyor ve parçalanıyor. Ormana, sağlam zemine ulaşamayacağız.

Ixiana'nın sesi, şefkatli ve güçlü. "Beni terk etmek zorundasın. Ben ölü bir ağırlığım. Beni bırak ve atla."

Bunu söylediği için ona kızgınım. Yapmak istediği fedakârlığa, kendini harcanabilir, değersiz biri olarak bu kadar kolay gözden çıkarmasına öfkeliyim.

O değerli biri. Halkım için.

Benim için.

"Senin kilon bir fark yaratmaya yetmiyor," diye çıkışıyorum. "Benimki fark eder. Kız kardeşime söyle, artık pazarlıktan o sorumlu. Seninle ilgilenecek ve halkınla fidyeyi ayarlayacak. Sen daha iyi bir gelecek için umudumuzsun."

Hyval'in sırtından atlıyorum, yanıma başka bir ağır eşya alıyorum; kınından çıkardığım kocaman kılıcım. Botlarım ufalanmış tuzun üzerinde kayıyor ama bu toprakları iliklerime kadar biliyorum ve tökezlemiyorum.

Atım panik içinde kişneyerek ve benim için endişelenerek durdu, ama ben onun sağrısına şiddetle vurdum ve "Git!" diye bağırdım.

Benim ağırlığımdan kurtulan Hyval ileri atılıyor.

Başaracak. Ormanın sınırına, Kanlısalt'ın ulaşamayacağı bir yere ulaşacak. Ixiana yaşayacak ve Zeha her şeyle ilgilenecek.

Burada ölebilirim, tatmin olmuş bir şekilde.

Arkamda, erimiş kilden devasa bir gayzer topraktan fışkırıyor, siyah geceye kadar uzanıyor ve dünyanın üzerine kırmızı ışık saçıyor. Kükürtlü toprak ve karanlık ısıdan oluşan pis bir koku burun deliklerimi patlatıyor. Yer kabuğunun yankılandığını, sallandığını hissedebiliyorum. çöküyor. Bir an içinde her şey bitecek.

Ama ileride bir yerden Ixiana "Hayır!" diye bağırıyor.

Onun ve Hyval'in uzaktaki figürünü görebiliyorum - onu durması için çekiyor, kayıyor-

"Hayır, seni aptal," diye mırıldandım, yumruklarım sıkılıydı. "Git, git!"

Ona doğru koşuyorum. Onu kurtaramam - neden onunla buluşmak için yarıştığımı bilmiyorum, dünya sarsılıp paramparça olurken ona doğru koşuyorum. "Arkanı dön, seni küçük aptal!" Kükrüyorum. "Güvenli bir yere git! Neden benim için geldin, seni imkânsız kadın-"

Kil kabuk yarıyor ve karnım düşüyor. Kükreyen bir boşluğa düşüyorum; kollarım çırpınıyor ve çatlağın ağzını yakaladığımda kılıcım elimden uçup gidiyor. Orada çırpınıyorum, umutsuz bir pençe gerginliği, ağırlığım ellerime ve omuzlarıma doğru sarsılırken kaslarım çığlık atıyor.

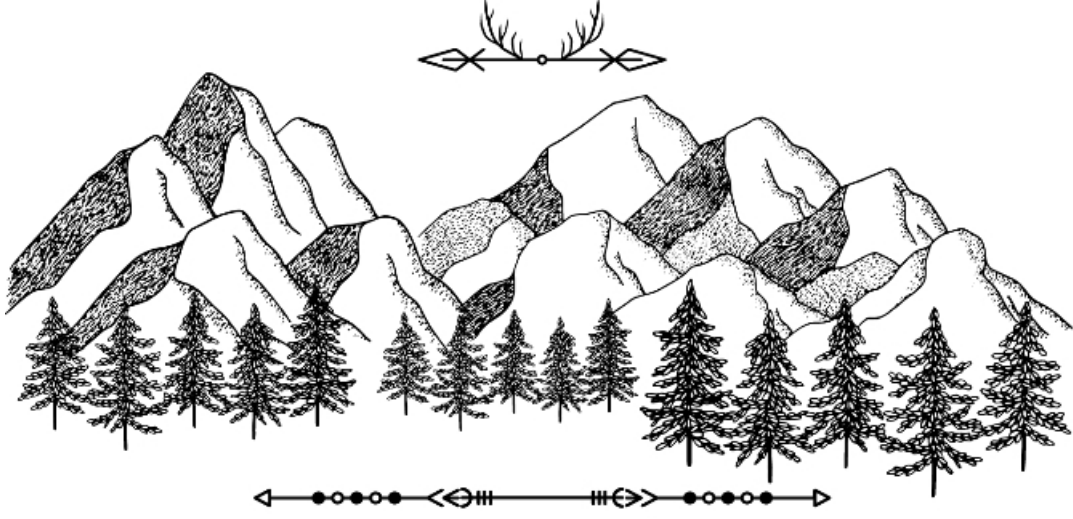
Gürültü gök gürültüsünü andırıyor, büyük bir canavarın pençeleri beni yere sermeye çalışıyormuş gibi vücuduma çarpıyor.

. Kendimi yukarı çekemiyorum.

Bu göreceğim son şey. Siyah gökyüzü, uzakta bir gölge gibi duran orman ve Kanlısalt'ın kıpkırmızı serpintilerle aydınlanan beyaz genişliği.

Ve sonra ince bir figür, beyaz yüzlü, koyu renk gözleri yansıyan kırmızı ışıkla parlıyordu.

Ixiana.

Ixiana göğsümden geçen kemeri kavırıyor ve çığlık atarak çekiştiriyor. Yanaklarında gözyaşları var.

Bu ani gücün geldiğini bilmiyorum. Ama yardımı oluyor.

Onun iradesinin gücüyle harekete geçerek çekiyorum. Tüm kemiklerim ve kaslarım şiddetli bir çabayla inliyor ve boşluktan çıkıp uçurumun kenarına geliyorum, Ixiana'yı yakasından tutup kenardan uzaklaştırıyorum. "Seni aptal!" Kılıcımı almak için eğilerek bağıriyorum. "Kaç!"

"Bir şey değil!" diye karşılık verirken ikimiz de yaklaşmakta olan yıkımla, genişleyen çatlaklarla yarışıyoruz. Kılıcı taşısam bile Ixiana'yı geride bırakabilirdim ama adımlarımı kısaltıyorum. Eğer o yaşamazsa, ben de yaşamayacağım.

Bir patlama daha oldu ve ikimiz de öne doğru savrulduk, yüzüstü yere düştük.

Arkamızda emici bir kükreme yoğunlaşıyor, Bloodsalt'ın nefesi. Patlaması bitti ve şimdi her şey onun erimiş karnına çekilecek. Rüzgâr bana ve Ixiana'ya doğru esiyor, bizi geriye doğru itiyor, bu lanetli toprakların midesine doğru bastırıyor.

Ixiana benden daha hafif - içine çekiliyor, benden uzaklaşıyor. Bir kılıcımı toprağa saplıyorum, tutmasını umarak ve diğer elimle onu bileğinden yakalıyorum.

İkimizi de sabitlemek için mücadele ederken omuzlarımda ve kollarımda acı alevleniyor.

Ama etimin her zerresi kemiklerimden sökölse bile gitmesine izin vermeyeceğim.

Bu kadın beni kan kaybından ölmeye terk etti, sonra da şansı varken boğazımı bıçaklamayı reddetti.

Bu kadın beni Bloodsalt'ın ağzından çekip çıkardı. Onu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum.

Benim, içten içe patlayan manzaraya homurdanıyorum. Sahip olamazsın

Onu

Belki de yüksek sesle kükrüyorum. Emin değilim.

Toprağımın şeytani büyüü onu çekmeye çalışırken tüm gücümle onu kavriyorum.

onu uzaklaştırdı.

Ve sonra her şey durur.

Emme gücü kaybolur ve gece soğuk, durgun ve sessiz bir hal alır.

Başladığı gibi aniden, patlama sona erdi. Dünyanın kabuğu tekrar bir araya gelir ve tufanın tek izi olarak kızgın kırmızı yaralar ve soğuyan kil bırakır.

Bloodsalt artık Ixiana'mı çenesinin içine çekmeye çalışmıyor. Şimdi bileğini bırakabilirim.

Vücudum gevşiyor ve yüzüstü yatıp rahatlayarak inliyorum.

Ama sonra hafif, tiz bir uğultu duydum, sanki küçük bir delikten geçen rüzgârın ıslığı gibiydi.

Tekrarladığında, yukarı bakıyorum.

Ixiana sırtüstü yatmış, yıldızlarla bezenmiş karanlığa bakıyor. Gözleri kocaman, dehşet içinde. İnce parmakları çarpık pençelere dönüşmüş, tuza doğru uzanıyor, panikten kaskatı kesilmiş.

"Fare?" Hızla yanına gidip onu kucağıma çekiyorum. Bu gerçek bir nefes alma krizi, bana anlattığı krizlerden biri. Ciğerlerine hava alamıyor. Korku, efor, onun için çok fazlaydı.

Kardeşim bazen nefes almakta zorlanırdı. Onun durumu farklıydı - ciğerlerindeki sıvı onu içten içe boğuyordu - ama sıcaklık bazen yardımcı oluyor gibiydi.

Ona yardım edebilecek başka hiçbir şeyim yok. Sözlerimden, sıcaklığımdan, ellerimden ve içimde uyanan vahşi dehşetten, hayatımda sadece iki kez hissettiğim keskin bir panikten başka hiçbir şeyim yok.

Ixiana'yı kucaklıyorum, bir elimi göğsünün üst kısmına koyuyorum.

"Benimle nefes al. Benimle nefes al, hazine, lütfen."

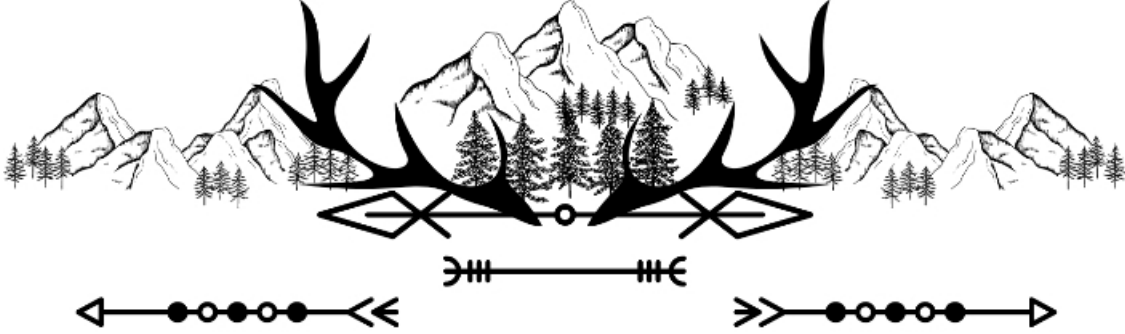
Ölme, hayatım, hayatım.

"Hava çok soğuk," diye hırıldıyor.

Onu göğsüme, boğazıma, tenime yakın olan daha sıcak havayı soluyabileceği yere doğru çeviriyorum. "Karnınla nefes al. Bu bazen kardeşime yardımcı olurdu. Buradan." Ciğerlerinin ve kaburgalarının altındaki kas dokunuyorum.

Yanağını çıplak göğsüme bastırabilmesi için tuniğimi ve kürklerimi hızla ayırırken deniyor. Vücudumun sıcaklığını içine çekerken, elleri benimkileri acıyla sıkıca kavırıyor, sanki onun bana yaptığı gibi onu da ölümün eşiğinden döndürecek gücüm varmış gibi. Acıyı hoş karşılıyorum, ondan zevk alıyorum, çünkü bu faremin hala savaştığı anlamına geliyor.

Tekrar nefes alabilene kadar yanında oturuyorum. Başka bir nöbeti tetiklemekten çekindiği için dikkatle nefes alıyor ama onu kollarıma alıp Kanlısalt'ın geri kalanına kadar taşıyabileceğim kadar dengeli.

Kız kardeşime ve diğerlerine ulaştığımızda, istemesem de Ixiana'yı yere bırakıyorum. Eğer onu sıkıca tutmazsam, bir şey onu benden koparabilir.

Zeha tuz beyazı olmuş, Hyval'in ve kendi kısrağının dizginlerini tutuyor. "Senin peşinden gelecektik." Sesi benim için duyduğu endişenin verdiği gerginlikle sert. "Ama halkımızı güvenli bir yere götürmemi istersiniz diye düşündüm."

"Evet." Ona güven verici bir şekilde başımı salladım. "Doğru olanı yaptın. Ve hayatta kaldık."

Yaşamış olmak yeterli. Hikayeyi anlatmaya gerek yok. Bu daha sonra, evdeki ateşin başında, elimizde içki ve etrafımızda hayatta kalmamızı alkışlayan dostlarımızla olacak. Yine de Ixiana'nın bu gece benim için ne yaptığını kimsenin anlayacağından emin değilim. Kendi dayanıklılığımın kendimi kurtarmamı sağladığını varsayarak bir kenara itecekler. Onun ani, paniklemiş gücü olmasaydı düşeceğimi bilmeyecekler. Canlı canlı yutulabilirdim.

Halkım onu nasıl bağrıma bastığımı ve iyileşene kadar her küçük nefesini bir mucize gibi övdüğümü anlamayacaktı. Benim zayıf olduğumu düşünürlerdi.

Belki de öyleyimdir.

Ixiana ve ben bu gece olanlarla ilgili gerçeği biliyoruz ve bu yeterli.

"Ağaçların biraz daha ilerisinde," diyorum halkıma. "Ve sonra kamp kuracağız." Ixiana'nın Hyval'e tırmanmasına yardım ediyorum ve ben de arkasından ata biniyorum.

Kaja çalılıkların arasından, köknar ağaçlarının arasından süzülüyor. Bu ormanı seviyor çünkü burada sağlıklı yaprak dökmeyen ağaçlar var, Bloodsalt ile bir arada bulunan tuhaf kırmızı damarlı ağaçlar değil. Ben tehlikedeyken o burada güvenle kaldı ve ben

Bunun için onu suçlamayın. Bilge canavar bana yardım edemeyeceğini biliyordu. Ama Hyval'e her zamankinden daha yakın duruyor, bu da vahşi tarzıyla beni önemseyişinin bir işareti.

Bloodsalt ile aramda makul bir mesafe olmasını istiyorum. İkincil patlamaların meydana geldiği biliniyor ve ben işimi şansa bırakmayacağım. Biz at sürerken, Bloodsalt tufanının gücüyle bu bölgeye çekilen bulutlar hızla toplanıyor ve kar yağmaya başlıyor, yoğun ve hızlı bir şekilde etrafımızda dönüyor. Rüzgârın keskin kokusundan daha da kötüleşeceğini anlıyorum, bu yüzden mola veriyorum. Fırtına tipiye önce kendimiz ve atlar için barınaklar kurmalıyız.

Ağrıyan kaslarıma ve burkulan omuzlarıma rağmen var gücümle çalışarak demir çadır kazıklarını donmuş toprağa çakıyorum. İki adamımın atlar için örtüyü germesine yardım ediyorum; belki kötü bir barınak ama onlar soğuğa alışkın, tüylü hayvanlar. Başlarını bir araya getirip ısırarak rüzgâra karşı koyacaklar.

"Cronan!" Zeha'nın sesi dönen karı delip geçiyor. "Buna alışık değil, onu ısıtmalısın! Onu ilk çadıra götür ve ateş yak!"

Hyval'e doğru yürüyorum ve Ixiana'yı sırtından alıyorum. Tir tir titriyordu. Zeha, Hyval'in dizginini tutup onu atların barınağına doğru götürürken ben de Ixiana'yı kurduğum ilk çadıra taşıyorum. Küçük bir çadır, sadece küçük bir ateş için yeterli yeri var. Ixiana'yı yere bırakıyorum ve küçük havalandırma kapağını, karı geri çevirecek ama dumanın çıkmasına izin verecek şekilde bağlıyorum.

Ateş için dal toplamak üzere ayrıldığımda Ixiana bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Yaprak dökmeyen kalın dalların altından kuru olanları çıkarıyorum. Çadıra dönüp ateşi yakıyorum ve etrafını taşlarla çeviriyorum. Sonra karda ilerleyerek atların barınağına gidip Hyval'in sırtındaki kürk ve battaniye rulosunu alıyorum. Biri ona çoktan bir tahıl torbası vermiş bile -muhtemelen Zeha- ve bunun için ona şükrediyorum.

Kürkler ve battaniyelerle döndüğümde Ixiana soğuktan neredeyse kendinden geçmişti. Sessizce titriyor. Kahverengi gözleri buğulu bir bakışa sahip ve botlarını ve çoraplarını çıkardığımda ayak parmakları buz gibi.

"Soğuğa hiç tahammülün yok fare," diye mırıldanıyorum. "Sıcaklığa ihtiyacın var, hem de hemen."

Ateş fazla ısı üretmiyor ve serdiğim battaniyeler de soğuk. Ama doğal bir ısı kaynağı olan eforla ısıtıyorum.

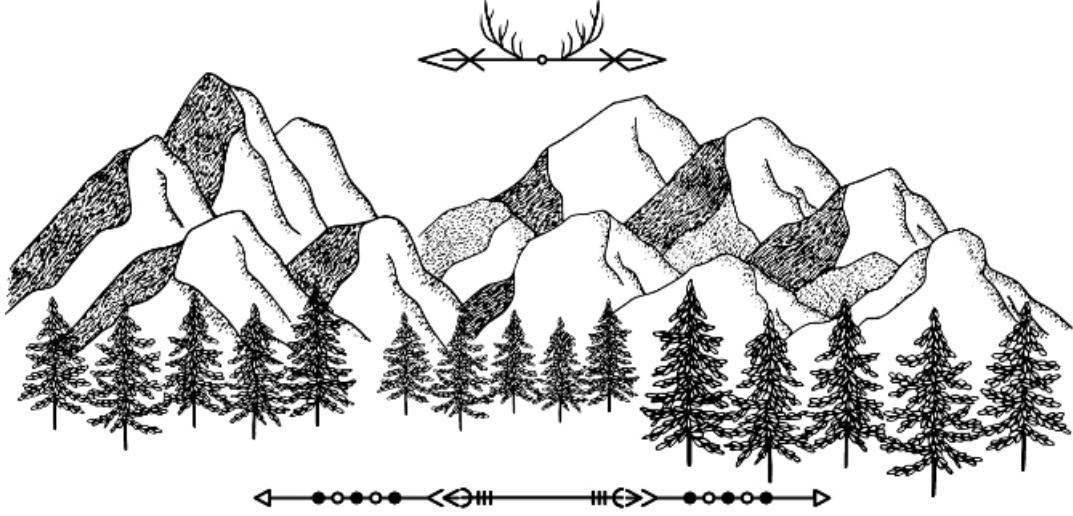
Kendimi ya da şehvetimi düşünecek vaktim yok. Bu sadece tutsağımın hayatta kalmasıyla ilgili. İnce vücudu çıplak kalana kadar onu tamamen soyuyorum. Ve

protesto etmemesi beni korkutuyor.

Üşümüş bedenini kaldırıp kürklerin ve battaniyelerin içine sokuyorum. Sonra sadece kalçalarımı saran bir şal giyene kadar kendi katlarımı çıkarıyorum. Daha fazla sıcaklık için tüm kıyafetleri derme çatma yatağın üstüne yığıyorum ve sonra Ixiana ile birlikte yığının içine giriyorum.

Hemen bana doğru kıvrılıyor, donmuş ayakları bacaklarımı buluyor. Yanağı göğsüme bastırıyor. Onu kendime çekip kollarımla vücudunu sararken istemsiz bir şefkat dalgası beni sarıyor. Bu cesur, güzel kadın bana sokulmuşken, hayatımda hiç olmadığım kadar güçlü ve yerleşik hissediyorum.

Ona söyledim, *ben senin
güvenliğin değilim.* Ama belki
de o benimdir.

Rüyamda anneme ulaşmaya çalışıyorum.

Boynuna bir bıçak dayamış, *lonn* ağacının altında duruyor. Ama botlarım kara saplandı ve ona doğru koşamıyorum. Hiç hareket edemiyorum. Kar etrafımı bastırıyor, ıslak ve ağır.

"Mor," diye sesleniyorum. "Mor, yapma. Bekle. Bunu düzeltebilirim, bir planım var. Mor adında bir kız yakaladım. Bizi o kurtaracak. Mor..." Ağlıyorum, kalın hıçkırıklar göğsümü yırtıyor.

Annem bana dönüyor, gülümsüyor, kanıyor. O düşüyor ve bıçak karın içine düşüyor.

Bıçak elimde belirdi, kan damlıyordu. Güneyli bir kıza veriyorum ve ondan beni öldürmesini istiyorum. Umarım başarır. Ama ona yalvarmama rağmen benimle savaşıyor. Uçsuz bucaksız kar ve tuz tarlalarına doğru kaçıyor.

Rüya değişiyor ve ben Güneyli bir gardiyanla boğuşuyorum, ama yüzü değişmeye devam ediyor, annemin, kardeşimin yüzüne dönüşüyor. Yüksek sesle inliyorum.

Ve sonra ses rüyalarımından süzülüyor - serin, tatlı bir ses. O ses dışında her şey yok oluyor, Ixiana'nın sesi. Mavi karanlıkta sürükleniyorum, dinliyorum.

Keşke nefesimi rahatlattığın gibi uykunu da rahatlatabilseydim, diyor. Ve sana duyduğum özlemin yok olmasını diliyorum. Bunu senin de hissettiğini biliyorum.

sen de benim kadar nefret ediyorsun. Bu sadece iki bedenin yakınlaşmasının verdiği şehvet. Başka bir şey değil, anlamlı bir şey değil. Tabii beni eterden duyamıyorsan, o zaman belki daha fazlasıdır. Bu tanrıların zalim bir oyunu olmaz mıydı? Faen, tüm bu arzuyla yanıp tutuşuyorum. Bana dokunmanı o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum.

Sözleri beni karanlıktan çıkarıyor ve kendime gelerek yeniden yüzeye çıkıyorum. Yavaşça uyanıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum.

Kürklerin altında, Ixiana hareket ediyor. Kolumun altında dönüyor, sağ tarafına yatıyor, sırtını göğsüme yaslıyor ve battaniyeleri yeniden düzenliyor. Teninin soğukluğu sıcaklığıma teslim olurken iç çekiyor. Çıplak poposunun pürüzsüz yuvarlaklığı kalçalarım, kasıklarım bastırıyor.

Sesi beni kâbustan , tıpkı ellerinin beni Bloodsalt'tan çıkardığı gibi ve minnettarım, hem de çok minnettarım.

Belki de ona minnettarlığımı göstermenin bir yolu vardır.

Parmak uçlarım karnının alt kısmının sıcak tenine değene kadar vücudunun üzerinde duran kolumu hareket ettiriyorum.

Yavaş nefes almaya devam ediyorum, o da öyle yapıyor. Ama uyanık olduğunu biliyorum. Beni istediğine dair sözünü aldım - eter aracılığıyla söylenen bir gerçek. Doğanın tesadüfı değil, hata değil; o ve ben ruhen bağlıyız.

Bunun gelecek için ne anlama geldiğini düşünemiyorum. Kısık ateşin hafifçe aydınlattığı çadırın karanlık iç kısmının ötesini düşünemiyorum. Geçmiş ya da gelecek yok. Sadece şimdiki zaman var -dışarıdaki kar fırtınasının uğultusu ve benim kocaman, sert bedenimle onun ince, hafif bedeninin bulunduğu sıcak yuva. Kalça kemiği keskin, ön koluma batıyor. Farem kırılğan ama tahmin ettiğimden daha güçlü.

Nefesimi tutarak elimi yorganın altındaki vücudunda gezdiriyorum. İnce kalçası, kalçasının belirgin kavis, belinin eğimi, kaburgalarına kadar, elimin hafifçe koluna çarptığı yere kadar. Okşayışımı vücudundan aşağıya, sonra göbeğine ve daha aşağıya, bacaklarının arasında hafif bir bukle dağılımı hissedene kadar sürdürüyorum. Uylukları yolu kapatıyor, ben de sol uyluğunu tutup bacağı kavisli olacak şekilde yukarı kaldırıyorum.

Ixiana onu ayarlamama izin veriyor. Artık uyuyormuş gibi yapmıyor.

-Nefesi hızlı ve istekli. İçimden ona sessiz olması için yalvarıyorum, sadece bu seferlik.

-Konuşmamalı, çünkü daha iyi düşüneceğim. Aklım başıma gelir.

İlk defa bana karşı açık bir şekilde yatıyor, battaniyenin altında saklı ama açıkta, dokunuşumu bekliyor.

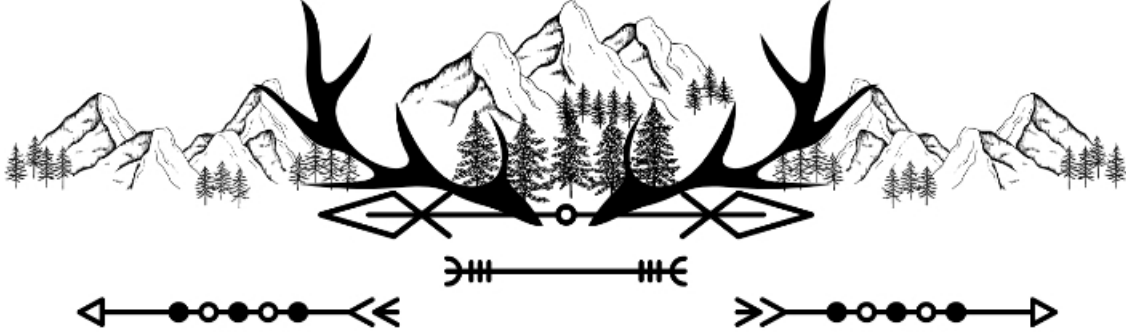
Sadece sessiz olabilirse, o ve ben bunu yapabiliriz. Uyku ve fırtınanın bulanıklaştırdığı bu eylemin tadını çıkarabilirim ve kendime ve halkıma ihanet ettiğimi hissetmem.

Bir şekilde beni anlıyor ama konuşmuyor, tek kelime bile etmiyor. Bu anda senkronize olmuş durumdayız. Birbirimizi anlıyoruz.

Parmaklarım yavaşça bacaklarının arasındaki boşluğa doğru kayıyor, böylece isterse beni durdurabilir.

Beni durdurmuyor.

Bekliyor, nefesi ince bedeninde dalgalanıyor. Az kaldı. Bir dokunuş ve çizgiyi aşmış olacağım.

Parmaklarımı tutsağımın bacakları arasında gezdiriyorum, yukarı doğru nazik bir okşayış. Dış dudakları yumuşak tüylerle kaplı ve parmak uçlarım daha derine, iç dudakların arasına girdiğinde ıslaklığı süpürüyorlar. Arzusunun kanıtı zevkle mırıldanıyorum.

Ixiana uzanıp elini pazuma doluyor ve ben onu keşfederken elimi tutuyor. Daha önce hiçbir kadını elimle zevke getirmemiştim, bu yüzden ne yapacağımdan emin değilim. Üstte bir yer olduğunu biliyorum - birlikte olduğum kadınlardan biri bana bundan bahsetmişti, ama ben içine girerken manipüle etmeyi tercih etti. Bir süre sonra Ixiana'daki o noktayı buluyorum - okşadığımda onu geren ve inleten küçük bir yumuşak et tomurcuğu.

Sabırsızdır, farem - bana rehberlik etmek için uzanmadan önce keşiflerime yalnızca birkaç dakika izin verir. Sessizce bana neyi tercih ettiğini, vuruşları ve daireleri, ritmi öğretiyor. Kendimi ona göre ayarlıyorum, nefesinin ritmini dinliyorum, kalçalarının kaymasını ve uzuvlarının gerginliğini not ediyorum. Ona neyin zevk vereceğini hissetmeye başlıyorum, tıpkı Bloodsalt'ın yaklaşan bir kırılmasını hissettiğim gibi.

Elimi bırakıyor ve devam etmeme izin veriyor. *Ona* zevk vermekten bu kadar zevk alacağımı beklemiyordum ama ağzından çıkan her sessiz çığlık ya da nefessiz iniltiyle sertleşiyor, zevk boyum boyunca yarıyor. Hafif, eşit vuruşlarla Ixiana'yı ovuyorum, şimdiye kadar çıplak vücudunda gördüklerimi hayal ediyorum, keşke hepsini görebilseydim.

Şimdi nefesi kesiliyor, kıvranıyor, elime doğru eğiliyor. Biraz daha sert bir dokunuşla ritmi hızlandırıyorum ve ciyaklayarak boşalıyor, seksi parmaklarıma karşı spazm geçiriyor. Onun kendinden geçme çığlıkları

Çadırın dışındaki rüzgar kampımızdaki diğerlerinin kulaklarına ulaşmayacak.

Onu kendime doğru çekiyorum, elimi bacaklarının arasına koyuyorum, böylece vücudunun her bir titremesini hissedebiliyorum. Yüzümü saçlarına gömüyorum ve daha önce birlikte ata binerken yaptığım gibi kulak memesini dişlerimin arasına alıyorum. Karşılık olarak lezzetli bir şekilde titriyor ve seksi avucumun içinde çırpınıyor.

Yanıyorum. Tüm vücudum arzudan gergin ve sıcak ve sikim sızıyor, ağrıyor. Ixiana yüzüme doğru döndüğünde, bacaklarını ayırmamak ve onun sıcaklığına doğru kaymamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ama bu başka bir çizgi, onunla aşmak istemediğim bir çizgi. Ne de o benim düşmanım ve rehinem.

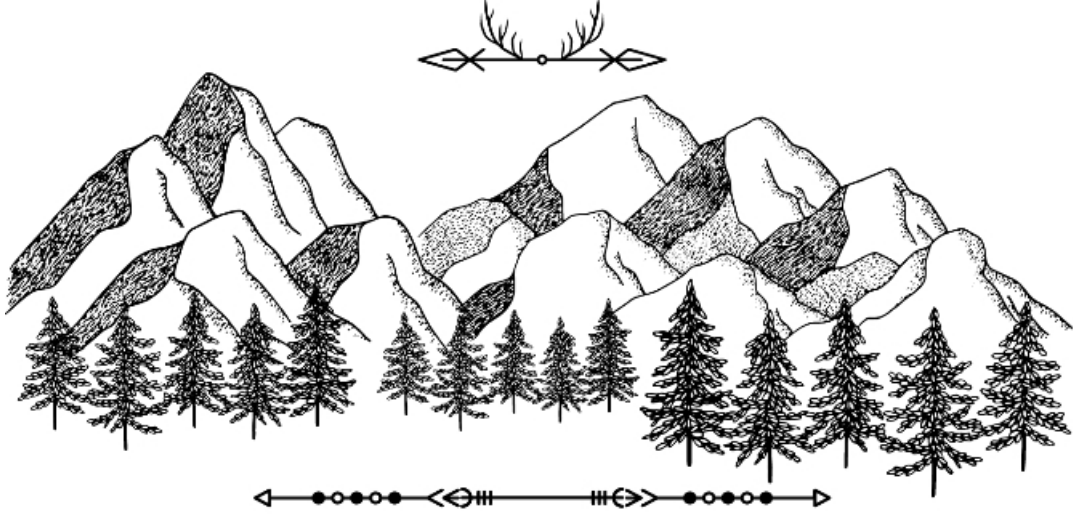
Kendimi yataktan dışarı atıyorum, Bloodsalt pelerinimi yuttuğu için battaniyelerden birini kapıyorum. Battaniyeyi üzerime sararak çadırdan fırtınanın içine dalıyorum.

Rüzgâr hafiflemeye başladı ama soğuk kemik dondurucu. Bu çıplak halimle burada birkaç dakikadan fazla kalamam. Dönen karla bulanıklaşan ormanın gölgeli karanlığına bakıyorum ve Ixiana'nın sıcak teninin ipeksiliğini, parmaklarımdaki seks hissini hatırlıyorum. Soğuğa karşı dişlerimi sıkarak kendimi sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum. Zevk şimşegi içimden fırladığında, salıverilmem fırtınaya karışıyor, karla birlikte savrulup gidiyor. Sikim birkaç kez daha pompalanıyor, elimde hâlâ sıcak.

Ama soğuk bir yılan gibi vücudumun açıkta kalan her yerini ısıtıyor, bu yüzden aceleyle çadıra geri dönüp ateşi biraz karıştırıyorum. Ixiana gevşek sikime kısa bir bakış attıktan sonra bana sırtını dönüyor. Tekrar yatağa girdiğimde bile dönmüyor.

Nefes alışını dinleyerek uzun süre uyanık kalıyorum. Ne zaman uykuya daldığını anlayabiliyorum - tüm vücudu gevşiyor, yanımda tamamen rahatlıyor. Burada, halkının yaşam tarzını yok etmeyi planlayan bir adamın, onu esir alanın yanında çıplak ve savunmasız bir şekilde uyuyacak kadar güvende hissediyor. Planımı biliyor ama yine de ona zarar vermeyeceğime güveniyor.

Aramızdaki bu dans devam etmemeli. Şimdiye kadar olduğundan daha ileri gitmemeli. Kendime bunu söyleyip duruyorum ve kendi kararlılığımı koruyamıyorum çünkü onun söz konusu olduğu yerde zayıfım. Hem de çok zayıf. Ve zayıflık beni halkıma liderlik edemez, yapılması gerekeni yapamaz hale getirecek.

Ixiana uykusunda yuvarlanıp yüzünü bana döndüğünde, düşüncelerimi ona doğru bastırarak zihnimde onunla konuşuyorum. İç sesimin onun rüyalarına girdiği anı hissediyorum.

Senden karşı koyamadığım bir sihir var, dedim ona.

Uykusunda iç çekiyor, sarı kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor.

Beni , değil mi fare? Uyurken seni duyduğum gibi. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun, eter aracılığıyla iletişim kurma yeteneğimizin.

Yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri açığa çıkararak düşünmeye devam ediyorum. Bilmesi gereken şeyleri. Çözdüğüm şeyler.

Evimde bir kadın var, bir gün eşim olarak kabul edeceğimi düşündüğüm biri. O benim için doğru kişi ve sen değilsin, hangi çarpık şans zihinlerimizi birleştirmiş olursa olsun. Şehvetini doyurduğuma göre, sana bir daha dokunmayacağım. Bu benim açımdan aptalca bir merhametti.

Yüzünü buruşturuyor, güzel ağzı acı dolu bir ifadeyle kasılıyor. Mücadele ediyor, sesime karşı koyuyor, uykunun etkisiyle savaşıyor ve kısık bir hıçkırıyla uyanıyor. Bana bakıyor, kahverengi gözleri suçlayıcı bir acıyla dolu, gözyaşları içinde yüzüyor.

Bu kadar çabuk uyanmasını ve benimle yüzleşmesini beklemiyordum.

"Bir dahaki sefere bunu bilincim yerindeyken yüzüme söyleme cesaretini göster," diyor. "Şimdi söyle bana, büyük savaş lordu. İğrenç olduğumu düşündüğünü söyle,

zayıf ve acınası, hain ve değersiz. Söyle."

Ses tonunda o kadar çok zehir var ki neredeyse ondan biraz korkuyorum. Beklediğimden çok daha fazlası, yılmaz, şefkatli ve sevimli, bedeni ve ruhu. Ama şu anda sert ve gururlu. Bana meydan okuyor.

Onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söyleyemiyorum, bu yüzden bakışlarına sessizce karşılık veriyorum.

Sonunda acımasızca, "Rüzgâr azalıyor ve fırtına yavaşlıyor. Yakında kampı bozacağız ve yerleşim yerimize kalan mesafeyi kat edeceğiz."

"Korkak," diye tıslıyor ve tekrar benden uzaklaşıyor.

Belki de ben bir korkağım. Rüyamda ona yalan söyledim. Ona dokunmak "aptalca bir merhamet" değildi - bir zevkti. Eğer sefil bir Güneyli yerine benim halkımdan biri olsaydı, buna bir onur bile diyebilirdim.

O battaniyelerin arasında dumanlar çıkarırken, ben giyinip ateşi söndürüyorum. Sonra dışarı çıkıyorum, benim hissettiğim kadar donuk görünen gri bir şafağa. Taze karın üzerine işiyor, kendimi tekrar tatmin etme dürtüsüyle savaşıyorum. Ixiana o ilk gece onu terk ettiğinde aldığım iç çamaşırını yeleğimin iç cebine sıkıştırıyorum. Onu sakladığım için utanıyorum ama atmadım da.

Çıkartıyorum ve siyah dantel parçasına bakıyorum. Klanımdaki hiçbir kadın böyle şeyler giymez.

Ayak sesleri bana yaklaşıyor ve arkamı dönmeden önce danteli aceleyle tekrar cebime sokuyorum.

Ne de olsa ayak sesleri değil, Kaja, sinsice dolaşıyor ve atılıyor, bir kedi yavrusu gibi kar yığınlarının içinde oynuyor.

Kirlettiğim yere biraz daha kar atıyorum ve sonra kendime rağmen sırtarak bir kaplanı izliyorum.

"Fırtına sırasında neredeydin, vahşi şey?" Ona sordum. Belki de karın altında, kendi nefesiyle ısınan bir yuvaya kıvrılmıştır.

Kampa geri döndüğümde, oynuyor.

Çadırları toplarken, savaşçılarımla yavaş ve yorgun hareketlerini fark ediyorum. Hepsinde çürükler ve kesikler var, küçük Jili'de bile, annesi Tanon buz kurdu saldırısı sırasında onu iyi korumuş olsa da. Atlar da acı çekti. Hepimizin iyi bir barınağa, daha iyi yiyeceğe ve uzun bir dinlenmeye ihtiyacı var.

Ixiana'nın halkının bizi yerleşim yerimize kadar takip etmesinden korkmuyorum. Çok uzak ve onlarla aramızda çok fazla tehlike var. Ve kar fırtınası izimizin tüm izlerini yok etmiş olacak.

Ixiana'nın ailesini ve nişanlısını bir süre beklettikten sonra taleplerimi iletmek üzere onlarla tekrar temasa geçeceğim. Bana boyun eğmek zorundalar yoksa

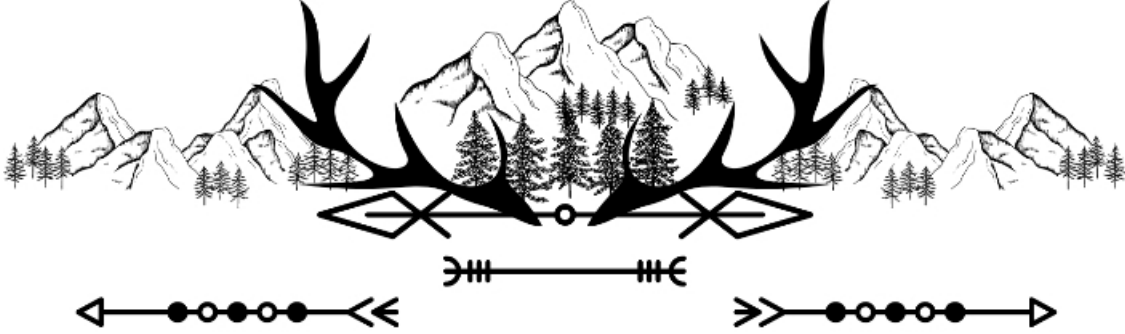
benimmiş gibi.

Belki de beni zorlayacaklarını umuyorum. Eğer o benim karım olsaydı, onunla yatmaktan utanç duymam gerekmezdi. Ruhumu kemiren bu suçluluk duygusu olmadan onu istediği sıklıkta tatmin edebilirdim.

Gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa bir daha ona dokunmama asla izin vermeyecek. Hyval'in yanında durmuş, öfkeyle bakıyor dalgınca onun ağzını okşuyor. Bana duyduğu öfkeyle atıma gösterdiği şefkat arasındaki tezat kalbimin tatlı bir acıyla çarpmasına neden oluyor.

Onu seviyorum.

Tanrım. Boku yedim.

Ixiana benimle birlikte Hyval'e biniyor, vücudu sert ve boyun eğmez. Hiç konuşmuyor. Manzaraya bile zar zor bakıyor. Sıranın en arkasındayız, grubun geri kalanının gerisinde kalıyoruz.

Tutsağımın sözlerini özlüyorum. Onun normal rahat duruşunu, genellikle çevremizi ilgiyle taramasını özlüyorum. Aramızdaki bu kopukluktan hoşlanmıyorum; beni derinden rahatsız ediyor.

"Bana kızgınsın," diyorum sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamadığımda.

Alay ediyor. "Beni kaçırdığından beri sana kızgıyım." "Bu farklı."

"Kızgın olmam umurunda değil," diye karşılık veriyor. "Sen benim koruyucum değil, esir edicimsin. Benden nefret ediyorsun, unuttun mu? Ben 'korkak şehveti' olan pis, değersiz, zayıf biriyim. Eninde sonunda beni eve gönderecek ya da öldüreceksin. Ya da benimle evleneceksin, ki bu da beni öldürmekle aynı şey, çünkü burada hayatta kalamam."

"Toprakların hepsi değil," diyorum ona. "Evimizin bulunduğu vadide verimli topraklar, iyi avlanma ve balıkçılık ve az sayıda canavar var."

"Verimli topraklar mı? Bu kadar kar ve buz varken nasıl tarım yapıyorsunuz?"

"Dağların üst yamaçları bol güneş alıyor," diye açıklıyorum. "Dikimlerimizi dikkatli bir şekilde zamanlıyoruz ve hayatta kalabilen ürünlerimiz var."

"Umurumda değil." Başını sallar. "Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum. Uzun süre kalmayacağım, en azından canlı olarak. Bu yüzden önemli değil."

"Baban ve prensin seni bulamayacaklarını anlamaları haftalar sürebilir. Ve o zaman bile benimle tekrar iletişime geçmeyebilirler."

"Ve bu durumda sen-"

"Aramızdaki bağı babanı zorlayacağı umuduyla seni karım olarak alırdım."

"Beni öldürmeni tercih ederim," diye fısıldıyor.

Sözleri beni ürkütüyor ve olması gerekenden daha fazla acıtıyor. Karım olmaktansa ölmeyi mi tercih ediyor?

Yani beni hiç umursamıyor. Neden umursasın ki? Ona kaba davrandım, onunla sert konuştum. Sadece iyi kalpli için hayatımı kurtardı, bana karşı şehvetten öte bir şey hissettiği için değil.

Dişlerimi sıkıyor, intikamcı duygularıyla savaşıyorum. Tekrar kontrolü ele aldığımda, sessizce, "Bir koca olarak bu kadar istenmeyen biri miyim?" diyorum.

Sanki onu şok etmişim gibi keskin bir nefes alıyor. "Bana başka bir kadına aşık olduğunu ve bana bir daha asla dokunmayacağını söyledin. Benden nefret eden, bedenimin doğal ihtiyaçlarından tiksinen bir adama ruhen bağlı olmayı tercih etmem. Küçük ve zayıf olabilirim, senin gözünde acınacak ve zavallı olabilirim, ama ben de herkes gibi aynı sevgi ve zevk kapasitesine sahip bir kadıyım. Ayrıca onur, cesaret, sadakat ve kıskançlık için de aynı kapasiteye sahibim. Halkınız arasında alay konusu olmak için yaşamayı tercih etmem - başkasıyla yatan sadakatsiz kocası olan zavallı bir fare."

Dizginleri daha sıkı tutuyorum. Ondan başka bir kadınla yatma düşüncesi kalbimi hasta ediyor. "Hayat bağı kutsaldır. Eğer kendimi sana bağlarsam, asla yolumdan sapmam. Bir daha asla bir kadının bedeninin sıcaklığını hissedemeyeceğim anlamına gelse bile. Ve ben köyümdeki kadını sevdiğimi hiç söylemedim. Sadece onun ve benim iyi bir eş olacağımızı söyledim."

"Ama onu sevebilirsin." Ixiana'nın sesi ince, gergin. "Onunla güçlü bir aile kurabilirsin."

"Yapabilirdim," diye itiraf ediyorum. "O güçlü, doğurgan ve arzulanan bir kadın."

Hiçbir zaman Olsa'yı yatağa atmak zorunda hissetmedim, ama kendimi bunu yapmaya zorlayabilirdim. Ona fiziksel olarak bakacak, ondan çocuk sahibi olacaktım. Planım hep buydu ama halkımın iyiliği için bu geleceği feda etmeye ve düşmanımın kızıyla evlenmeye hazırdım.

Ve şimdi, hangi kadını daha çok istediğimden emin olamıyorum: sağlam çocuklarımın olabileceği benim türümden kadını mı, yoksa bana karşı titreyen, ince bedeni duygularla sarsılan bir kadını mı?

"Yine de *benimle* evlenirsin." Ixiana'nın sesinin tonu yükselir. "Babam üzerinde nüfuz kazanmak uğruna kendi hayatını ve benimkini mahvedecek misin?"

Sessizce cevap veriyorum: "Eğer bu halkımın güney topraklarında bir yer edinmesi anlamına geliyorsa, evet."

"Bu çok *asilce*." Sesi kırıldı. "Neden bu kadar güzel, fedakâr bir piçsin?"

"Güzel mi?" Neredeyse gülecektim. Hiç kimse bana böyle demeye cesaret edememişti.

"Evet. Çok güzelsin. Kürkleri ve zırhları içinde büyük, görkemli bir tanrı-adam. Şu anda harika kokmuyorsun -ter, kan ve her şey- bir çiçek tarlası gibi de kokmuyorum ama yine de gördüğüm en güzel adamsın ve seninle ilgili en nefret ettiğim şey de bu. Bu ve senin büyük, asil, gayretli kalbin. Senden nefret ediyorum."

Şimdi ağlıyor, eyerin kulpunu kavırıyor, tüm vücudu titriyor. Onu görmekten nefret ediyorum ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor. Zafer göğsümde kabarıyor, çünkü artık bana karşı şehvetten fazlasını hissettiğini biliyorum. O da benim çektiğim acıya katlanıyor ve ben bundan zevk alıyorum. İstirabı, nefretin altındaki yakıcı çekimi, ruh bağı, vahşi özlemi bilmesini istiyorum.

"Senden çok nefret ediyorum," diye hıçkırıyor Ixiana. "Senden nefret ediyorum. Neden beni evde bırakmadın? Orada rahattım, iyiydim."

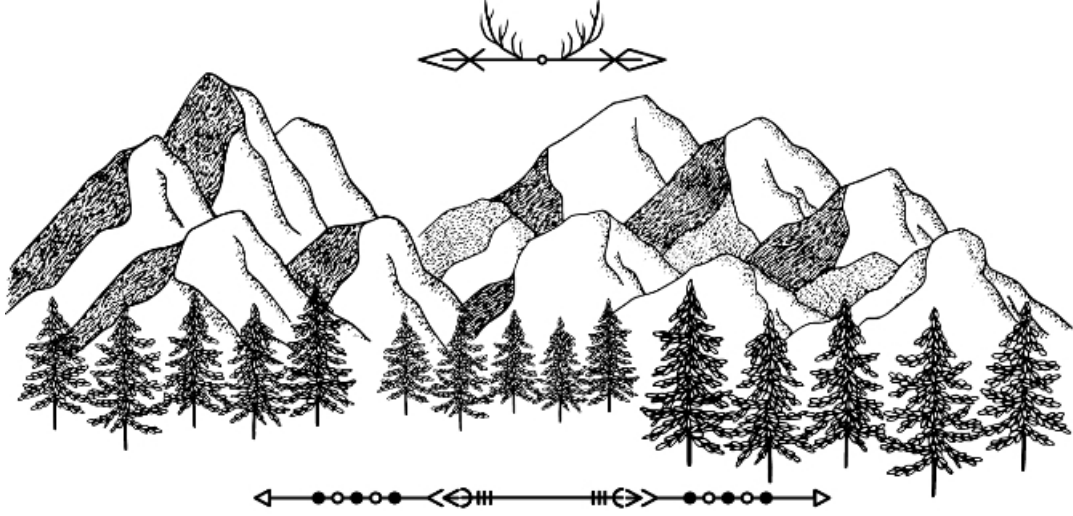
Öne doğru eğilmiş, açıkça ağlıyor, gözyaşları Hyval'in yeleğine damlıyor.

Atı yürüyüşe geçiriyorum, bilerek bizi diğerlerinden uzak tutuyorum. Halkımın çoğu tutsağımızın ağlamasını umursamayacaktır ama bazıları için bu bir sıkıntı olabilir. Benim içinse, benim mücadelemi paylaştığının bir kanıtı.

Birkaç dakika sonra, öndeki gruptan bir atlı ayrılıyor ve bize doğru geliyor. Bu Rif, en güçlü adamlarımdan biri, Ixiana'yı odasından alan kişi.

Elbette bir kadının hıçkırıklarını fark ederdi. Onlara yeterince sık sebep oldu.

O yaklaştıkça ruhumda hırıltılı ve koruyucu bir şey yükseliyor
Biz.

Rif, Ixiana'nın ağlamasından iğrenerek ona ters ters bakar. "Senin için ağzını tıkamamı ister misin?" diye sorar.

"Hayır," dedim.

Ama gitmiyor. Hyval'in yanında at sürmek için döndü. "Onu ormana götürebilirim - kasap dükkânındaki o kıza verdiğim gibi bir ders verebilirim - hani şu tepedeki köyden, şelaleli olan?"

Göğsümde öfke kabarıyor. Bana o andan bahsetmeye nasıl cüret eder? Ne cüretle kendini Ixiana'nın tatlı ağzına sokmayı düşünür? "Hayır," diye tekrarlıyorum.

Onu şimdi öldürmek istiyorum. Bunu hızlıca, sessizce yapabilirim. Yolculuğumuza devam ederdik ve diğerleri onu çok sonraya kadar fark etmezdi.

Ama onu bir tehdit yüzünden öldüremem, ne de istediğim gibi onu anlamsızca dövmeyi bırakabilirim. Halkım yorgun ve değişkenken, tehlikede olan bu kadar çok şey varken, grupta öfke ve anlaşmazlığa neden olma riskini göze alamam. Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve onun yoluna devam etmesini umarak sessiz kalıyorum.

"Sen bilirsin," diyor Rif omuz silkerek. "Sümüklü sürtüğü bir süreliğine götürmemi istersen haber ver. Onu güzel ve sessiz tutarım, böylece huzur içinde at sürebiliriz. Güneyli bir fahişenin ağzını kapatmanın en iyi yolu ona ağlamaya değer bir şey göstermektir." Atını yaklaştırır ve Ixiana'nın çenesinden tutarak başını yukarı kaldırır. "Güzel bir yüzü var. Onu boyamak isterdim. Boya burada." Onu bırakıyor ve bir elini kasıklarına götürerek gülüyor.

Kör edici bir öfke içime hücum etti. Göz açıp kapayınca kadar kılıcımı çektim, çelik boğazına dayanmıştı. Değersiz kafasını koparmaktan bir lanet uzaktaydım.

"et," diye hırladım.

Rif şok olmuş görünüyor. Aptal. Kadınlara karşı davranışları hakkında ne düşündüğümü şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Ama asla öğrenemeyecek. Anlaşmaya vardığımızda, onunla ilk ve son kez hesaplaşacağım.

Rif yutkunuyor, devasa kılıcımın kenarından uzağa eğiliyor. Atını ileriye doğru itiyor ve ilerideki diğerlerine katılıyor.

O dörtlüyle uzaklaşırken, Ixiana'nın ağlamayı kestiğini fark ediyorum.

Bir daha konuşmuyoruz ama aramıza huzurlu bir sessizlik yerleşiyor, yolculuğun geri kalanı boyunca sürecektir geçici bir anlayış.

Evime yaklaştıkça moralim daha da yükseliyor. Bölge liderinin kızını az kayıpla başarılı bir şekilde ele geçirdik. Umarım, halkı onu bulamadığında, fidye için daha fazla pazarlık yapmayı kabul ederler. Klanın borcunu ödemek için paramız, şifacıya ödeme yapmak için paramız, tıbbi malzeme ve erzak için paramız olacak. Ve bir parça güney toprağımız, bir dayanağımız olacak.

Altagoni dağlarının altında bir yer edinmek fetihten daha fazlasıdır. Klanımı akıncılardan ve yağmacılardan alıp Güney'de hissedilecek ve tanınacak bir varlık haline getiriyor. Bu topraklar üzerindeki atalarımızdan kalma hakkımızın somut bir temsili.

Sonunda, Güney'de yavaş yavaş genişleme planım işe yararsa, klanımız yamalı evleri ve yetersiz büyüme mevsimleriyle bu yerleşimi geride bırakabilecek. Artık Kara Günler'den, kış ortasında güneşin hiç doğmadığı zamanlardan muzdarip olmayacağız. Artık Bloodsalt patlamaları, wrygebeast'ler, buz-wyrm'ler ya da *jäkel*'ler olmayacak.

Ama sağlam gücünü özleyeceğim. Halkımın içinde şiddetli, kırılmaz bir cesaret oluşturdu. Yerleşim yerine doğru ilerlerken bunu gözlerinde görüyorum, bana hayranlık ve onayla bakıyorlar.

Yolda ilerlerken Ixiana yerleşimden "güzel" diye söz etti. Dağların iki yanda büyük beyaz kanatlar gibi keskin bir şekilde yukarıya doğru uzandığı bu vadide yer alan bu sade güzelliği takdir edebilmesi beni memnun etti.

Yerleşimin merkezinde duruyoruz. Bir kadın işini bırakıp atıma yaklaşırken suçluluk ve korku kalbime saplanıyor.

Bu Olsa, deri işçisi ve savaşçı, çocukluğumdan beri arkadaşım. Bu yolculuğa çıkmadan önce kısıca evlilikten bahsetmiştik. Savaş Lordu olarak, bir eşe ihtiyacım var.

Yatakta ve hayatta bir partner. Mantıklı bir seçim. Güzel ve yetenekli, Güney'in genişlemesi konusunda benzer görüşlere sahip, savaşa ve anneliğe uygun bir vücudu var.

Ama ben gittiğimden beri her şey değişti.

O yaklaştıkça, Kaja hırlamaya başlıyor. Nedense kaplanım Olsa'yı hiç sevmez.

"Sus," diye emrediyorum. Kaja geri çekiliyor ama hırlamaya devam ediyor.

Olsa sadece gülümser. "Bir gün kediniz beni sevmeyi öğrenecek." Bundan şüpheliyim ama cevap vermeden attan iniyorum.

Olsa içeri giriyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Bu sıradan bir selamlaşmadan, omuzların ya da kolların kenetlenmesinden daha fazlası. Karşılıklı anlayışımıza göre hareket ediyor, benim üzerimdeki hak iddiasını işaretliyor.

Arkamda, Ixiana Hyval'in eyerinden kayarken bir itiş kakış oluyor. Neredeyse düşüyordu ama Kaja yaklaşıyor ve Ixiana destek için ona yaslanıyor.

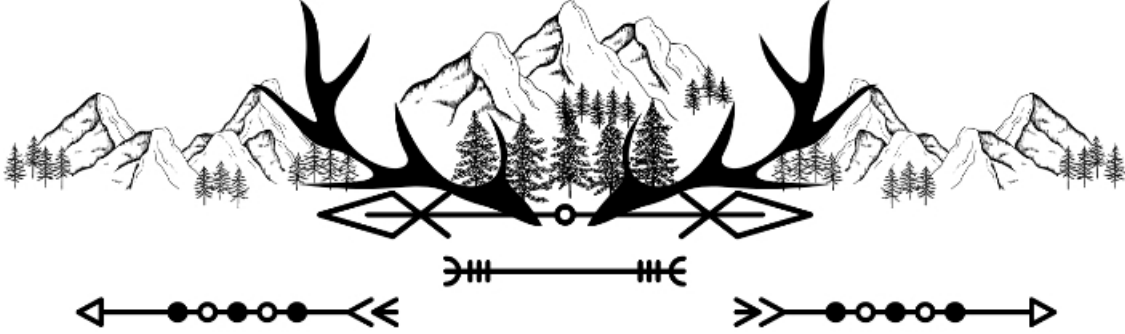
"Teşekkür ederim." Ixiana ince parmaklarını kaplanın boyun kürküne doluyor ve Kaja derin bir mırıltı çıkarıyor. Neredeyse bir mırıltı.

Ixiana'nın yanında beyaz kaplanımla ilerleyişini gururla izliyorum. Esirim, Kaja çadıra girdiğinde çılgılık atan kızıdan çok uzaklaşmış. Şimdi kendini dik tutuyor, solgun yanakları rüzgâr ve soğuktan kızarmış. Başını taçlandırıran minik sarı örgülerden omuzlarına ve göğsüne dökülen kürklere, giydiği deri pantolon ve çizmelere kadar her şeyiyle Kuzey'in kızı gibi görünüyor.

En azından ben öyle düşünüyorum. Belki de Olsa başka bir şey görüyordur çünkü şöyle diyor: "Ödülün bu mu? Bölge liderinin kızı mı? Cheimhold'un üçüncü prensiyle nişanlı mı?" Ana dilimize geçiyor ve ekliyor, "O cılız, kibirli küçük bir sürtük, değil mi? Bu şımarık hurdayı geri isteyeceklerini sanmıyorum. Düşmanlarımıza bir mesaj olarak onun kellesi bizim için muhtemelen daha değerli."

Cevap vermemek için elimden geleni yapıyorum. Konuşmaya cesaret edemiyorum, yoksa öfkeli sözcüklerin kaçmasına ve gerçek duygularıma ihanet etmesine izin vereceğim.

Bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Savaş lordlarından ikisi çoktan burada, üçüncüsü de bir saat içinde ," diye devam ediyor Olsa Ortak Dilde. "Onları toplantı salonuna yerleştirdim, yiyecek ve içecek verdim. Onları sen mi çağırdın?"

"Zeha onlar için şahinler gönderdi, evet." Başımı salladım. "Kuşları geri döndü mü?" "Biri hariç hepsi aerie'ye geri döndü."

"Biri hâlâ dışarıda mı? Sence fırtına onu yıkmış mıdır?"

"Şahinler ne zaman ve nasıl sığınacaklarını bilirler," diye yanıtlıyor Olsa. "Yakında döner. Belki de onun için başka bir işi vardı."

Kuşun yokluğu beni rahatsız ediyor ama bunun pek de önemli olmadığına karar veriyorum. "Diğer savaş lordlarını selamlayacağım. Tutsağı benim kulübeme götürün."

"Memnuniyetle."

Olsa'nın Ixiana'ya zarar vermeyeceğine güvenebilirim. İğneleyici sözlerine rağmen esirimizin gerçek değerini biliyor. Ona iyi bakacaktır.

İsteksizce köy toplantılarını yaptığımız, toplantılara ya da kutlamalara ev sahipliği yapan uzun eve doğru ilerliyorum. Annemle babam ben çok küçükken bu binada yaşam bağı kurmuşlar. Daha eter aracılığıyla konuşmadan birlikte çocuk sahibi olmaya başlamışlar ve ruh bağı nihayet geliştiğinde köydeki herkes çok sevinmiş.

O zamanlar mutluyduk. Ta ki kardeşim zayıf doğana ve yaklaşan ölümünün gölgesi evimizin üzerine düşene kadar. Onun suçu değildi. Bu gölgenin karanlığı, ona olan sevgimizin derinliğine tanıklık ediyordu. O ışıktan yapılmış bir ruhtu, en başından beri zeki, nazik, büyüleyici bir çocuktü. Ona hayrandık ve hepimiz onun hayatta kalmasını sağlamak için çabaladık.

Denedik ve başarılı olamadık. İrade gücü kaynaklara eşit değildir.

Uzun evin kapısını iterek açıyorum. Kükreyen bir ateş ve birkaç lamba ile iyi aydınlatılmış.

Geniş masada iki adam oturuyor. Biri çoktan fincanlara dalmış, bir kupadan içerken diğer eli köyümüzün bitki uzmanı Yaffrey'in dolgun göğsünü sıkıyor. Bitki yetiştirmenin ve tonik hazırlamanın yanı sıra, cinsel partneri olmayanlara da hizmet veriyor. Ben onun hizmetlerinden hiç ama belli ki bu savaş lordu Jarlonn onun cazibesini deneyimlemeye fazlasıyla istekli.

"Cronan," diye bağılıyor beni fark ettiğinde. "Bunları gördün mü? Kocamanlar!" Yaffrey'nin yakasını aşağı çekiyor ve iki göğsü de ortaya çıkıyor.

Hiç istifini bozmadan kıkırdıyor ve onları avuçlayıp bana doğru sallıyor. "Yıllardır Savaş Lordu'nun bunlara bir göz atmasını sağlamaya çalışıyorum. Öyle bir şansım yok."

Çünkü o annemin arkadaşıydı ve benden yirmi yaş büyüktü. "Göğsüne alınma Yaffrey, ama onu bir kenara koymalısın," dedim. onu. "Konuşmamız gereken önemli bir iş var."

Suratını asıyor ama ne işe yarasın göğüslerini tekrar elbisesinin içine sokuyor. Etleri hâlâ elbisenin kenarından dışarı taşıyor.

Diğer savaş lordu Rygant benim yaşlarımda, siyah saçlı, siyah gözlü ve asık suratlı. Hem o hem de Jarlonn bu bölgedeki diğer savaş lordlarından daha az zalim ve açgözlü olmalarıyla ün salmışlardır. Zeha onlarla iletişime geçerken iyi seçim yapmış.

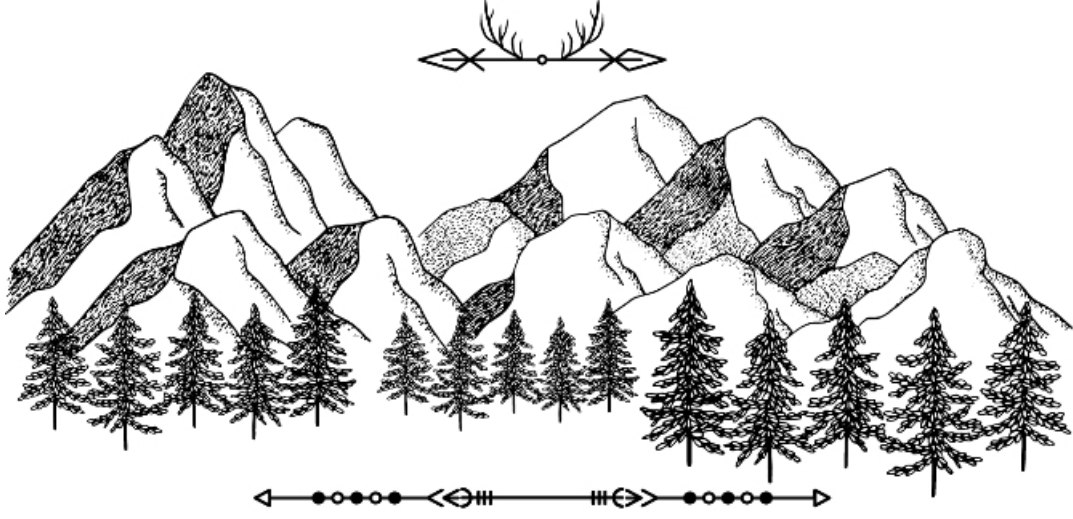
"Kimi bekliyoruz?" Masaya oturarak soruyorum. Yaffrey bana bir fincan bira dolduruyor. Bira yapma becerisi tonik yapma becerisinden daha iyi olduğu için şanslı. Sık sık yerleşimimizde daha yetenekli bir bitki olmasını diledim ama ne yazık ki Yaffrey elimizdekilerin en iyisi. Bir şifacımız var, o da Meryem Azatha. Ama o yaşlı ve güçleri her zaman zayıf olmuştur. En küçük bir iyileştirme çalışmasından sonra bile çabucak tükeniyor.

"Kız kardeşin Trygg'i beklediğimizi söyledi," diyor Rygant bana. Bardağının iki yanında masaya saplanmış iki bıçak var.

Trygg aynı zamanda annemin de arkadaşıymış; bana söylendiğine göre, annemi babama kaptırmadan önce onu yatak arkadaşı olarak aramış. Halkı mağaralarda yaşıyor, balıkçılık ve avcılıkla geçimlerini sağlıyorlar. Çok az tarım yapıyorlar ve şifacıları ya da otacıları yok. Bu anlaşmanın bir parçası olmak istemelerine şaşmamalı.

İki adama birkaç soru soruyorum, keşke Zeha burada olsaydı da onlarla daha iyi sohbet edebilseydi. Boş konuşmaya hiç yeteneğim yok.

Neyse ki birkaç dakika sonra arkasından Trygg'le birlikte içeri giriyor. İri, kır sakallı bir adamdır, kalın saç örgülerinin arasında sıçan dikenleri vardır. Ağır ağır bir sandalyeye oturur, bir kupa bira alır ve şöyle der: "Pekâlâ delikanlı. Bize şu kaçırdığın kızıdan bahset."

Diğer savaş lordları Ixiana'yı öldürmek istiyor.

Planımı açıkladıktan sonra bile Trygg ve Jarlonn onun kafasını kesip halkına götürmek için yaygara koparıyorlar.

"Taleplerini reddettiler," diyor Trygg, etli bir elini masaya vurarak. "Onlara bir savaş lorduna saygısızlık edildiğinde ne olacağını göstermelisin."

"İşte orada!" Jarlonn başını sallayarak onu işaret eder. "Evet! Kızın kafasını Güneylilere geri götürün."

"Ama tüm bunlardan sonra, sırf onu öldürmek için-" diye itiraz ediyorum.

"Einson'un adamlarının yaptığından daha iyi," diyor Jarlonn. "Güneyli bir köy liderinin oğlunu aldılar, on sekiz yaşında bir çocuk. Onu bağladılar ve sırayla başını ve kuyruğunu tuttular, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Onu eve sürüklediler ve ailesinin kapısının önüne attılar. Onu öylece bıraktılar, çıplak ve mahvolmuş bir halde. Ertesi gün öldü."

Trygg tiksintiyle homurdanır. "Kız için güzel, temiz bir kafa kesme. İhlal yok, işkence yok. Sadece dürüst bir ölüm. Bir Güneylinin hak ettiğinden fazlası."

Zamanında pek çok dehşet duydum. Onları da gördüm. Ama köy liderinin oğlunun hikâyesi içime bir mızrak gibi saplandı ve ruhumda bir şeyler değişti.

Ixiana halkının bizim türümüzden nefret etmesine şaşmamalı. Dağların kuzeyinde yaşayan bizler de korkunç şeyler yaptık. En yüksek tepeden kükremek istiyorum, "Benim klanım değil, benim halkım değil." Einson'un klanıyla aynı gruba dahil olmak istemiyorum. Tutsaklarımızı bu şekilde yok edip aşağılamayız.

Biz onlar gibi değiliz.

Ama yine de kötülükleri hepimize bulaşmış durumda. Güneyliler aşiretler arasında ayırım yapmazlar.

Cehalet barışın düşmanıdır.

Jarlonn ve Trygg bağırmaya ve el kol hareketleri yapmaya, çoğunlukla da birbirlerini desteklemeye devam ederken, Zeha masadaki yerinden kalkar. "Yeter," der ve adamlar bir anda sessizliğe gömülür.

"Kardeşimin iyi bir planı var," diye devam ediyor. "Ve hâlâ yüklü bir fidye için şansımız olabilir. Kızın Cheimhold'un üçüncü prensiyle nişanlı olduğunu ve bölgesinin Cheimhold'la olan ittifakının bir parçası olduğunu unutuyorsun. Bu da onu tipik bir savaş esirinden çok daha değerli kılıyor. Acele bir şey yapmamıza gerek yok. Sizden tek istediğimiz bu işte bizimle olacağınıza dair söz vermeniz, eğer dağların altında bir kasabayı ele geçirirsek orayı elimizde tutmamıza yardım edeceksiniz. Kuzey için."

Adamlar birbirlerine bakar, kararsızdırlar.

"Bir hafta." Sesimi Zeha'nınkine ekleyerek yükseliyorum. "Bir hafta sonra kızın halkından bir haber gelmez ya da onu öldüreceğim ya da onunla evleneceğim."

"Onunla evlenmek mi?" Rygant kaşlarını çatarak yukarı bakar.

"Bir evlilik babasının sesimi duymasına neden olur," diyorum onlara.

"Ama bu bir yaşam bağı olurdu," diyor Rygant. "Ve ruh bağlantısı olmayan, eter konuşması olmayan bir yaşam bağı, bir hapishaneden daha iyi değildir. Gerçek ruh eşinizle birlikte olmanızı engeller, eğer onu bulabilerseniz."

"Doğru söylüyor," diyor Trygg ve Jarlonn bile başını sallıyor.

Onlara Ixiana ile olan bağlantımdan ya da eter aracılığıyla iletişim kurma yeteneğimizden bahsetmeyi reddediyorum. Henüz Zeha'ya bile söylemedim. Öğrendiğinde yüzünde oluşacak ifadeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

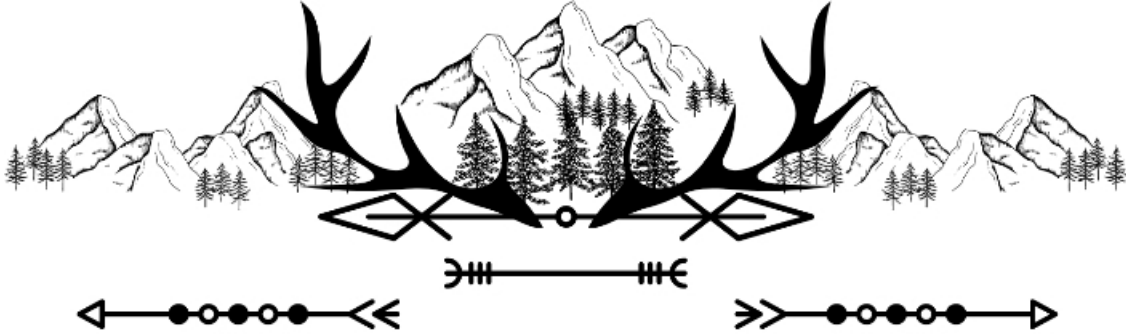
"Bu benim hayatım, benim seçimim," diyorum onlara. "Halkımızın iyiliği için kızla evlenmeye hazırım. Bir hafta, sonra karar vereceğim-ölüm ya da evlilik."

Jarlonn, ", onu daha sonra öldürebilirsin ya da hayat bağını koparmak konusunda çok titizsen bizden birine yaptırabilirsin," diyor.

"Ne kadar düşünceli," diye mırıldandım.

Sonraki bir saat yemek, içmek, şakalaşmak ve hikâye anlatmakla geçiyor. Savaşçılarımın bazıları da katılıyor, ta ki uzun ev sıcak, aydınlık ve şamatalı olana kadar. Çok az içiyorum ve misafirlerimi kırmadan yapabildiğim en kısa sürede kendimi şenliklerden muaf tutuyorum.

Belwyn'in ortağına ölümünden duyduğum üzüntüyü ifade etmeliyim. Ve Rif ile konuşmam gerek.

Belwyn'in kulübesi sessiz. Bizimle dönmediğine göre, genç ortağı şu ana kadar onun ölümünü çoktan öğrenmiş olmalı. Ama Savaş Lordu olarak ona bunun nasıl olduğunu anlatmak ve üzüntüsünü paylaşmak benim görevim.

Kapıya vurdum ve bekledim.

Birkaç dakika sonra bir aralık açılıyor ve Belwyn'in ortağı Cair dışarı bakıyor. Yüzünün sadece bir kısmını görebiliyorum; zengin kahverengi bir ten, temkinli kahverengi bir göz.

"Savaş Lordu," diyor ve kapıyı ardına kadar açıyor, yüz hatları rahatlıyor.

"Kimi bekliyordun?" Kulübenin çatısı alçak olduğu için hafifçe eğilerek içeri giriyorum.

"Belwyn'in bir vardı," diyor sessizce. "Borç verenin bu gece gelip alacağını tahsil edeceği söylendi."

"Bu gece mi? Borç veren kim?"

Dolgun dudaklarını birbirine kenetler ve başını sallar.

"Cair." Elimi omzuna koydum. "Ben bu yerleşimin Savaş Lordu'yum. Seni koruyabilirim."

"Bir arkadaşına karşı mı? Değerli bir savaşçıya karşı mı?" Yukarı bakıyor. "Köydeki en iyi savaşçılardan biri olmayabilirim ama kendimi savunabilirim."

Bakışları, silahların hazır beklediği küçük ahşap masaya kayıyor; bir hançer ve bir arbalet.

"Bizim yerleşimimizde böyle olmamalı," diyorum. "Terör ve şüphe, borçlar ve tehlike mi? Hayır. Yas tutmakta özgür olmanız gereken bir zamanda sizi hayatınız için korkutanın kim olduğunu söyleyin bana."

"Yas tutmak mı?" Biraz gülüyor. "Sanırım Belwyn için yas tutmalıyım. Yine de sana söyleyeyim, Savaş Lordu, onunla yaşamak beklediğim gibi değildi.

I

Onu çok özleyeceğimi söyleyemem."

Kaşlarımı çattım. "Yine de onunla birlikte yaşadın."

"Bazen insanları zorunluluktan seçeriz, çünkü desteğe, barınağa ya da arkadaşlığa ihtiyacımız vardır. Bu tür seçimler nadiren mutluluk getirir." İç çekiyor. "Bana karşı görevinizi yerine getirdiniz Savaş Lordu. Belwyn'in ölümüyle yıkılmadım. Lütfen gidin. Bırakın bununla kendi başıma başa çıkayım."

Sözleri ruhuma işliyor. *Bazen insanları zorunluluktan seçeriz, çünkü desteğe, barınağa ya da arkadaşlığa ihtiyacımız vardır.*

Olsa ile evlenmemin sebepleri bunlardı.

Cair'le bu konuyu daha fazla konuşmak istiyorum, ama orada durup düşünürken kapı çalınıyor.

"Git Savaş Lordu, lütfen," diye fısıldıyor Cair, hançeri alıp arkasında tutarak. "Arka taraftan gidebilirsin. Şu taraftan." Başını bu kulübedeki üç küçük odadan biri olan mutfağa doğru sallıyor.

Durumu kendi başına halletmeye niyetli görünüyor, ben de onaylar gibi yaparak başımı sallıyorum ve karanlık mutfağa giriyorum. Ama arka kapıyı kullanmak yerine bekleyip dinliyorum.

Ön kapı gürültüyle açılır ve ağır ayaklar içeri girer.

"Sana Belwyn'in sana borçlu olduğu paranın bende olmadığını söyledim," diyor Cair kararlı bir şekilde.

"Ben de sana hizmetimi para ile değiştirebileceğimi söylemiştim." Rif'in sesi.

Omurgam sertleşiyor, derim şok ve öfkeyle ısınıyor.

"Belwyn'le seni paylaştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Rif hırçın sesinin yağlı bir hal aldığını söylüyor. "Unutulmayacak bir geceydi."

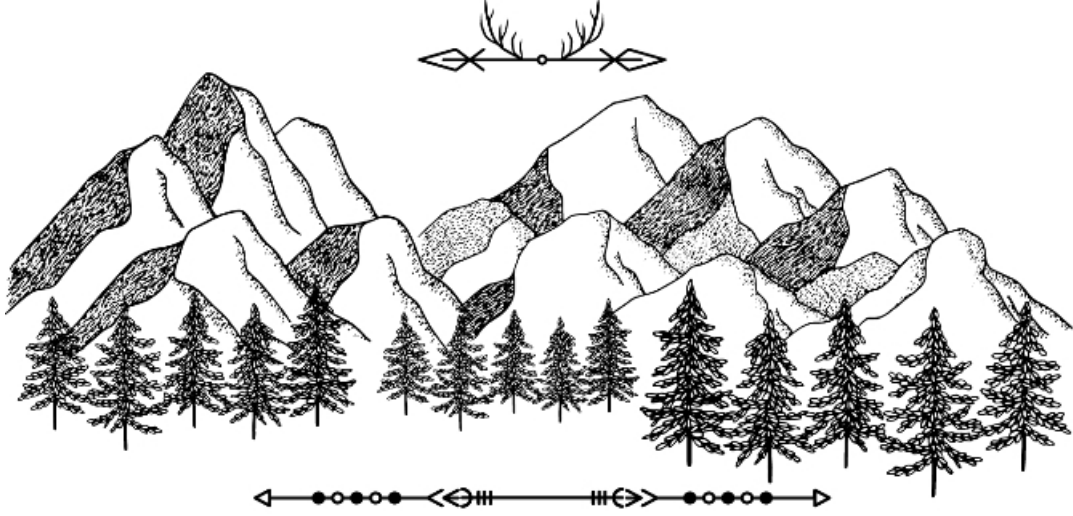
"Çok sert davrandın," diye yanıtlıyor Cair. "Buna bir daha katlanmayacağım."

"Ama senin paran yok, tatlım. Ve Belwyn, parayı bulamazsa seninle tekrar takılmama izin vereceğine dair bana söz verdi. Gördüğün gibi, bu senin ölü ortağının vasiyeti. Boyun eğmek zorundasın."

Bir hışırtı, bir gümbürtü ve Cair'in acı çığlığı.

"Beni bıçaklamaya mı çalışıyorsun?" Rif güler. "Ben senin iki katınım, tatlım ve senin olabileceğinin üç katı savaşçıyım. Şimdi eteklerini yukarı çek."

Rif neredeyse benim kadar iri ve savaşta aynı derecede yetenekli. Ona bunu ödetmek istiyorsam, tepki vermesi için zaman veremem. Sürpriz benim tek avantajım.

Bütün sinirlerim öfkeyle cızırdayarak ön odaya doğru ilerliyorum. Rif, Cair'i masanın üzerine yatırmış, bileklerini sırtının alt kısmına sabitlemişti. Hançeri yerde yatıyor.

En ağır yumruğumu kafatasının yan tarafına indirdim.

Başı yana doğru savrulur ve düşer. Şakağı masanın köşesine .

Ama durmadım. Ona tekrar tekrar vuruyorum, yüzüne, boğazına ve göğsüne vuruyorum. Boğuluyor, kendi kanıyla gözlerini kırıştırıyor. "Savaş Lordu? Neden buradasın?"

"Belwyn için çektiği acıyı paylaşmaya geldim," diyorum karanlık bir sesle. "Ve seni başka bir kadını daha taciz ederken buldum. Hasta bir ruhun var Rif, onarılması mümkün olmayan bir ruh. Bunu uzun zaman önce görmeliydim."

Onu gömleğinin önünden tutup kaldırdım. "Kapıyı aç, Cair."

Aceleyle itaat ediyor ve ben de Rif'i dondurucu gecenin içine sürüklüyorum. Bu saatte dışarıda çok az insan var, ama tekrarlanan darbelerin sesiyle birkaçı dayağı izlemek için kapı aralıklarından sıvışıyor.

Bir elimle total Rif'i tutup kanlı yumruğumu havaya kaldırarak duraklıyorum. "Hepiniz şahitsiniz," diye kükrüyorum. "Rif Wereson bu gece reddedildi ve kovuldu. O artık bizden biri değil."

"Suçlar nedir?" diye biri.

"Cair'e şiddet uyguluyor, Belwyn'in yasını tutuyor," diye cevap veriyorum. "Ve baskınlarımız sırasında Güneyli kadınlara tecavüz ederek yasalarımı çiğnedi. Onu ilk seferinde azarladığımda da davranışlarını düzeltmedi. Bu nedenle yerleşim yerimizdeki günleri sona erdi. Kimse ona sığınak vermesin."

Şahin başlı hançerimi çıkardım ve Rif'in kafasındaki kemik örgüleri kestim.

Burnundan ve ağzından bolca akan kanın arasından hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Kızı yakalamanıza yardım ettim."

"Ve sen ona saygısızlık ettin," diye hırlayarak onu boğazından kavradım.

"Demek . Güneyli fahişeyi önemsiyorsun." Soluk soluğa bir kahkaha attı.

"Umarım o sefil deliği buna değer, hain."

Yumruğum ağzına çarpıyor ve darbemin gücüyle kırılan dişlerinin yana doğru çatırdadığını hissediyorum. Karnına son bir acımasız tekme ve kaburgalarına bir tane daha attıktan sonra bileğinden tutup onu yerleşim yerinin kenarına doğru sürüklüyorum. Ormanın sınırına ulaşana kadar öfkemden beslenerek yürümeye devam ediyorum.

"Koş, Rif," diyorum ona. "Kaçarsan *jäkel*'i geride bırakabilirsin. Eğer tanrıların bir mucizesiyle hayatta kalırsan, bir daha bu köyde yüzünü gösterme. Eğer gösterirsen, aletini koparıp boğazına sokarım."

Çırpınan, kanayan, hıçkırarak Rif, ağaçların arasına doğru topallayarak ilerler.

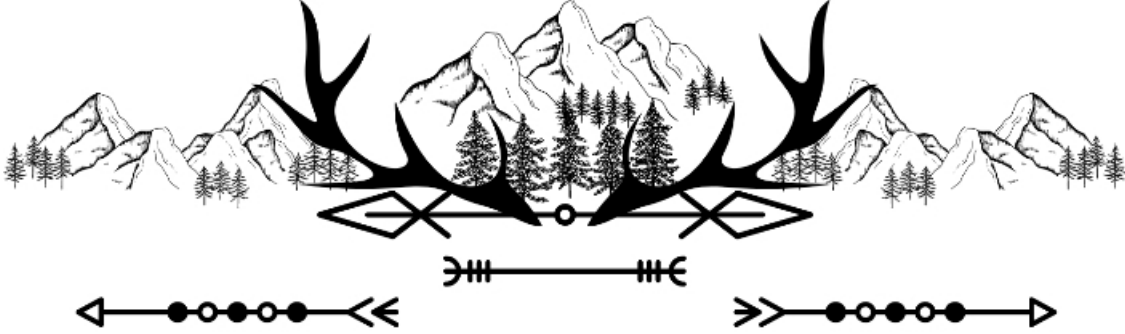
Halkımın hiçbirine bakmadan kasabaya doğru ilerliyorum. Odak noktam ilerideki kulübede kalıyor. Ixiana orada; eğer halkı teslim olmaz ve yeterli bir fidye teklif etmezse bir hafta içinde öldürmem ya da evlenmem gereken kız.

Ölümü hak edenleri dövmek ya da katletmekle ilgili bir sorunum yok. Ixiana'nın kendisi yanlış şey yapmamış olsa da, diğer Güneyliler kadar suçludur. Ve ölümü aramızda bir evliliğe tercih edeceğini söyledi.

Onu gerçekten öldürebilir miydim?

Onun için bir adamı neredeyse ölene kadar dövdüm. Ama Rif'in cezası sadece Ixiana için değildi; aynı zamanda Cair için, o korkunç baskın sırasında kasap dükkanında bulunan isimsiz köylü kadın için ve diğerleri içindi. Başkalarının da olması gerektiğini biliyorum.

Ixiana'yı görmeli ve ona savaş lordlarıyla olan toplantıyı anlatmalıyım. Gerçekten ne istediğini bilmem gerek.

Kulübenin kapısını iterek açtığımda uzun bir iç çekiyorum.

Burası benim evim. Dinlenebileceğim ve kendimi yenileyebileceğim bir yer olmalı ve sanırım öyle, ama aynı zamanda anılarla gölgelenmiş durumda. Bu yerleşimin liderliğini devraldığımda eski savaş lordu bana bu kulübeyi hediye . Bana genç savaşçıları arasında sadece en güçlüsü değil, aynı zamanda en net görüşe sahip olanın ben olduğumu söyledi. Unvanını ve evini bana devrettikten sonra yerleşimimizi terk etti ve bir daha kendisinden haber alınamadı.

Bir savaşçı olarak yeteneklerim ve klanımızın geleceğine dair vizyonum kendi acımdan doğdu. Kardeşimin ölümünden bu yana sadece intikam almaya değil, klanım için kalıcı bir çözüm bulmaya da odaklandım.

Şimdi zihnim bölünmüş durumda ve hepsi bir kadının suçu.

Birinin kapının yanına bıraktığı heybelerin üzerinden geçiyorum. Onları daha sonra açacağım. Şimdilik Ixiana'yı görmem gerekiyor. Ama ne ön odada sıcak ateşin karşısında uzanıyor ne de yatak odamda.

"Fare?" Yavaşça sesleniyorum. "Nerede saklanıyorsun?"

"Burada." Sesi zayıf ve boğuk, arka odadan geliyor. Zeha bir zamanlar o odada uyurdu ama kendi kulübesine taşındığından beri orayı sadece depo olarak kullanıyorum.

Kapıya doğru yürüyorum ve Ixiana orada, eski savaş lordunun mahkumlarını hapsedtiği direğe zincirlenmiş halde duruyor. Elleri zincirlenmiş, başının üzerinde gerilmiş. Oda soğuk ve karanlık.

"Fare? Neden buradasın?"

"Arkadaşın buranın bir savaş esiri için uygun bir yer olduğuna karar verdi." Ses tonundan kızgınlık damlıyor.

Ben de Olsa'ya kızgınım ama etmiyorum. Onun yerine demir maşayı alıp ön odanın şöminesinden bir kütük getiriyorum ve küçük mağaza odasındaki şömineye koyuyorum. Alevler yükselip ısı verene kadar çıra ekliyorum.

Altın ışıktaki Ixiana'nın önünde durup onu inceliyorum. Yorgun ve mutsuz görünüyor. "O haklı. Burası bir tutsak için uygun bir yer," diyorum meditatif bir şekilde sakalımı sıvazlayarak.

"Ama çok yorgunum," diye inliyor Ixiana. "Lütfen, bırak . Daha önce yaptığın gibi ayak bileğimi zincirleyebilirsin."

"Bunu tercih ederim. Ödülümün benim için sergilendiğini görmek hoşuma gidiyor." Vücudunun gergin, gergin pozisyonu küçük göğüslerini dışarı doğru itiyor. Nefis bir manzara olabilirdi ama pelerini ve kürkü çoğunlukla engelliyorOnları çıkarmalıyım.

Takdir dolu bakışlarımı fark etti. "Seni iğrenç barbar." "Barbar mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sert bir kelime, fare." "Senin durumuna uygun."

Yaklaşarak pelerini, kürklerini ve bugün ona verdiğim atkıyı çözüyorum. Giydiği tunik, buz sarmalı saldırısında aynı, onu okşarken yakasını daha da gerdiğim tunik. Göğsüne doğru sarkıyor ve göğüslerinin üst kısmını çıplak bırakıyor. O da aynı deri korseyi giyiyor. Genelde üzerine bol geliyor ama bu sabah giyinirken daha sıkı bağlamış olmalı, muhtemelen bana kızgın olduğu ve ona tekrar dokunmaya karar verirsem gezinen parmaklarımı engellemek istediği için. Ne zaman nefes alsa göğüsleri korsenin kenarından güzelce kabarıyor.

Parmağımın ucu buz kurdunun dişlerinin ısırik izlerini takip ediyor - aslında sadece çizikler, solgun teninde minik kırmızı çizgiler. Kalın bir parmağımı korsenin içine, tam göğüslerinin arasındaki boşluğa sokuyorum. "Diğer savaş lordlarından bazılarıyla görüştüm. İçlerinden ikisi seni öldürmem ve kelleni halkına ve müstakbel kocana bir mesaj olarak geri göndermem gerektiğine inanıyor."

Tekrar nefes alıyor ve ben göğüslerinin dalgalanmasından zevk alıyorum. Onlara hayranım. Ne Yaffrey'nin cömert göğüsleri gibiler ne de Olsa'nınkiler kadar büyükler, ama Ixiana'ya aitler, bu yüzden içime giriyorlar.

Onu seviyorum, ya da sevdiğimi sanıyorum. Ama onu seveyim ya da sevmeyeyim, ruh bağı kurayım ya da kurmayayım, halkım için doğru olanı yapmalıyım. Kendi mutluluğumun klanımın hayatta kalmasına engel izin veremem.

Onu şimdi öldürmeyeceğim. Ama bunu hayal etmem, rol yapmam, onun son cümlesini yerine getirecek güce sahip olup olmayacağımı görmem gerekiyor. Eğer tüm girişimler

Fidye görüşmeleri başarısız olursa, karım olmaktansa ölmeyi tercih ederse, halkının dikkatini çekmenin tek yolu kafasını bir torbaya koymaksa - bunu yapabilir miyim?

Şahin başlı bıçağı kullanmıyorum. Onun yerine farklı bir bıçak çiziyorum, üzerinde aşk ve kayıp şiiri olan bir bıçak. Uygun görünüyor. Bıçağı ateş ışığına doğru tutarak kelimeleri inceliyorum.

*Savaş ve kemik, yılan ve taş Kızlar ölürken
küllerimi solu.*

Ve diğer tarafta.

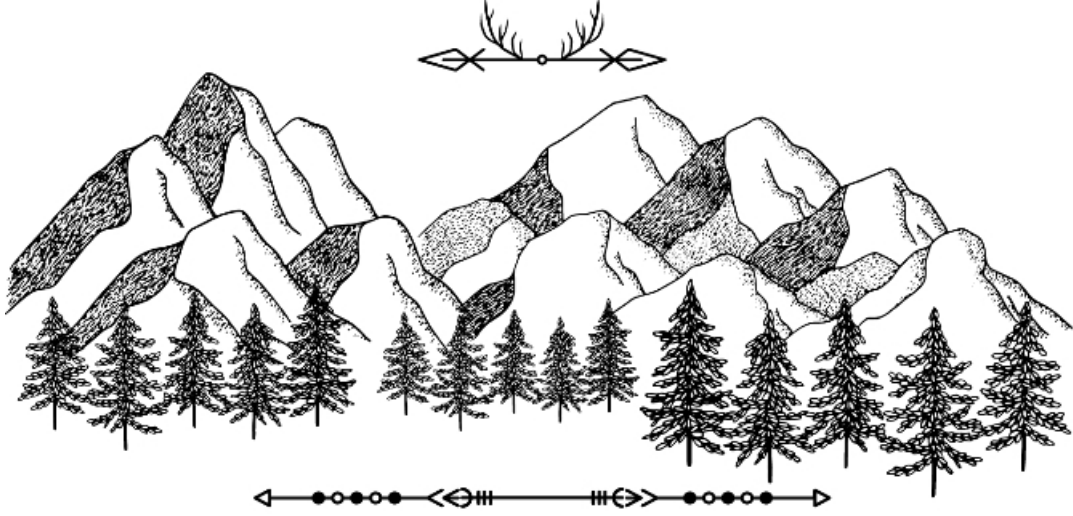
*Bırak uyuyayım, kalbin vahşi bir
kış gökyüzünün altında kalsın.*

"Beni öldürecek misin?" Ixiana fısıldıyor. Gözleri ballı bir karanlığa bürünmüş.

"Seni buraya kadar canlı getirirken yaşadığım onca sıkıntıdan sonra mı?" Mırıldanıyorum. "Zamanımı boşa harcamak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun, fare."

Bıçağın ucunun derisinde, çenesinin bir köşesinden diğerine doğru kaymasına izin veriyorum. Dikkatliyim, çok dikkatliyim, çünkü kanının tek bir damlasını bile akıtma düşüncesine katlanamıyorum.

Bunu yapamayacağım. Tabii kendimi hızlıca, düşünmeden yapmaya zorlayamazsam. Zamanı geldiğinde, düşünmeden ya da hissetmeden hareket etmeliyim.

"Bu küçücük boynunu kesmek için fazla bir şey gerekmez." Bıçağı Ixiana'nın boğazının sütununa doğru hafifçe çekiyorum. Gözleriyle buluştuğumda kirpiklerini kısa bir süreliğine indiriyor ve diliyle dudaklarını ıslatıyor.

Tanrım, çok güzel.

"Ben gidersem hayatın daha kolay olur," diye mırıldanıyor.

"Seninle birlikte gitti." Ne korkunç bir düşünce. Onun öldüğünü, bittiğini, narin yüz hatlarının ölümle donduğunu, kahverengi gözlerinin soğuk ve boş olduğunu hayal edemiyorum. Ruhu ince bedeninden sökölüp alınmış. "*Faen*," diye küfrediyorum, göğsümdeki ani acı nabzına kaşlarımı çatarak.

"*Faen*." Kelimeyi sessizce yankılıyor.

Bunu yapamam. Onu asla bitiremeyeceğim.

Bıçağı kınına geri sokuyorum ve ince boynunu elime alıyorum. O kadar yumuşak ki bu enfes teni. Yutkunurken boğazı avucuma çarpıyor.

Bedenim çok uzun, bu yüzden kendimi alçaltıyorum, kalçalarımı onunkilere hizalıyorum, temas için can atıyorum. O da bana karşılık verip bedenini benimkine yaklaştıınca, kemiklerime bir sıcaklık yayılıyor. İnliyor, sesin uğultusu parmaklarımın arasından geçiyor.

Zihnim bulanıklaşıyor, bunalıyor, onun tarafından dönüştürölüyorum. Parmaklarımı boynundan alıp aşağıya doğru kaydırıyorum, tüm vücudunu çerçeveleyorum

Elimle uzun bir okşama yapıyorum, arkasını avuçlayıp o küçük yumuşak poposunu sıkarak bitiriyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor; yansıtılmış arzuyla yüzüyorlar.

"Bana bir daha dokunmayacağını söylemiştin," diye nefes alıyor.

İnleyerek bir kolumu direğe, zincirlenmiş bileklerinin yanına koydum ve vücudumu tamamen onunkine yasladım. Kıcını daha sıkı bastırıyorum, vücutlarımızı birbirine kenetliyorum, böylece sertliğimi kıyafetlerinin arasından hissedebiliyor.

"Bunu durdurmak zorundayım," diyorum ona kısık sesle. "Nasıl ? Seni öldürmek buna son verir mi? Kendimi senin içine gömmek beni özgürleştirir mi?" "Sadece bekle," diye fısıldar. "Eğer , belki fidyeye eve gidebilirim."

Bağlı ellerini kavrayıp kendimi ona doğru itiyorum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer seni eve gönderirsem, o Prens seninle evlenir ve seninle yatar. O küçücük aletini senin içine sokar ve ben katlanamam, dayanamam. Sen," elimi kıcından çekip çenesini kavriyorum, "Sen bana aitsin."

Cesur iddiam karşısında Ixiana'nın gözleri açılıyor. Pembe dudaklarının üzerinde bir gülümseme geziniyor, tatmak istediğim -tadına *ihtiyacım* olanların, baştan çıkarıcı bir gülümseme.

"Peki ya halkınız ve planınız ne olacak?" diyor. "Fidyeye."

Fidyeyi siktir et.

Ağzımı onunkine bastırıyorum.

Onu öpmek ısı ve bal, sıcak tatlılık ve likör gibi bir yanıktır. Bu Bağımlılık yapıcı, erimiş. Duramıyorum.

Ixiana zincirleri çekiştiriyor, . Bana dokunmak istiyor ama henüz değil, ben onu öpmeye doyana kadar değil.

Onu öpmeyi asla bitiremeyeceğim. Tanrım, neden bu kadar bekledim?

O da beni öpüyor. Çok hevesli, diliyle dudaklarımın kenarına bastırıyor. Ona açılıyorum ve dili içime kayıyor, ağzımın içinde tatlı ve meraklı bir şekilde yalıyor. Bakire olabilir ama daha önce erkeklerle öpüşmüş -ya da belki sadece bir erkekle, o sefil prensle. Taşaklarını hedef tahtası yapacağım.

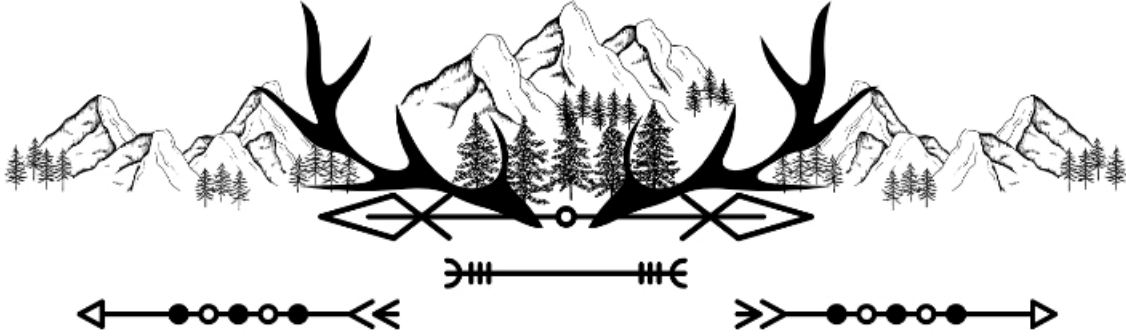
Bir nefes ve sonra onu tekrar öpüyorum, tatlı yüzünü kavriyorum, saçlarının ipeğini parmak uçlarımda hissediyorum. Ağzının tadı neden bu kadar güzel? Neden aynı anda hem yaz bahçesi hem de taze kar gibi kokuyor?

Daha fazla öpücük, her biri bir sonrakini kolaylaştırıyor, ta ki Ixiana'nın bedeni duraksayıp direğe yaslanana kadar.

Yanlış bir şeyler var. Geri çekiliyorum. "Fare?"

"Biraz su alabilir miyim?" Bana zayıf bir gülümseme veriyor.

"Tanrım, ben bir ." Saatlerdir burada yemeden, içmeden, dinlenmeden durduğunu nasıl unutabilirim? Kelepçelerdeki iğneleri çıkarıp onu serbest bırakıyorum. Yere düştüğünde onu kucağıma ön odaya taşıyorum.

Ixiana için biraz yiyecek ve su hazırladıktan sonra o yemek yerken ben de odada volta atıyorum. Uzun mesafeler at sürmeye alışkınım ve bu sürüşler sırasında derin derin düşünüyorum ama düşüncelerimi dile getirmekte iyi değilim. Bazen zihnim ve ağzım arasındaki boşluğu dolduramıyorum; hissettiklerimi söylememi engelleyen bir bariyer var.

Ama o duvarı aşmalıyım. Onunla önemli şeyler konuşmalıyım.

"Diğer savaş lordlarına bekleyeceğimi söyledim," diyorum. "Bir hafta bekledikten sonra, eğer halkından bir mesaj alamazsak, seni öldüreceğim ya da seninle evleneceğim. Yani benimle evlenmektense ölmeyi tercih ediyorsan, bunu ayarlayabilirim."

Düşünceli bir şekilde bir lokma ekmek çiğnedikten sonra, "Karın olarak benden ne beklersin?" diye sorar.

"*Faen*." Ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için keçeleşmiş örgülerimi çözmeye başlıyorum. Bir örgüyü sağlam bırakıyorum; ensemden, saçımın geri kalanının altında olanı. O örgüde annemin ve kardeşimin parmak kemikleri var. Onu saklıyorum çünkü halkım arasında bile sevilen birinin kemiklerini taşımak tuhaf karşılanıyor.

Ixiana hâlâ bir cevap bekliyor.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diyorum ona. "Varisimi doğurmak seni muhtemelen öldürür. İçine sığabileceğimden bile emin değilim."

. "Deneyene kadar bilemezsin."

Tanrım. Ondan uzaklaşıyorum, kendimi duvara yaslıyorum ve aletimdeki öfkeli, şişen ısıyı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Deneyene kadar bilemezsiniz.

Bu bana söylediği en cesur şey, arzusunun en açık itirafı. Beni içinde istiyor, o küçük, dar açıklıkta - o bakir boşlukta - muhtemelen şu anda ıslak - tanrılar.

Islak... bu kelime zihnimde bir görüntü canlandırıyor-Ixiana, çıplak, altın rengi saçları suyla kararmış, vücudu parlıyor. Bu görüntüyü kendi gözlerimle görmek için can atıyorum ve bunu gerçekleştirecek araçlara sahibim.

"Banyo yapmalısın," diye mırıldandım. "Kirlenmişsin."

"Senin de banyoya ihtiyacın var," diye karşılık veriyor. "Leş gibi kokuyorsun."

Ona bakıyorum, ruhumu karanlık bir neşe kaplıyor. "Evet. Bir banyo. Hazırlayacağım

o."

Ve o başka bir şey söyleyemeden odadan çıktım.

Mutfağa döndüğümde, fayans döşeli evin ortasındaki büyük küveti açtım. Zemin. Yakınlardaki bir kaplıca sayesinde bu binada akan suyumuz var. Ben ava çıktığımda Zeha hala bazen banyo yapmak için kulübeye dönüyor. Bu ve sert bir içki kendine izin verdiği tek hoşgörü.

Su akışını başlatmak için kolu kaldırıyorum ve küvetin altındaki tıpayı aşağı bastırıyorum. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde dolacaktır.

Bittiğinde, Ixiana'yı soyup yıkayacağım. Ve ben de izleyeceğim, çünkü bunu hak ediyorum. O benim tutsağım. Onu buraya kadar canlı getirmek için çok çalıştım ve bu aralıksız içsel işkenceyi dengelemek için biraz zevki hak ediyorum.

Su akarken, yıkanmak için sabun ve sonrasında kurulanmak için battaniye seriyorum. Ateş ışığını desteklemek için birkaç mum yakıyorum. Bu pratik bir önlem. Belki de suyun yüzeyinde usulca parlayıp ışıldamaları hoşuma gidiyordur.

Mutfağın köşesinde, baskınlardan toplanan giysi ve malzemelerle dolu bir sandık var. Bazen halkımdan biri kapıma gelir, verebileceğim bir şey ister, ben de elimden geldiğince veririm. Bulabildiğim en yumuşak tuniği aramak için eşyaları karıştırıyorum. Farem onca günlük yolculuktan sonra rahat olmayı hak ediyor. Tatmin edici bir giysi bulduktan sonra onu battaniyelerin yanına seriyorum.

Karışık ayak sesleri mutfağa giriyor. Bakışlarımı kaldırıyorum ve babamın kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaşıyorum.

Yırtık pırtık bir battaniyeye sarınmış, yırtık pırtık bir pantolon giyiyor. Sakalı ve saçı yağlı ve yıkanmamış -ben daha iyi olduğumdan değil, ama günlerdir iyi bir yıkamaya erişemedim. Küveti ve suyu olsa bile nadiren kullanıyor. Bazen çok pis koktuğunda onu zorla yıkamak zorunda kalıyorum.

"Cronan," diyor kısık sesle. "Neden ön odada güzel bir Güneyli kız var?"

"O benim rehinem. Babası bölge lideri. Klanımıza para ve toprak vermezse onunla evleneceğim ve bu da onu pazarlık masasına oturmaya zorlayacak."

Hırıltılı bir kahkaha atıyor. "Burada ölecek. O da annen ve kardeşin gibi zayıf. Onu şimdi öldürebiliriz."

Acı düğümleniyor. "Yapamam."

Neden söylediğimden emin değilim. Belki de ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Belki de tavsiye istiyordum.

Umutsuz, sarhoş babamdan tavsiye mi? Daha iyi bilmeliydim.

Tekrar kıkırdıyor, dolabı karıştırıyor, bir kâseye ekmek parçaları, kurutulmuş et ve kurutulmuş meyve koyuyor. "Onu her şekilde öldüreceksin. Onun gibi insanlar, onları sevmenin acısına değmez."

"Bu doğru değil."

"Öyle. Ve ben de aşka layık olduğumu söylemiyorum. Tam tersine," diye homurdanarak başka bir dolaptan bir şişe aldı. "Sevgini uzun zaman önce kaybettiğimi biliyorum. Beni hor görüyorsun."

"Sana yardım etmek istiyorum," diyorum alçak sesle.

"Ve senin yardımını istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

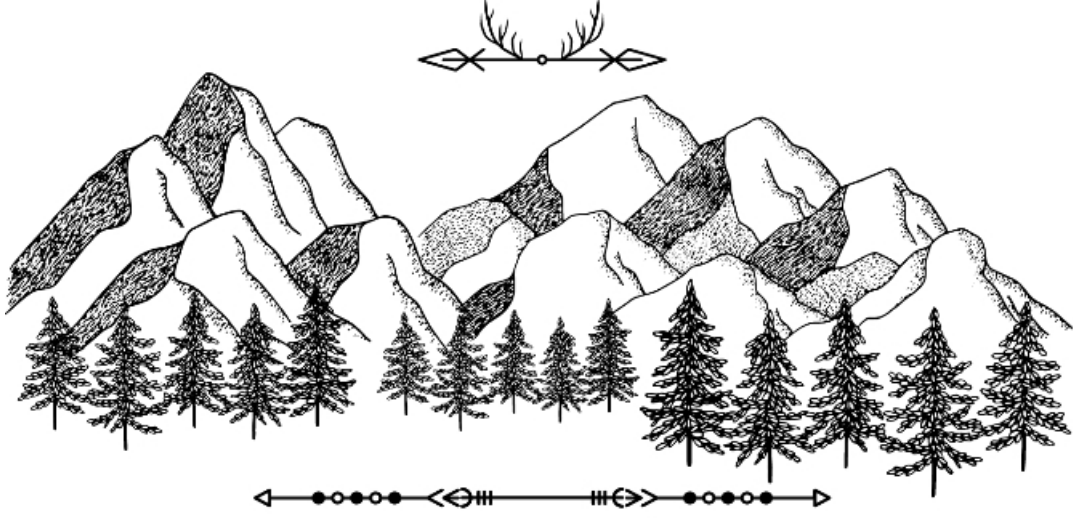
Birçok kez ona zorla yardım etmeye çalıştım. Daireler çiziyoruz, o ve ben yardım etmeye çalışıyorum, onu bir şekilde düzeltmeye çalışıyorum ve o sonunda pes edip onu kendi haline bırakana kadar direniyor.

Bu gece, uzun yolculuktan, toplantıdan ve Rif'in sürgününden sonra, onunla savaşmak ya da ona yardım etmek için hiçbir iradem kalmadı. İçkisini elinden almaya çalışmadan mutfaktan çıkmasına izin verdim.

Yumruklarım sıkılıyor ve yıllardır kendime ettiğim içsel yemini tekrarlıyorum.

Asla pes etmeyeceğim.

Asla onun gibi olamayacağım.

Banyo dolduğunda ön odaya geçip Ixiana'yı kucağıma alıyorum. Onu kucağıma aldığımda direnmiyor; kollarımda rahatlıyor, ince bir kolu boynuma dolanıyor, sanki bana aitmiş gibi, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi.

Onu mutfak zeminine bıraktığımda nefesi kesildi, "Sıcak su mu? Ama bu kadar çabuk ısıtmış olamazsın."

Onun sevinçli tonu, babamla karşılaşmam sırasında hissettiğim karanlığı hafifletiyor.

"Yakınlarda bir kaplıca var," diye açıkladım. "Dağlardan birinin eteğinde. Yıllar önce eski bir savaş lordu Güneyli esirleri kendisine hizmet etmeleri için köle olarak aldı ve onlara kaynaktan bu kulübeye bakır borular döşetti. Kölelerin kullanımını kaldırdık ama su sistemi hâlâ duruyor. Bak, burada." Ona kolu gösteriyorum, aşağı doğru bastırarak su akışını kesiyorum.

"Oh," diye nefes alıyor, gözleri merakla parlıyor.

Onu seviyorum.

Onu istiyorum.

"Soyun," diye emrediyorum.

Acımasız ses tonum onu ürkütüyor. Başını kaldırıp temkinli bir şekilde baktı. "Gidecek misin?"

"Hayır, fare." Ama onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden küvetin etrafında dönerek onu alıyorum. Silah kemerimi ve tuniğimi çıkarıyorum.

Kan ve kir içinde, ter kokan halimle ona ne kadar iğrenç görünüyor olmalıyım.

Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Seninle birlikte yıkanacağım. Şimdi kıyafetlerini çıkar, yoksa ben çıkarırım."

İhtiyatlı ifadesi değişiyor, muzipleşiyor. Dudakları küçük, tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Gel ve beni soy o zaman."

Kendimi tutamıyorum. Bana öyle bakarken olmaz. Tanrım. Oynadığı oyunun farkında mı acaba?

Kalbim küt küt atarak küvetin etrafında dolanıyorum ve korsesini ellerime alıp, pahalı bir giysiyi mahvettiğimi umursamadan parçalara ayırıyorum. Bağcıklar koptu ve deriyi bir kenara attım.

Sırada tişörtü var, sürükleyerek başının üzerinden çıkarıyorum. Pantolonunu indirirken dişlerimin arasından nefesim tıslıyor, başparmaklarım ipeksi bacaklarının uzunluğunu sıyrıyor. Pantolondan çıkarken önünde eğiliyorum ve o da kendini desteklemek için bir elini başıma koyuyor. Her zaman böyle olma, onun önünde erime ve kendimi ona adama arzusu, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygu.

Kendimi dik durmaya zorluyorum, zor nefes alıyorum ve ona bakmama izin veriyorum.

Kollarında birkaç küçük çürük beliriyor ve hâlâ birkaç çizigi var. Üstü başı kir içinde ve terinin hafif acılığının kokusunu alabiliyorum. Vücudunun şekli değişmemiş; kemikli ve kırılğan. Ama bana göre o dünyadaki en mükemmel kadın.

"Küvete gir fare," diyorum kısık sesle.

Hemen hareket etmiyor.

Ona dokunmam gerek.

Ona doğru hamle yaptım, çıplak bacaklarını kollarımın arasına aldım. Hızla onu küvete fırlatıyorum çünkü onu uzun süre kendime doğru tutarsam kontrolümü kaybedeceğim.

Ixiana nefesini tutuyor, sonra suya dalıyor ve suyun sıcaklığıyla rahatlıyor. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp ona katılıyorum, suya dalıyorum ve çok fazla yer kaplıyorum. Bir savaş lordu olarak heybetli cüsem bir avantaj ama bu durumda keşke daha az devasa olsaydım. Ona daha önce dile getirdiğim, içine sığamama endişesi benim için çok gerçek. Aletimin ne kadar uzun ve kalın olduğunu biliyorum ve onun narin vücudunun şeklini ve boyutunu da biliyorum. Onun benim her şeyimi alabileceğini hayal bile edemiyorum.

Hayal de etmemeliyim. Zaten sertleştim, uyarılmanın lezzetli acısını çekiyorum ve Ixiana'yı suda çıplak görmek bunu daha da kötüleştiriyor. Ama ben

Sessiz kalmayı ve temizlik için gerekli olanın ötesinde kendime dokunmamayı başarıyorum.

Baharatlı sabunun kokusu havayı dolduruyor, ateşin ve mumların ısıltısı onun ve benim tenimi altın gibi parlatıyor. Başımdan aşağı sıcak su döküyorum ve suyun muhteşem sıcaklığı karşısında iç çekiyorum. Uzun bir yolculuğun en sevdiğim kısmı, sonrasında kirleri yıkamaktır. Aletimin zonklayan gerginliğine rağmen, diğer kaslarım banyo sayesinde gevşemeye başlıyor.

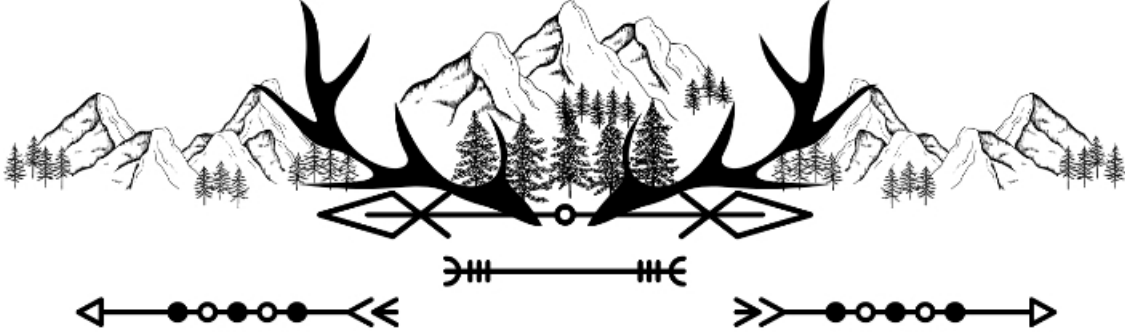
Her birimiz tepeden tırnağa yıkandıktan sonra, Ixiana ve ben küvetin karşı taraflarına oturuyoruz. Her iki küçük meme ucu da yüzeyin üzerinde görünüyor ve su göğüslerinin kıvrımlarında, köprücük kemiklerinin keskin hatlarında ve ince omuzlarında parıldıyor. Konik ve narin parmakları küvetin kenarına hafifçe vuruyor.

Hassas aletime bir dokunuş, küçük ayak parmakları aletimi fırçalıyor. Temasla nefesim kesiliyor, kasıklarımın ve karnımdan bir heyecan geçiyor.

Ixiana sırtıyor ve ayağını boyuma daha sıkı bastırarak sürtünüyor. Dayanamayana kadar içimden heyecan üstüne heyecan geçiyor. Onun önünde bu şekilde boşalmama izin vermek çok samimi olurdu; yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Küfrederek küvetten fırlıyorum ve serdiğim battaniyelerden birini kapıyorum. Mutfağın arka kapısını açıyorum, her zaman yaptığım gibi soğuğa girip şehvetimi orada boşaltmayı planlıyorum.

Ama Ixiana "Bekle." diyor.

Bana seslendiğinde tereddüt ediyorum, dondurucu hava içeri girerken arka kapıyı bir aralık açık tutuyorum.

"Ne?" Diye bağırdım.

"Bunu hep yapıyorsun," diyor Ixiana usulca. "Soğukta kendini tatmin etmek için dışarı çıkıyorsun. Neden?"

"Bedenini almayacağım," diye .

"Ama senin bana dokunduğun gibi benim de sana dokunmama izin verebilirsin."

Bu geçmeyeceğim bir çizgi. Çünkü o benim değil. O nişanlısı prene ve ailesine ait. Ona bir kez zevk verdim, ama bana hizmet ettirmek, bunu yapmayacağım. Kimse bunun kendi özgür iradesiyle olduğuna inanmaz, onu tutsağım olarak zorladığımı düşünürler.

"Hayır," dedim ona.

Sesi titriyor. "Çünkü beni zayıf ve iğrenç buluyorsunuz, hayranlığınıza ya da zevkinize değmez."

"Hayır, tanrılar aşkına! *Faen*, sadece benimle konuşarak bile beni zorluyorsun. Hareket ederek, *var olarak*-"

Kahverengi gözleri parlak, yalvaran, arzu dolu. "O zaman sana dokunmama izin ver."

"Hayır." Kapıyı daha geniş açıyorum, kendimi destekliyorum, soğuk geceye niyetliyim.

"Donacaksın," diye itiraz ediyor. "Eğer sana dokunmama izin vermeyeceksen, en azından burada, sıcakta... izleyebileceğim bir yerde kendini bırak."

Tüm vücudum geriliyor.

İzlemek mi istiyor? Ben kendimi tatmin ederken mi? Sertçe yutkunuyorum.

Eğer kadın razı ve istekliyse, bunun ne zararı var?

Düşünceler yükseliyor, yaygara koparıyor - bunu neden yapmamam gerektiğine dair nedenler. Hepsini zihnimin gerisine itiyorum.

Yavaşça kapıyı kapatıyorum, donmuş karanlığı dışarıda bırakıyorum, odanın nemli sıcaklığına teslim oluyorum.

"Küvette ayağa kalk," dedim ona sessizce.

O yükselirken, çıplak vücudundan sular akarken, sikim sallanıyor. O kadar güzel ki, , uzun saçları gevşek altın bukleler halinde damlıyor. Bu buklelerden biri keskin kalça kemiğine doğru kaymış.

"Bacaklarını biraz aç." Onun o kısmını, o narin pembe dudaklarının benim için açıldığını görmem gerekiyor.

İtaat ediyor ve battaniyenin vücudumdan düşmesine izin veriyorum, her yerim ortaya çıkıyor. Küvetin kenarına doğru yürüyorum.

Çıplak, yüz yüze duruyoruz, o küvetin içinde, ben de kenarında.

Kısa ve hızlı nefes alıyor, her nefes alışında göğüsleri yükseliyor. Parmaklarımın şaftımın etrafında kıvrılmasını izlerken gözleri açılıyor.

Bacaklarının arasındaki yarığa uzanıyor. Ama ona zevk için beklemenin acısını hissettirmek gibi sapıkça bir arzum var, bu yüzden "Hayır" diyorum. O da durdu, ellerini yumruk yaptı.

Elimi yavaşça sikimin üzerinde gezdiriyor, hassas derisini okşuyor, içindeki minik heyecanların tadını çıkarıyorum. Her vuruş daha güçlü bir zevk dalgası yaratıyor ve ritmi artırıyorum, gözlerimi Ixiana'yla dolduruyorum, göğüsleriyle, gözleriyle, kalçalarıyla, seksiyle, bacaklarıyla -daha hızlı- ve sonra, "Tanrılar, Ixiana-" adı sert bir iniltiyle ağzımdan çıkıyor ve boşalıyorum, banyonun yüzeyine püskürtüyorum.

Salgıladığım birkaç damla karnına damlıyor ve bir parmağını teninde gezdirerek parmak ucunu dudaklarının arasına sokmadan önce o damlaları topluyor. Beni tadıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Onun bu iğrenç hareketi karşısında içimden vahşi bir sevinç geçiyor.

Onu istiyorum, kızarıklıkları ve kötü dürtüleriyle. Onu, zekice ihaneti ve içsel gücüyle. Onu, her şeyiyle. Benim.

Ama o an sona erdi ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Küvetten çıkıyor ve ben de ona bir battaniye ve onun için ayırdığım yumuşak tuniği veriyorum. Küvetin tıpasını çekip suyun akıp gitmesini sağlarken, o da battaniyeyle damlayan saçlarını kuruluyor.

Tuniği giydikten sonra saçlarını örmeye ve kemikleri tutan düğümleri yeniden sıkmaya başlıyor. Beceriksizce örüyor. Belki de geri

Evde onun için saçını yapan bir hizmetçisi vardı.

Bol, temiz bir pantolon giyip arkasına geçiyorum ve saç örme işini devralıyorum. Her türden saç sayısız kez ördüğüm için bu işi çabucak hallediyorum.

Bitirdiğimde ve ucunu bir parça iple bağladığımda, "Otur. Adil olan adildir. Sen benimkini ördün, ben de seninkini öreyim."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü yaptığı örgülerin uzun süre dayanacak kadar sıkı olacağından şüpheliyim. Ama sonra onun küçük parmaklarının saçlarımda gezindiğini düşünüyorum ve bu fikir karşı konulamayacak kadar cazip geliyor. O arkamda diz çöküp ince parmaklarını dalgali saçlarımda gezdirirken ben geniş ocağın üzerine bağdaş kurup oturuyorum.

"Senin ya da Jili kadar iyi değilim," diyor.

Omuz silkiyorum.

"Jili yolculukta neden bizimle birlikteydi?" diye soruyor. "Herkes için zor bir yolculuktu ve o hâlâ bir çocuk."

Cevap verirken ateşin sıcaklığı yüzümü yıkıyor. "Jili'nin babası güneydeki bir baskında öldürüldü. Annesi onu çok geride bırakırsa, Jili çılgına döner, neredeyse delirir, annesinin geri dönmeyeceğinden korkar. Birlikte at sürdüklerinde çok daha iyi oluyor. Baskınlar sırasında kampımızda kalıyor, bu onun için hala zor ama bu sayede annesinin hayatta olup olmadığını öğrenmek için günlerce beklemek zorunda kalmıyor. İyi ya da kötü haberleri saatler içinde alıyor."

Ixiana'nın parmakları saçlarımda daha derinlere iniyor, ensemdeki minik kemik örgüye takılıyor. "Bunu hep içeride mi tutarsın?"

"Dokunma ona," diye .

"O örgüdeki kemikler farklı."

"Onlar annemin ve kardeşimin parmak kemikleri. Böylece beni koruyabilirler."

"Ne kadar güzel." Sesi şimdi daha tiz. Dehşete düşmüş ve iğrenmiştir. "Bana annenizin öldüğünü söylemediniz."

Buraya kadar onunla geldim. Ona acımın geri kalanını da anlatabilirim.

"Kardeşimin ölümünden sonra kendi boğazını kesti."

"Aman Tanrım," diye fısıldar Ixiana. "Çok özür dilerim."

"Artık utancımı biliyorsun. Soyumun zayıflığını-kardeşimin, annemin ve babamın." Sert bir kahkaha attım. "Zeha ve ben tek güçlü olanlarız. İşte bu yüzden asla boyun eğmemeli ya da yumuşamamalıyım. Bu yüzden sağlam ve güvenilir biriyle, burada hayatta kalabilecek ve sağlam çocuklar üretebilecek sağlık ve cesarete sahip biriyle çiftleşmeliyim. İşte bu yüzden güney topraklarını

Kabilemde daha sıcak bir iklime, farklı yiyeceklere ve daha iyi bakıma ihtiyacı olanlar var."

Yüksek sesle söylenen sözlerin gerçekliği, beni içine hapsettiği şehvet ve zevk sisinden kurtarıyor. Tekrar net düşünebiliyorum ve klanıma karşı olan görevimin kaçınılmaz gölgesi, kıza olan aşkımın pembe ışığını söndürüyor.

Örgüleri bitirdi, ben de ellerini iterek ocak taşından kalktım. " evlenmek, seninle bağ kurmak, istediğim aileyi kurma şansımı mahveder. Ama başkaları için hayatta kalma şansı sağlayabilir."

Uysalca başını sallıyor. Onu soymam için bana meydan okuyan ve boşalmamı izlemek isteyen kadından artık hiçbir iz yok. Gerçek, tıpkı benim kararlılığımı karartıp sertleştirdiği gibi, onun da içine kapanmasına neden oluyor.

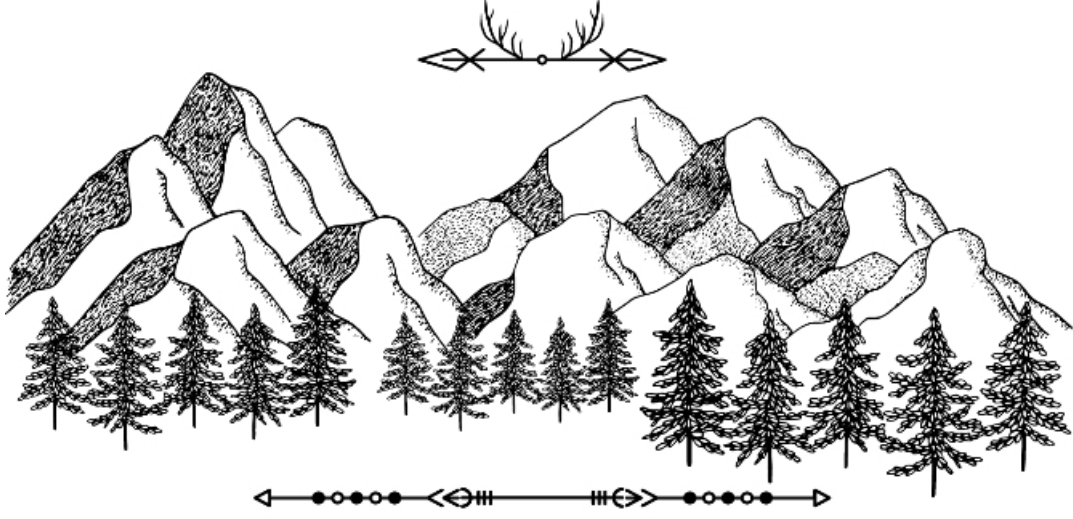
"Bu gece beni zincire vuracak mısın?" diye soruyor. "Hayır."

"O zaman nerede uyuyayım? Bankta mı?"

Onun ön odadaki sert tahta bankta uyuması fikri hoşuma gitmiyor. "Benim yatağında uyuyacaksın. Ama bana dokunursan parmaklarını keserim."

Yüzü buruşuyor ve kalbim anında yumuşuyor.

"Bunu yapmayacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Ama bana dokunma."

Ertesi sabah uyandığımda Ixiana yatağımda oturuyordu. Pencere panjurlarının arasından süzülen bir ışık huzmesi sarı saçlarını aydınlatıyor. Kaja da odada, etrafta dolaşıyor. İçeri nasıl girdiğinden emin değilim. Belki babam bu sabah onun için kapıyı açmıştır? Hayır, hala uyuyor olmalı...

Ixiana'nın çenesi yukarı kalkık. Tavandaki resmi inceliyor, bir adam bir kadının içine girmiş. Etrafları horoza benzeyen ağaçlar ve memeye benzeyen dağlarla çevrili.

"Doğurganlığı teşvik etmek için tasarlandı," diyorum.

Zıplıyor. "Tanrılar! Uyanmadan önce bir insanı uyar."

Gülüyorum, çünkü çok sevimli.

Bana gülümsüyor, tüm yüzü . "Gülüştüne bayılıyorum."

Doğrulduğumda ben de ona gülümsüyorum, çünkü uyurken karanlık ruh halim ve sabahın gelişiyle her şey mümkün görünüyor. Onun yanında bir yatakta uyanacağımı hiç hayal etmemiştim ve bu harika hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Tatlı yüzü bana o kadar yakın ki - pembe dudakları ayrılmış, yaklaşıyor - tadına bakacağım -

Sonra biri kapı aralığından içeri girdi ve boğazını temizledi. Kız kardeşim ve Olsa. Kaja'yı içeri alan onlar olmalı. *Faen*.

İkisi de kızgın görünüyor.

"Bana onunla yatmadığını söyle," diyor Zeha sertçe. "Eğer yaptıysan, mahvolduk demektir."

"Ben yapmadım," diyorum ve Ixiana sözlerimi kızgın bir şekilde "O yapmadı," diye yankılıyor.

Bu kadar öfkeli konuşmaya hakkı olduğunu sanmıyorum, hele de sikimin içine girip girmeyeceğini görmem için bana yalvardıktan sonra.

"Güzel." Zeha bir kâğıt parçasını havaya kaldırıyor. "Halkından bir mesaj daha aldım. Bu sefer haberler iyi."

"Başka bir mesaj mı?" Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum ve duvardaki raftan bir gömlek alıyorum.

Zeha'dan notu alırken Olsa güçlü parmaklarıyla bileğimi yakalıyor.

"O neden burada?" diye tıslıyor bana, gözleri Ixiana'ya kayıyor. "Onu depoda zincirledim ama senin yatağında mı buldum? Bu ne anlama geliyor, Cronan? Sen ve ben bir anlaşma yapmıştık."

"Bir anlaşma, yemin değil, Olsa." Kafasının karışmasını anlıyorum ve bunun için üzgünüm. Yine de yalan söyleyip Olsa'ya aramızda bir evlilik olmasını hâlâ umduğuma dair söz veremem.

"O sana ne yaptı?" Olsa bir avucunu yanağıma bastırarak gözlerimi . "Bu cılız küçük fahişeyi *umursuyor* musun?"

Yanıt vermek yerine küçük kâğıdı açıp mesajı okudum.

İlki gibi keskin ve sivri. Ve şartlar istediğim gibi değil. Bize Altagoni dağlarının güney tarafındaki Üç Köprü kasabası öneriliyor, verimli nehir toprakları değil. Fidye parası ilk talep ettiğimin yarısı kadar. Kasabaya yerleşebiliriz ama bölge halkına ya da askerlerine karşı güç kullanamayız. Bölge liderinin özel izni dışında, bölge yasalarına uymalı ve bize verilen toprakların sınırları içinde kalmalıyız.

Yüzümü öfkeyle ısıtan bir şart daha var. Prens Havil, müstakbel eşinin dokunulmamış, bakire olarak kendisine geri verilmesini talep ediyor. Onu geri aldığında, bozulmadığından emin olmak için muayene ettirecek.

Dişlerimi sıktım, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkelen dim.

"Kızma Cronan," diyor kız kardeşim. "Dönüş yolculuğumuz sırasında Prens'le bizzat irtibata geçtim, seni uygun olmayan bir karar vermek zorunda kalmaktan kurtarmak için

Evlilik. Pazarlığın şartları sizin istediğinizden farklı ama yine de halkımız için iyi."

Demek kayıp şahin oradaydı. Prense ve ailesine bir mesaj taşıyordu. Kız kardeşim benim arkamdan onlarla uğraşıyormuş.

"Bu tamamen yanlış." Sesim hayal kırıklığıyla titriyor. "Bize dağların altında bir arazi lazım, değil. Çiftçilik için iyi bir düz arazi ve ticaret için yakınlarda bir kasaba istedim."

Zeha, "Zorla almadığımız sürece orayı bize vermeyecekler," diyor. "Ya da diğer savaş lordlarının önerdiği şeyi yapmazsak - bu kızı bir uyarı olarak öldürüp daha değerli rehineler almazsak. Ya işgal ederiz ya da terör kampanyamızı genişleterek daha fazla soylu çocuğu kaçıırır ve fidyeleri ödenmezse onları öldürürüz. Ya da bu pazarlığı yapabileceğimizin en iyisi olarak kabul edersiniz."

Notu buruşturup ona doğru itiyorum. "Bu anlaşmayı sevmedim."

"Para ve arazi. İstedğin buydu."

"Yeterli para yok ve yanlış arazi."

Olsa konuşur. "Al bunu, Cronan. Bu pazarlık klanımıza yardımcı olacak. Vinzha'nın klanına ve şifacıya olan borcumuzu ödeyebileceğiz ve tıbbi tonikler, silahlar ve diğer malzemeler için paramız kalacak. Ve bizi *ondan* kurtaracak, böylece tekrar kendin olabileceksin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda hiç olmadığım kadar kendimim."

Sonra ne dediğimi fark ettim. Bu resmen bir aşk itirafı. Göz ucuyla Ixiana'nın yatakta benim yerimi almış olan Kaja'yı okşadığını görüyorum. Kız sakın görünüyor ama yanakları pembeleşmiş.

Olsa ve kız kardeşimin nutku tutuldu.

Sessizliğe dayanamıyorum. Çok güçlü, çok duygu dolu - başkalarının önünde böyle hissetmeye alışık değilim. Sessizliği doldurmak için, dün gece yakındaki bir sandalyenin üzerine attığım silah kemerimi alıyorum. Şahin başlı bıçağı kınından çekip çıkarıyorum ve tüm gücümle duvara saplıyorum.

Belki bu kararı vermeden önce kendime biraz zaman kazandırabilirim. "Diğer savaş lordlarına tekrar danışacağım," diyorum ama Zeha araya giriyor.

"Gerek yok. Onlarla görüşmeniz bir nezaket göstergesiydi ve fikirlerini dinlediniz. İkisi çoktan yerleşim yerlerine gittiler ve bu kadar kısa sürede tekrar çağrılmaktan hoşlanmayacaklardır. Bu sizin vermeniz gereken bir karar. Klanımızın iyiliği için."

Kız kardeşim bizim lehçemize geçiyor, böylece Ixiana onu anlayamıyor. "Cronan, ailesine ve prense mesaj göndermek için tüm becerimi kullandım. Sana verebileceklerinin en fazlası bu, sana söz veriyorum. Bu pazarlık her şeyi yoluna koyuyor, görüyorsun. İstedğin hayata, istediğin aileye sahip olabilirsin, aynı zamanda tüm klanımıza da yardım edebilirsin. Ne kadar tatlı olursa olsun, bu kızın aramızda yeri yok."

"Kız eve gitmek istiyor, Cronan," diye araya giriyor Olsa Ortak Dilde. "Burada uzun süre hayatta kalamayacak kadar zayıf ve bunu sen de biliyorsun. Yapabileceğin en nazik şey onu halkına geri götürmek."

Hakikat. Sözlerinde gerçeğin ıstırabını duyuyorum. Gerçek neden bu kadar acı verici, bu kadar keskin, kalbimin nabız gibi atan etine saplanan çift ağızlı bir hançer gibi olmak ?

Pes ederken omuzlarım çöküyor. Pes etmekten başka çarem yok, çünkü haklılar. Bu anlaşmayı kabul etmek klanım, gelecek planlarım ve Ixiana için en iyisi. Burada, vahşi Kuzey'de birkaç kez neredeyse ölüyordu. Onu elimde tutmaya çalışırsam çok şey kaybederim. Ve onu kaybederim. Bu yerde hayatta kalamaz.

"Fidyeyi kabul edeceğim," dedim. "Benimle birlikte gidecek ve bize verdikleri dağ köyünü ele geçirecek bazı savaşçılarımızı seçin. Ve taze atlara ihtiyacımız olacak. Güneydeki yeni topraklarımızı güvence altına aldıktan sonra, klanın zayıf üyelerinden bazılarını yaşamaları için oraya getirebiliriz."

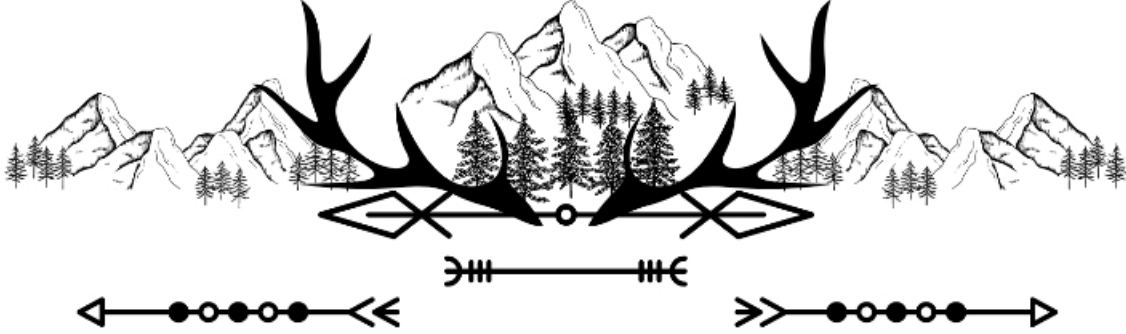
Zeha bana, "Diğer klanlar kazandığımız mevziden pay isteyeceklerdir," diye hatırlatıyor.

Ona başımı salladım. "Bunu tartışmak için bir hafta içinde başka bir konsey çağıracağım. Bunu tüm klanlar için yaptım, sadece bizimki için değil. Dedğin gibi, diğer savaş lordları köyü elimizde tutmamıza yardım edebilir. Güneylilerin bize ihanet etmeyeceklerine ve biz ele geçirdikten sonra burayı geri almaya çalışmayacaklarına güvenmiyorum."

Olsa ikna olmamış görünüyor. "Bazı savaş lordları ayarladığımız geçici barışa saygı göstermeyecektir. Bunu, akıncı birliklerini güney bölgelerine daha fazla sürmek için bir fırsat olarak görecektir."

"O zaman ikinizin de onları ikna etmeme yardım edeceğinize güveniyorum." Silah kemerimi takarken Olsa ve kız kardeşimin birbirlerine bilmiş bilmiş baktıklarını görüyorum. "İkna etmek" dediğimde ne demek istediğimi biliyorlar. Diplomasinin de yeri var, kılıçların da.

Bize vaat edilen araziye ve paraya sahip olduğumuzda, sahip olduğumuz her şeyle ona ve hedeflerimize tutunacağız.

Kız kardeşim ve Olsa ayrılıyor, ben de giyinmeyi bitiriyorum. Yola çıkmadan önce babam için yakacak odun getirmem gerekecek, bu yüzden bir sandıktan büyük bir kürk astarlı pelerin çıkarıp üzerime sarıyorum. Kanlısalt'ta kaybettiğim pelerinden daha güzel bir pelerin bu. Ixiana'nın babası, bölge lideriyle buluşacaksam, ne kadar kısa olursa olsun en iyi şekilde görünmeliyim.

Ixiana'ya tekrar baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yatağımda otururken, basit tuniğinin içinde bile, narin yüz hatları, uzun sarı örgüleri ve boynunun zarif uzunluğuyla Kuzey'in lanet olası bir kraliçesi gibi görünüyor. İnce parmakları beyaz kaplan yeleğinin içinden geçiyor. Artık inkâr etmek yok, Kaja tutsağıma aşık.

"Kaja senden hoşlanıyor," diyorum.

"Öyle." Ixiana gururlu ve memnun bir şekilde gülümser.

"Sanki oraya aitmişsin gibi görünüyorsun, fare," diyorum ona sessizce. "Yatağımda, avucunun altında bir kaplanla."

"Belki ."

"Hayır." Yatağa doğru yürüdüm ve kaplanın kalçasına bir tokat attım. "Git! Kıçını yastığımdan çek."

Kaja öfkeyle yere atlıyor ve yatak odasından gururla çıkmadan önce kendini silkeliyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattım.

Artık Ixiana'nın bir savaş lordunun gelini olmasıyla ilgili fanteziler yok - bu artık benim için açık bir seçenek değil. O gidiyor. *Şimdi* gidiyor. Bugün.

Sefalet ruhuma saplanıyor, şiddetli ve keskin. Ixiana'yı bedenimden tutup yataktan kaldırıyorum ve yere yatırıyorum. Çıplak ayakları soğuk tahtalara çarpar çarpmaz, bir kar faresinin yuvasına dönmesi gibi sıcak yorganın içine geri sığıyor.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Ixiana, kalk. Şimdi kalk. Giyinmen gerek. Bugün eve gidiyorsun."

Başını eğiyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Önce biraz dinlenemez miyiz? Buraya gelmek için çok uzun ve korkunç bir yolculuk yaptık."

"Yine mi sızlanıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sızlanmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Bana itaat et mahkûm, yoksa seni soyup kendim giydirmek zorunda kalırım."

Bunu söylememeliydim. Bu konuda çok hevesli ve ilgili görünüyor. fikir.

"Hayır," diye uyarıyorum onu. "Seni imkansız küçük şehvet yaratığı, hayır, soyunmayacağım. İyi bir kız gibi giyineceksin, yoksa cezalandırılacaksın." "Ne tür bir ceza? Kendimi çürüttüğüm daha gereksiz bir eğitim. ..senin iri kemiklerine karşı?"

"Daha kötü bir şey." Ona doğru uzanıyorum ama yatak başlığını tutuyor ve elime tekme atıyor.

Bunu yaparken çok hırçın ama ayağı çok küçük ve yüz ifadesi yarı vahşi, yarı eğlenceli. İçimdeki yırtıcıyı uyandırıyor ve ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Yakında beni terk edecek. Ama şu anda değil. Bu an benim, faremle oynamak için.

Onunla birlikte yatağa tırmanıyorum ve o yatağın üzerinde çırpınıp kıvranırken onu yatak başlığından sürüklüyorum. Tunığı kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Antrenman yaparken yaptığım gibi, iki bileğini de bir elimle başının üstünde tutuyorum. Aşağı uzanarak diğer elimi kalçası ve uyluğu boyunca gezdiriyorum, tuniğini yukarı doğru kaydırarak bacaklarının arasındaki baştan çıkarıcı üçgeni ortaya çıkarıyorum.

Ixiana zor nefes alıyor, yanakları kızarmış. Uyluklarını sıkıca birbirine kenetliyor, ama parmaklarımı aralarına sıkıştırdığımda rahatlıyor ve bana açılıyor, uyluklarını ayırıyor, kendini iyice açıyor.

İlk defa, onun seksini tam olarak görebiliyorum. Daha önce dokunmuştum, önden görmüştüm ama bu açıdan değil, böyle açık değil. Ortası parıldayan, tadına bakılmak, içine girilmek için yalvaran nemli bir gül gibi. Her narin kıvrım, her pembe et parçası, enfes. Dayanabileceğimden daha fazla.

Sertçe yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum. "*Faen*. Tanrılar neden senin bu parçanı bu kadar güzel yaptı?"

Bedenim tarafından hapsedilmiş olmasına rağmen, uysal ve rahat. Dudakları ve yanakları kızarmış, kahverengi gözleri arzu ve davet dolu.

Yüzüm onunkinin üzerinde asılı duruyor. Benim için beceriksizce ördüğü örgüler kısmen döküldü ve sarı saçlarımın dalları yanağına sürtünüyor.

Başını kaldırıyor, ağzı açık ve istekli, ama onu öpmüyorum. Dudağımı ısırarak seksine bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki vücudum titriyor. Taşaklarım ihtiyaçtan gerginleşiyor ve sikim giysilerime doğru geriliyor.

"Rahatsız edilmeden," diyorum kısık sesle. "Şartlar böyleydi. Seni el değmemiş, hâlâ bakire olarak geri vermeliydim. Prens Havil bunu sağlamak için muayene edileceğini ve eğer bozulmamış olursan, nişanın sona ereceğini ve anlaşmamızın kaybedileceğini söyledi."

Ixiana kaşlarını çatıyor. "Bunu o mu söyledi?"

"Tam olarak bu kelimeleri yazdı." Çünkü o bir aptal. Sadece bir aptal, bu güzel kadın gibi bir hazineyi, sırf başka bir adam onu önce aldı diye reddeder. Bu prens bencil, aptal, umursamaz, düşüncesiz. Ondan o kadar nefret ediyorum ki içimi bir ürperti kaplıyor, tiksinti şehvetimle karışıyor.

"Ya beni çoktan zorla elde etmiş olsaydın?" Ixiana belli belirsiz konuşuyor. "Havil benim seçimim olmayan bir şey yüzünden beni reddeder miydi?"

"Evet."

"Bu adil değil ve aşk da değil. Beni korumaya çalışmıyor, sadece kendini düşünüyor, bu konuda ilk şansı elde etmek istiyor." Biraz kıvranıyor, kalçalarını oynatıyor ve bu hareket o kadar baştan çıkarıcı ki sert bir nefes alıyorum.

"Sana sahip çıkan kişi olmaya değer veriyor," diyebildim. "Bu dürtüyü anlıyorum. Bu ilkel bir ihtiyaç, ilk hak iddia etmek. Gerçi yüzlerce başka erkekle birlikte olsan bile sana sahip olurum."

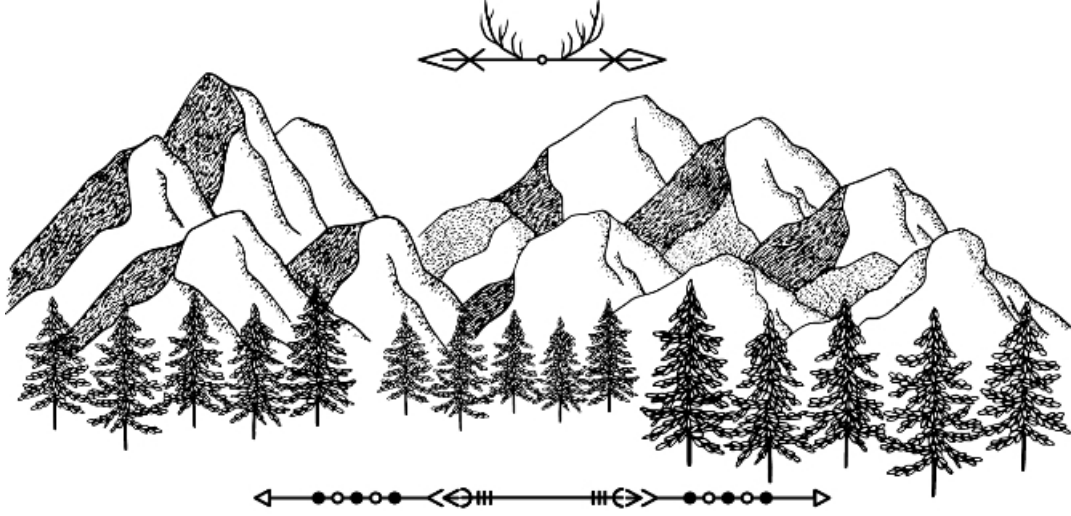
Yüzü daha da kızarıyor. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun?"

Ağzımı kulağına yaklaşıyorum, ruhumun ve bedenimin tüm acısını tek bir ateşli kelimeye sığdırıyorum. "Evet."

"Al beni o zaman," diye fısıldıyor. "Onurlu bir adam gibi değil. Beni bir canavar gibi, bir akıncı gibi al. Bir savaş lordu gibi."

Bu sözler üzerine sikimde bir heyecan zonkluyor. Onu ilk gördüğümünden beri istediğim tek şey - onun içten onayıyla, onu tamamen mahvetmek.

Ama bunu yaparsam, pazarlık geçersiz olur. Ixiana'nın anlaşmalı evliliği, güvenli bir Güney krallığındaki geleceği tehlikeye girer. Ve bunu halkıma ya da ona yapamam.

Beni bir savaş lordu gibi al.

Ixiana'nın sözleri göğsümde uğulduyor ve bedenim tepki veriyor. Kendimi güçlendirmek için yılların anılarını çağırıyorum - babasının askerleri yıllardır tanıdığım bir adamın karnını yarmış, yanımdaki bir kadını boğazından bıçaklamıştı. Bizim dolaplarımız, fiçilerimiz ve ekmek kutularımız çoğunlukla boş dururken, Güneylilerin iyi şeylerle -yiyecekler, otlar, şifalı merhemler, onarıcı tonikler, kalın kumaş, iyi iplik, ağır ip, mürekkep ve kağıt- dolup taşan ambarlarını ve kilerlerini hayal ediyorum. En yoksul evlerde bile bulunan Güney kitaplarını, enstrümanlarını ve sanat eserlerini düşünüyorum. Ve çocuklar yemek yiyebilsin diye savaşçılarımin aç kaldığı zayıf kışları düşünüyorum. Ailenin hastalandığı ve yardım getiremeyecek ya da yakacak odun bulamayacak kadar hasta olduğu bir kulübede bulunan donmuş cesetleri düşünüyorum. Halkımın eskiden sahip olduğu zengin toprakları düşünüyorum. Bir zamanlar barışçıl bir , sürülmeden önce. Çöp gibi lanetli Kuzey'e atılmadan önce.

Ixiana'yı ne kadar sevsem de, hâlâ halkından nefret ediyorum. Ve hala kendi halkımı kurtarmam gerekiyor.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

Ama hazinemın yüzündeki tatlı, kederli hayal kırıklığı benim için çok fazla. Ona beni hatırlayacağı bir şey vereceğim.

"Sana girmeyeceğim," diyorum. "Ama benim de sınırlarım var. Ve bunu tatmadan gitmene izin veremem."

Daha iyi düşünmeden yüzümü bacaklarının arasına indiriyorum. İçimdeki ilkel bir şey beni ele geçiriyor; sıcak bir pus düşüncelerimi köreltiyor ve tek bilinçli dürtüm bu kadının tatlılığını yutmak oluyor. O, kır çiçeklerinin nektarı. O bal ve şarap. Her bir parçası çok hassas, sıcak ve ıslak.

İki elimle kalçalarını destekliyorum, o ise eğilip soluk soluğa kalıyor. İçini yalıyorum, dilimle her kıvrımını ve kıvrımını kucaklıyorum. Onu emiyorum, öpüyorum ve hafif bir çığlık atmasına neden olan hızlı bir ritimle küçük yumruyu kucaklıyorum.

Bunun üzerine başımı kaldırdım. "Sessiz ol."

Umutsuzca başını sallıyor ve ben de onun seksinin tadını çıkarmaya geri dönüyorum, emiyorum, öpüyorum, yalıyorum, ta ki nefesi kesilene kadar, "Lütfen, lütfen-"

Bunu bitirmek istiyorum.

Kırılmasını, sarsılmasını, acı dolu bir mutlulukla çığlık atmasını istiyorum. Ama şimdi bitirmeme izin verirsem, onu bırakamayabilirim. Ve içimdeki vahşi bir parça onu benim kadar çaresiz bırakma fikrinden karanlık bir haz alıyor.

Şimdi ona kim ve ne olduğunu hatırlatma zamanı -düşmanımın kızı, tutsağım, takasa giden bir rehine. En iyisi bu şekilde. Aramıza mesafe koymaya başlamalıyım.

Yataktan kalktım ve dudaklarımdaki ve sakalımdaki ıslaklığı sildim. "Giyin, belki o zaman bitiririm."

"Seni şeytani canavar," diyor. "Bunu kendim yapacağım."

Saçlarından tutup yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Eğer yaparsan, öğrenirim. Sonra da biz gidene kadar seni yine direğe zincirlerim. İyi bir tutsak olursan serbestçe dolaşmana izin veririm. Temiz kıyafetler orada." Dün gece yatağымda uyurken ona kıyafetlerini hazırladığım sandalyeyi gösteriyorum.

Ben odadan çıkarken, acınası, hayal kırıklığına uğramış bir tutkuyla miyavlıyor. Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum, tatmin olmuş bir şekilde.

Giyinmesi biraz zaman alacak ve ben her an odaya girebilecekken kendini şımartmaya cesaret edemeyecek. Eğer yaparsa, onu cezalandırırım.

Umarım bana itaat etmez.

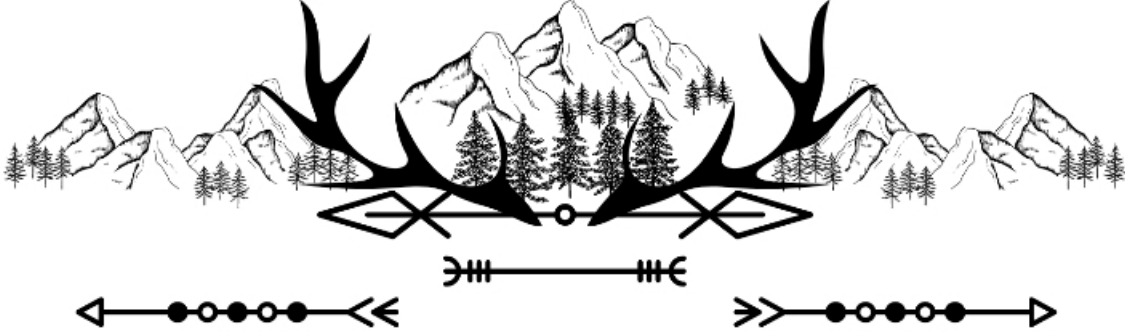
Pantolonumdaki devasa şişkinlikle yürümek çok zor. Mutfağa vardığımda ateşi yakıyorum ve sonra dün geceden kalma atılmış, kirli giysilerimi arıyorum, ta ki siyah dantel parçasını bulana kadar-Ixiana'nın onu kaçırdığım geceden kalma atılmış iç çamaşırını. Parmaklarımın arasında ovaladım. Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ yumuşak. Yumuşak, esnek, güzel. Pantolonumun bağını çözüp sikimi çıkarıyorum ve hızlıca, çılgınca okşuyorum, Çünkü beni bunu yaparken bulursa her şey biter. Onu yere atacağım ve kendimi onun içine sokacağım - benim için çılgılık atana kadar, sadece benim olacağına yemin edene kadar vücuduna vuracağım.

Sikim zonkluyor ve siyah dantelin üzerine tekrar tekrar fışkırıyor. Nefes nefese kalıyorum, gözlerim ıslak. Son spazmdan sonra kirli danteli mutfak ateşine atıyorum ve yanmasını izlerken pantolonumu yeniden bağlıyorum.

Bu her şeyin sonuydu. Benim ve Ixiana'nın sonu.

Daha sonra kız için kahvaltı hazırlama rutinine geçiyorum. Yulaf lapamı sade yapıyorum, ama onunkine bir kaşık reçel ve *iru* fındığından elde edilen değerli süt benzeri sıvıdan biraz ekliyorum. Fındık nadir bulunur ve sıvısını çıkarmak zordur, bu da onu mutfaktaki ve tüm yerleşimdeki en pahalı yenilebilir şey yapar.

Bu benim ona son hediyem, onu sevdiğimi söylememin tek yolu. Bildiği kadarıyla, gitmesi pek umurumda değil. Kaybettiğim tek şey arzuladığım bir vücut, başka bir şey değil. O vücudu kolayca bir başkasıyla değiştirebilirim.

Kız ön odada bir bankta oturuyor, güzel ağzı somurtuyor. Ona yulaf lapasını uzattığımda tek söylediği "Sütlü mü?" oluyor.

Tabii ki bunu takdir etmiyor. Neden etsin ki? Zengin, bölgenin sunabileceği her türlü konfor ve rahatlığa sahip olarak büyüdü.

"Bunu iru cevizinden damıtılan süt benzeri bir sıvıyla yaptım," diyorum ona acımasızca. "Çok nadir bulunur ve yapımı pahalıdır. Zıyan etmeyin."

Kaseyi daha dikkatli bir şekilde kaplıyor. "Teşekkür ." Sonra babamın yatak odasının kapısına . "Kahvaltı için dışarı çıkacak mı?"

"İçkinin etkisiyle uyuyor olacak." Yanına oturdum ve kendi kahvaltımı yemeye başladım. Yemeği çabucak bitiriyorum, onun da sessizce yiyip bir an önce bitirmesini umuyorum.

Öyle bir şans yok. Birkaç kaşık yedikten sonra benimle konuşmaya başladı.

"Zor bir hayatın oldu. Şimdi anlıyorum, neden böyle olduğunu vardı

r." "Peki bu hangi yol?" Mırıldanıyorum.

"Sert. Zalim. Acımasız bir savaşçı." Dudaklarını yalıyor, bir diğerinin tadını çıkarıyor

Kaşık dolusu. "Çok şey kaybettiniz ve hayatta kalmak için belli bir şekilde yaşamak ve davranmak zorunda kaldınız. Seni anlıyorum."

Bu sözlerdeki küstahlık beni öfkeliyor.

"Birkaç gün sonra tüm hayatımı mı anlıyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Çok gururlusun, tıpkı tüm halkın gibi. Başkasının acısının derinliğini kavrayabileceğini sanıyorsun."

"Ben insanım," diyor. "Tüm insan deneyimleri bir şekilde birbiriyle bağlantılı değil mi? Bunları farklı derecelerde yaşıyoruz ama nasıl hissettiğinizi tahmin edebiliyorum. Daha önce de üzölmüşüm, o üzüntünün bin katına çıktığını hayal edebiliyorum.

bir kardeşin ve annenin kaybında. Daha önce de öfkeliydim - bu öfkenin çok daha güçlü olduğunu, nesiller boyunca o kadar derinlere işlediğini hayal edebiliyorum ki, bazen eylemlerinizin gerçek acımasızlığını görmenizi engelliyor - nesiller önce halkınıza yapılan şeyi nasıl yansıttığınızı görmenizi engelliyor."

"Ama bunu biz başlatmadık," diye itiraz ediyorum. "Sizin halkınız başlattı, bizimle savaşarak ve bizi dışarı iterek."

"Bu uzun zaman önceydi. O şeyleri yapan hiç kimse bugün benim bölgede yaşamıyor."

"Siz onların soyundansınız."

"Yani onların günahlarının bedelini biz mi ödemeliyiz?"

"Evet!" Kasemi yere çarpıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Birileri bunun bedelini ödemeli. Atalarınızın hataları çocuklarının üzerine kalacak. *Senin* üzerine, küçük fare." Öfkemin akıntısına kapılmış, içimde *onun* yüzünden değişen, kayan inançlar tarafından parçalanmış bir halde hareket ediyorum. Saç örgülerini kavrayıp onu dikleştiriyorum. Boş kâsesi yere düştü.

Buna katlanamam. Dönüştüğüm şeye, onun beni yaptığı şeye katlanamam. Yumuşak ve zayıf olmaya, onun insanlarını *anlamaya* dayanamam, hayır. Onlara karşı yumuşamayacağım. Kendimi tekrar sertleştireceğim ve güçlü olacağım. O zaman belki onu kaybetmeye dayanabilirim.

Kız başını kaldırıyor ve kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Şiddetime rağmen öfke yok.

Bu bakışa karşı kendimi çelikleştirdim ve homurdandım: "Güney dağlarındaki o köyü ele geçirdiğimizde, orası bizim ilk dayanağımız olacak. Ama orada durmayacağız. Nüfuzumuzu tüm bölgelerinize yayacak ve liderlerinizin elini kolunu sallayacak bir planım var. Baban ve diğer bölge soyluları zaten zayıf. İçlerine sızıp onları daha da yıpratacağız ve sonra saldıracağız. Doğuştan hakkımız olan atalarımızın topraklarını geri alacağız."

Bana yumuşak ve üzgün bir şekilde cevap veriyor. "Peki ya halkım? Nereye gidecekler?"

"Direnenler ölecek. Diğerleri kuzeye gönderilecek. Bırakın bize verilen çorak topraklarda yaşasınlar."

"O atalarımın daha iyi değilsin," diye fısıldıyor.

"Hayır!" Onu saç örgüsünden tutup sarsıyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Hayır, ben onlar gibi değilim. Ben sadece onların yaptıklarını tersine çeviriyorum. Doğru olanı yapıyorum."

"Bu nasıl doğru olabilir?" Sesi yükseliyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Daha fazla şiddet nasıl parlak bir gelecek sağlar?"

"Halkınız yumuşak sözler duymayacak!" Umutsuzca bağıyorum. "Tek anladıkları şiddet, acı ve taptıkları konforun çalınması!"

İnce parmaklarını bileğime yerleştiriyor. Konuşurken dudakları titriyor. "Bazıları dinleyebilir. Ne de olsa sözlerini duydum. Ve evet, önce tüm rahatlığımın elimden alınması gerekti. Ama dinledim. Seni duyuyorum."

Kalbim şişiyor, ağrıyor. Patlamasından korkuyorum. "Çünkü sen diğerlerinden farklısın."

"Hayır. Bunun tek nedeni seninle birlikte zaman geçirmiş olmamız. Birbirimizi tanımlamak için kullandığımız kelimelerin ötesini görmeye zorlandık. Seni Cronan, Kuzey'in kalbi kırık oğlu, şefkatli adam, halkının korkusuz rehberi olarak açıkça görebilene kadar 'akıncı', 'kabadayı' ve 'savaş lordu'nun ötesine bakmayı öğrenmek zorunda kaldım."

Saçlarını tutuşumu gevşetiyorum, o güzel yumuşak saçlarını, kalbi gibi yumuşak. Benimki gibi yumuşak.

"Ve sen beni görüyorsun," diye fısıldıyor. "Görüyorsun, değil mi? Zayıfın, farenin, soyluların şımarık Güneyli çocuğunun ötesini görüyorsun. Şimdi kimi görüyorsun?"

Başımı sallıyorum, dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum çünkü gözyaşlarım akmaya .

Bu ben değilim. Bir savaş lordu böyle davranmamalı.

Belki onunla bir savaş lordu değilimdir.

Şu anda hiç olmadığım kadar kendimim.

Kız cevabımı bekliyor. Yarı hıçkırıklarla . "Cronan.

Bana kimi gördüğünü söyle."

Kız değil, esir değil, düşmanımın kızı değil.

Ixiana.

Uzun, ürpertici bir nefes veriyorum ve parmaklarımı gevşetiyorum, şimdi örgülerini hafifçe, gevşekçe tutuyorum. ", hedeflerime sürekli meydan okumasıyla ve kültürüm hakkındaki cehaletiyle beni rahatsız eden bir kız görüyorum."

Ağzı titriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ixiana.

"Ve herkesin bildiğinden daha güçlü bir kadın görüyorum," diye devam ediyorum, kırılmaya yakın bir sesle. "Hayatta kalan. Her gün savaşan ve kazanan bir savaşçı. Kalbimi yemyeşil bir bahçeye ya da Bloodsalt kadar çorak bir araziye dönüştürebilecek sinsi bir düzenbaz, bir büyücü görüyorum."

Elim saçlarından ensesine doğru kayıyor ve ağzıyla buluşmak için eğildiğimde, acının ve sevginin içeri girmesine izin veriyorum. Onunla savaşmıyorum. Savaşmıyorum.

Kendimi azarlıyor ya da gücümü sorguluyorum. Onun içine, öpücüğün içine gömülüyorum.

Onu kaybedeceğim ama yine de onu seviyorum.

Aptalca bir seçim. Daha iyi bilmeliydim, sevdim ve kaybettim. Ama o, hissedeceğim her acıya değer.

Ağlıyor, kollarını boynuma dolamış, tüm gücü ve tatlılığıyla beni öpüyor.

Nefes almak için durduğumuzda, alındaki saç tellerini tarıyorum. "Senden benimle kalmanı isteyemem. Burada, bu vahşi topraklarda öleceksin."

"Ve senden benimle yaşamayı isteyemem," diye cevap veriyor. "Halkım seni öldürür."

Kapana kısıldık. Ruh bağı tarafından kaderimiz belirlenmiş, ancak parçalanmaya ve sonsuza dek ayrılmaya mahkum edilmişiz. Bunun adaletsizliği ruhumu delip geçiyor ve parmaklarım onun omuzlarında kıvrılıyor. "Hayatım neden böyle? Birbiri ardına kayıplar. Bazı günler buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Buna katlanmak zorundasın," diyor sertçe. "Çünkü senin var olmadığın bir dünyada yaşayamam."

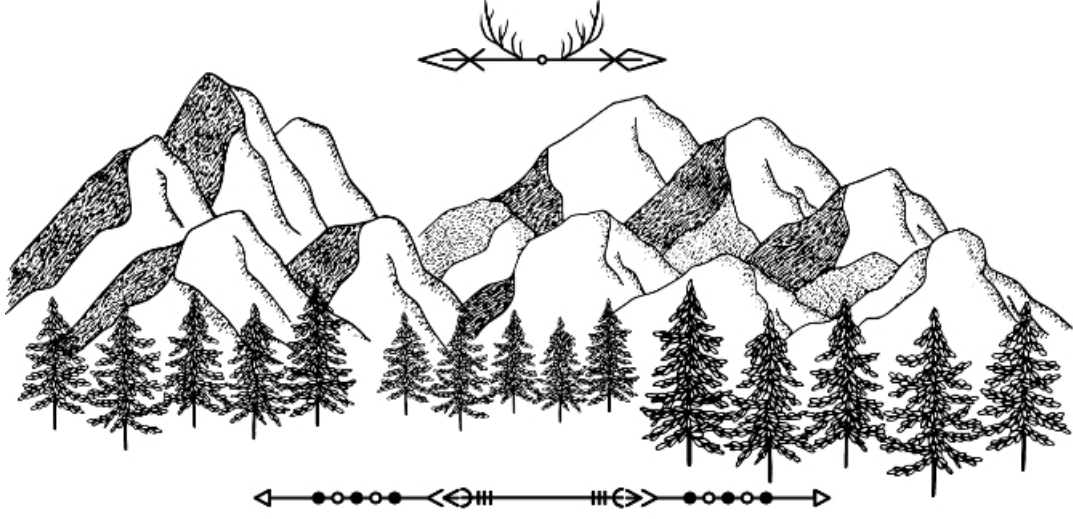
Onu kendime çektim, göğsüme yasladım. "O prenze gitmene ve onunla evlenmene izin veremem."

"Ama bunu yapmazsan, sana vaat edilen fidyeyi kaybedeceksin. Güney dağlarındaki küçük köyü ve halkının refahı için gereken parayı."

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum, fare."

Dışarıda biri bağırıyor, beni ve Ixiana'yı korkutuyor. Başka bir ses, neşeli bir cevapla geri çağırıyor. Halkım dağlara dönüş yolculuğu için hazırlanıyor.

"Beni eve geri götürmelisin," diye mırıldanıyor Ixiana göğsüme doğru. "Belki yolda bir şeyler düşünürüz."

Dönüş yolculuğu için taze savaşçılar ve taze atlar seçiyorum. Diğerlerinin, hem insanların hem de hayvanların dinlenmeye ihtiyacı var. Kaja da geride kalıyor ama Olsa sorulmadan geliyor. Belki de Ixiana'yı yatağında bulduktan sonra ikimize de göz kulak olmaya karar vermiştir.

Şüphelerini yatıştırmak için Ixiana'yı Zeha ile gezdiriyorum. Hazinemle değerli dakikalarımı kaybettiğimi bilmek katlanılması zor bir durum.

Saatlerce at sürdükten ve onun varlığını özledikten sonra, Olsa onaylasa da onaylamasa da yarın Ixiana ile at sürmeye karar veriyorum.

Yolculuğumuzun ilk günü olaysız geçti. O gece Zeha kampımızdan bir kar şahini gönderiyor ve şartları kabul ettiğimizi bildiren bir mesaj taşıyor. Pazarlık yapıldı ve artık geri dönüş yok.

Zeha şahini gönderirken ben de çadırlara yardım ediyorum. Ixiana atımın dizginini tutuyor, gelip onunla ilgilenmemi beklerken burnunu okşuyor. Çalışırken ona göz ucuyla bakıyorum. Birkaç dakika boyunca kız kardeşimle konuşuyor ve bir keresinde kafamı kaldırdığımda ikisi de beni izliyor.

Çadırın kazıklarını çakmayı bitirdikten sonra Hyval'in dizginini almak için yaklaşıyorum. Bakışlarım Ixiana'nınkilerle buluştuğunda usulca "Fare" diyorum.

Kız kardeşim gözlerini deviriyor. "Seni imkansız aptal." Ve sonra yüzüme sert bir tokat attı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne? Ben ne yaptım?"

"Ne yaptığını biliyorsun." Deri işportacı kelepçesini açarak uzaklaşıyor.

Kafam karışmış bir halde Ixiana'ya bakıyorum ama o sadece kızarıyor, omuz silkiyor ve beni Hyval'i besleyip sulamak üzere bırakarak uzaklaşıyor.

Ateşin etrafında Olsa'nın yaptığı yahniyi yiyoruz. Dövüştüğü kadar iyi yemek de yapıyor. O benim ortağım olmayacak, ama bir adam ona sahip olduğu için şanslı olacak.

Yemekten sonra şarkı söyleniyor. İlahi, kalbimdeki tutku ve acı düğümünü gevşetiyor, bir kaçış sağlıyor. Ama bir süre şarkıyla dikkatimi dağıttıktan sonra Ixiana'nın gittiğini fark ediyorum, Zeha da öyle.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve ateş ışığının ötesindeki karanlığa dalıp karda izlerini takip ediyorum. Karanlığın içinde şekillerini gördüğümde fazla uzaklaşmamıştım. Birlikte yürüyorlar, bir yerden dönüyorlar.

"Ne oldu?" diye sordum. "Uzun zamandır yoktun." Ixiana,

"Yahni pek iyi pişmedi," diye mırıldandı.

"Şimdi iyi misin?" "Evet."

"Hm." Onu kollarımın arasına aldım. "Dinlenmen gerek. Çadırıma gidelim."

"O kadar çabuk değil," diye araya giriyor Zeha. "Bu gece benim çadırımda kalacak."

Ixiana'yı daha sıkı kavıyorum. "Neden?"

"Çünkü onu ihlal etmeyeceğine güvenemem."

"İsteksiz bir kadını asla almam," diyorum. "Bunu biliyorsun." "Sorun da bu zaten. İkinizin aynı mekânı paylaşmasına aldırış etmedim.

birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum. Ama şimdi-"

Ixiana'ya yakın olmak için kız kardeşime yalan söylemem gerekiyorsa, öyle olsun. "Ondan hâlâ nefret ediyorum." "Elbette nefret ." Zeha yumruklarını kalçalarına yerleştirir. "İşte bu yüzden

Onu öyle sıkı tutuyorsun ki, sanki biri onu çalacakmış gibi." "Kaçabilir," diyorum beceriksizce.

"Cronan, dur." Ixiana avucunu yüzüme bastırıyor. "O biliyor. Eter ve düşünce sesleri hakkında ve ikimizin de nasıl hissettiğini."

Kız kardeşimin yüzünde acıma var ve ben buna dayanamıyorum. Onu ne kadar derinden önemsemişimi bilmesine izin veremem.

"Eter konuşması hiçbir şey ifade etmiyor," diye .

"Bu doğru değil ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diyor Zeha. "Eğer sadece bir kez olsaydı, bunu rastgele bir tuhaflik olarak değerlendirebilirdim. Ama birden çok kez? Bu bir ruh bağının işareti kardeşim. Kabul et bunu."

"Bunu kabul etmenin bir faydası yok." Ixiana'yı yere bıraktım, boş ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Olan onca şeyden sonra - bu mu? Ne zaman

Tanrılar yeterince acı çektiğime mi karar verdi?"

Zeha bana doğru yürüyor. Bir an için beni kucaklayacağından korkuyorum; ama onun yerine göğsüme bir yumruk indiriyor, canlandırıcı bir darbe. "Sızlanmayı kes. *Onun* gibi konuşuyorsun." Başını Ixiana'ya doğru salladı.

Bu çok uzak. ""

"Biliyorsun. Bu yüzden bir bebek gibi mızımızlanmayı bırak ve dağ köyünü nasıl güvence altına alacağını ve geri alınmaya karşı nasıl güvende tutacağını düşünmeye başla. Ben Ixiana'yı çadırıma götüreceğim."

Kampa döndüğümüzde, o ve Ixiana çadırın içinde kaybolurken ben ateşin yanında durup ona bakıyorum. Diğer savaşçılar da şarkılarını bitirmiş ve çadırlarına çekilmişlerdi; bir kütüğün üzerinde oturan genç bir savaşçı hariç hepsi. İlk nöbeti o tutmaya gönüllü olmuş olmalı.

Olsa yanıma geliyor, kestane rengi örgüleri alevlerin ışıltısında kıpkırmızı parlıyor. "İyi bir yolculuk günü," diyor.

"Hm."

Kenara, Zeha'nın çadırına doğru bakıyorum. O ve Ixiana içeride mumlar yakmışlar ve onların ışığında Ixiana'nın çadır malzemesinin içinden bulanık bir siluet olarak formunu görebiliyorum. Yıkıyor gibi görünüyor.

"Cronan!" Olsa'nın sesi keskin ve bakışlarımı tekrar ateşe çeviriyorum. "Bunun zor olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Güneyli zihnini bulandırmış olabilir ama umarım biraz berraklığın kalmıştır. Amacını ve geleceğimizi her zaman çok net gördün. Kimsenin bu öngörüyü senden çalmasına izin verme."

Cevap vermediğimde ayaklarını karda kaydırıyor ve "Seni özledim" diyor.

"Ben de seni özledim. Sen ve ben uzun zamandır arkadaşız."

"Arkadaşlar." Ses tonundan sabırsızlık akıyor. "Ve arkadaştan da öte. Sen gitmeden önce ortaklıktan, çocuk sahibi olmaktan bahsetmiştik Cronan. Hepsini unuttun mu?"

Bu konuyu onunla konuşmak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok gibi görünüyor. "Bir anlaşmadan bahsetmiştik, evet. Arkadaşlar arasında hoş bir anlaşma."

"Bundan daha fazlası," diye mırıldanıyor. "Sana hayranım Cronan. Seni önemsiyorum ve her zaman senin de kendi tarzında aynı şeyi hissettiğini düşünmüşümdür. Yine de benden, bizden, halkından uzaklaştığını hissediyorum."

"Halkıma her zamanki kadar bağlıyım," diye homurdanıyorum. "Yoksa bunu yapıyor olmazdım."

Ona bakmıyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Bunu yapmak," diyor yavaşça. "Ondan vazgeçmeyi kastediyorsun. Çünkü onu istiyorsun, Güneyli bir dişinin bu cılız miyavlayan hurdasını. Onu arzuluyorsun."

"Yeter," diyorum. "Uzun bir gün oldu. Dinlenmelisin."

Alay ediyor. Tekrar konuşmadığımda soğuk bir şekilde, "Emriniz bu mu Savaş Lordu?" diyor.

"Öyle."

Bir kez daha alay edip başını sallayarak uzaklaşmaya başladı. Sonra geri döndü ve ben de bakışlarımı onunkilere diktim. Halkımın gururlu, güçlü ve güzel bir kızı. Benim arkadaşım. Ama kalbim onun için Ixiana için olduğu gibi ağlamıyor.

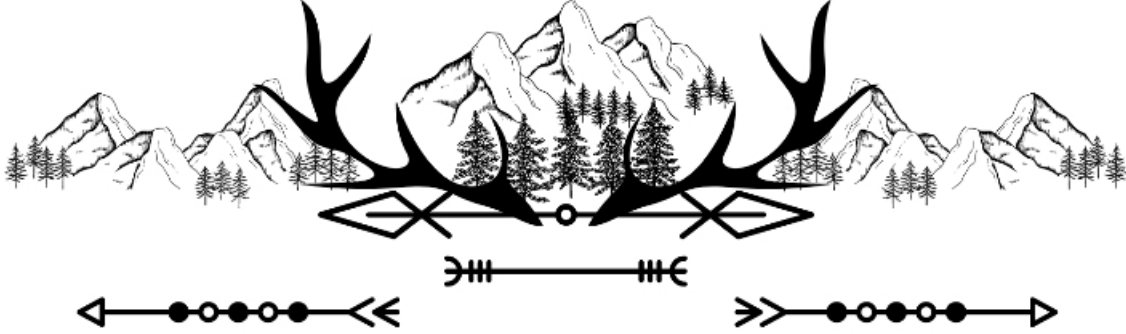
"Bizim için doğru olanı yapacaksın," diyor Olsa. "Her zaman yaptınız. Ve eğer aradığınız bir kadın sıcaklığı ise, çadırınızı paylaşacağım. Sadece istemeniz yeterli."

Cevap vermeden dudağımı kemiriyorum. Sonra ateşe geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra uzaklaşıyor ve kendi çadırına giriyor.

Uyuyamayacağım. Kafam ve kalbim çok dolu, çok gürültülü.

"Sen," diyorum nöbet tutan genç savaşçıya. "Git ve uyu. İlk nöbeti ben alacağım."

İlk başta olaysız bir nöbetti, ta ki yalnız, gezgin bir *jäkel*'in çığlığı geceyi bölene kadar. Başımı kaldırıp gölgeleri tarıyorum. Ama kemikleri takan insanlarla dolu bir kampa tek bir iblisin girmesi pek olası değil.

Oturduğum kütüğün yanına birisi birkaç parça fazladan odun koymuş. Onlardan bir parça alıyorum, canavarın çok yakınımda dolaşması ihtimaline karşı alevlere daha fazla odun eklemeye hazırım.

Sağımda bir şey kıpırdıyor, Zeha'nın çadırının kapağı açılıyor. İnce bir figür ortaya çıkıyor, endişeyle etrafına bakıyor. Ixiana, muhtemelen *Jäkel*'in çığlığıyla uyanmış. Ateşe doğru sürünerek yaklaşıp yanımdaki kütüğün üzerine yerleşirken içimi bir zevk ürpertisi kaplıyor.

Ateşin içinde bir odun parçası patlayıp çatlıyor ve yukarı doğru bir kıvılcım yağmuru gönderiyor. Taze kar ve odun dumanını derin derin içime çekiyorum. Hazinemin saçlarının çiçekli kokusu dışında daha güzel bir koku yok.

"Uyuyamıyor musun?" diye

fısıldıyor. "Hayır."

"Bir çığlık duydum."

"*Jäkel*."

"Ama neden?" Bana yaklaşıyor, kolunu benimkine bastırıyor. "Hepimiz kemiklerimizi takıyoruz."

"Ölülerin emanetlerini taşıdığınızda ruhunuzun kokusunu alamazlar," diye açıklıyorum. "Ama bazen ete duydukları şehvet o kadar güçlü oluyor ki, kutsal emanetler bile pek işe yaramıyor. Sanırım sadece bir tane var. Ve bu kadar çok insanın olduğu bir kampa fazla yaklaştırmaya cesaret edemez. Sen uyuyabilirsin, fare. Ben izleyeceğim."

"Seninle kalmayı tercih ederim."

Vücutuma sıcaklık doluyor ama "Dinlenmen gerek. Yarın bütün gün at süreceğiz."

Ixiana uzanıp parmaklarını yanağımda, kısa sakallarımın arasında gezdiriyor. "Dinlenmektense öpülmeyi tercih ederim."

Ona hayır demeliyim. Ona direnmeliyim. Onu şımartmak, kendimi şımartmak, sonunda bunu daha da zorlaştıracak.

Ama gücüm sınırlı.

Odunları bırakıyorum. Ellerim Ixiana'nın vücuduna dolanıyor ve onu kucağıma çekiyorum. Burada, dizime tünemişken bile benden daha kısa. Alnımı onunkine yaslamak için eğilmem .

Onun nefesi ve benimki birbirine karışıyor, ağızlarımız birbirinden çok az uzakta duruyor. Uzun bir an boyunca onun yuvarlak, lezzetli dudaklarının yakınlığıyla, yumuşak, ılık nefes verişiyse kendime işkence ediyorum.

Ve sonra onun ağzını alıyorum. Başının arkasını kavıyorum ve nefesini kendi nefesim gibi yutuyorum, dilimi onunkinin üzerine daldırıyorum. Derin, güçlü bir öpücük ve sonra geri çekilip dudaklarına daha küçük öpücükler, aşkımin tohumlarını ekiyorum. O da öpücüklerimi dudaklarıma bastırıyor, ciddiyetle, tutkuyla.

"Seni sonsuza dek öpeceğim," diye mırıldanıyor.

Dudakları benimkilere doğru hareket ediyor, hareketli, yumuşak, baştan çıkarıcı. Dili dişlerimin arasında dans ediyor, o kadar derinlere iniyor ki ruhumu tadabileceğini düşünüyorum. Çok geçmeden üzerime atlıyor, vücuduma yapışıyor, sıcak merkezi tam karnımın üzerinde. Beni daha sert öpüyor, ta ki çaresizliğinin tadı kontrolümden sızıp beni eritene, zayıflatana kadar.

Ixiana kendini bedenime açıkça, utanmadan sürtüyor. Görececek kimse yok. Herkes çadırlarda uyuyor ve sadece ikimiz varız, uçsuz bucaksız siyah bir gökyüzünün altında birbiri için yanan iki yıldız.

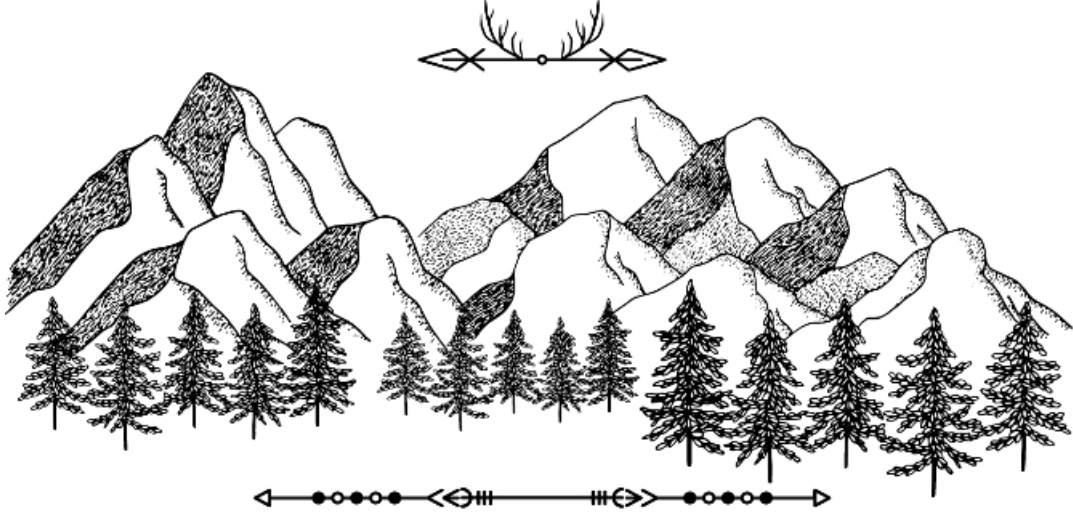
"Bitireceğine söz vermiştin," diye nefes alıyor Ixiana ağzımın içine. "Beni boşaltacağına söz vermiştin. Yalancı."

Alt dudağını ısıyorum, dolgun etin tadını çıkarıyorum ve o kadar yüksek sesle nefes alıyor ki bir elimi ağzına kapatıyorum. "Sessiz olmalısın, fare. Anlıyor musun?" Direncim tamamen eridi, öpücükleriyle sıvıya dönüştü ve bir kez daha rasyonel düşüncenin ötesine geçtim. Aklımda kalan tek şey onu memnun etme arzum. "Eğer bunu yaparsam, sessiz olmak zorundasın."

Başını sallıyor, yüzü şehvetli bir umutla parlıyor.

Onu kucağımdan indirip ayağa kalkıyorum, kampı ve çevresindeki manzarayı inceliyorum. Burada hiç ağaç yok, sadece ağaç olmak isteyen ama yetersiz sıcaklık dönemlerinde yeterince büyümeyi başaramayan dağınık çalılar var.

Kimse uyanık değil ve görünürde canavar da yok.
"Çabuk olmalıyız," diye fısıldıyorum Ixiana'ya.

Bu yolculuk için daha büyük çadırları geride bıraktık, bu yüzden barınağım bu sefer daha küçük, Ixiana ve bana ancak yetecek kadar yer var. Kapağı hafifçe yana kaydırarak ateşin ışığının karanlık iç kısma süzülmesine izin veriyorum.

Yatağımın üzerine oturup bacaklarımı iki yana açıyorum ve Ixiana'yı aralarına çekiyorum. Parmaklarımı pantolonunun içine sokarak yavaşça aşağı çekiyorum, karnının solgun ve güzel derisini daha fazla ortaya çıkarıyorum, ta ki küçük tümseğini ortaya çıkarana kadar. Pantolonu ayak bileklerine kadar indiriyorum. Uyluklarını biraz araladığında parmaklarımı hassas, titreyen etinde gezdiriyorum. Sırılsıklam, kaygan.

"Zeha haklıydı," diye fısıldıyorum. "Vücudun bana böyle yalvarırken sana güvenemem."

"Lütfen." Nefes nefese, bacakları titriyor. "Durma. Lütfen dokun Ben."

Bu zevki hak ediyor, özellikle de bir erkekle evlenecekse. Prens görüldüğü kadar benmerkezci değil. Ona gitmesine izin vermeden önce, onu şımartacağım. Ona bir erkeğin bir kadın için ne yapması gerektiğini göstereceğim.

Dilim dudaklarımda gezinerek onları ıslatıyor ve onun merkezini yüzüme yaklaşıtıyorum. "O zaman bacaklarını biraz daha aç, hazine ve sesini çıkarma."

İtaat ettiğinde, eğildim ve onu yalamaya başladım. Kar, sabun ve tatlı sıvı uyarılma tadı var. Nazikçe kucaklıyorum, burnumu sokuyorum ve ısıtıyorum.

dilimi her gizli yere sokuyorum. Başarımı çıkardığı küçük soluklarla ve kalçalarının titremesiyle ölçüyorum. Yaklaştı. Parmağımın ucuyla en hassas yerini gıdıklıyorum ve elime doğru eğilerek kırılıyor. Zevk dalgaları içinden geçerken saçlarımı avuç avuç kavriyor.

O hassas noktayı öpüyorum ve spazm geçiren seksini bir kez daha yalıyorum. Sonra pantolonunu tekrar yukarı çekip bağlarken, keskin nefes alışları normal nefes alışlarına dönüşüyor.

Ixiana bana doğru yığılıyor, tüm vücudu mutluluktan gevşiyor. Parmak uçları pantolonumun altındaki yumruya değdiğinde tırnaklarıyla hafifçe sıyrıyor, gözlerimin kapanmasına neden olan heyecan verici bir dokunuş.

"Senin sıran," diye fısıldıyor.

Bu bariyeri yıkmamaya karar vermiştim. Bana dokunmasına izin vermemeye. Ama bu benim son şansım olabilirdi.

Kısa bir süre kendimle savaştım ve kaybettim.

Ixiana'ya başımı sallıyorum ve nefesimi tutuyorum.

İnce parmakları pantolonumun düğmelerini açıyor ve içeri kayarak sikimin etrafını sarıyor. Sikimi tutuyor. Hareket ettiriyor, çekip çıkarıyor. Tanrım, dokunuşu sihirli. Battaniyeyi iki büyük avuçla kavriyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Benimle oynuyor, iki parmak ucunu uzunluğum boyunca gezdiriyor, sonra tek bir parmağını alt tarafımda gezdiriyor. Tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor. Bu işkenceye dayanamıyorum.

"Çabuk olmalıyız," diye fısıldıyorum. "Tanrı aşkına, *fare-faen*!" Neredeyse haykırıacaktım, çünkü eğilmiş, başı bacaklarımın arasında. Sikimin geniş başını dudaklarının arasına itiyor.

Bunu pek çok kez hayal ettim ama hiçbiri beni gerçeğe hazırlayamadı - sıcak, ıslak, emici tatlılık, parmaklarının ağzına sığmayan parçamın etrafındaki kışkırtıcı kenetlenme. Bunu daha önce yapmamıştı - bu çok açık - ama ben de hiç deneyimlememişim. Rifle yaşadığım korkunç olay dışında, birkaç kez rızası olan partnerlerin oral zevk verdiğini görmüştüm, genellikle kamp ateşlerinin ötesindeki kasvette ya da binaların gölgesinde. Ixiana'yla ilk seferinde ne yapacağımı böyle anlamıştım. Ve şimdi deney yapıyor, öğreniyor.

Beni emiyor, dili şaftımın ince, sıcak derisini yalıyor. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Artık kontrolün ötesindeyim, şefkatin ötesindeyim - başını tutuyorum ve ağzına giriyorum, arzuladığım sürtünmeyi elde etmek için kendimi dudaklarının ve elinin kanalından geçiriyorum.

Ve sonra boşalıyorum, sert ve sıcak pompalıyorum. Boğazı titriyor; hepsini yutuyor. Mutluluk vücudumu öyle güçlü dalgalarla dolduruyor ki çığlığımı zor tutuyorum.

Son bir spazmla gevşiyorum ve uzunluğum ağzından kayıyor.

"Doğru yaptım mı?" diye fısıldıyor dudaklarını silerken.

Titreyen parmaklarımla saçlarını geriye tarıyorum.

"Daha önce hiçbir kadın benim için bunu yapmamıştı. Daha iyisini hayal bile edemiyorum. Ta ki-"

"Yoksa?"

"Senin içinde olmadığım sürece. Ki asla olmayacağım." Kendimi toparladım ve kıyafetlerimi bağladım. "Peki ya sen? Memnun musun?"

"Korkak şehvetim gayet iyi tatmin oldu, teşekkür ," diye mırıldanıyor.

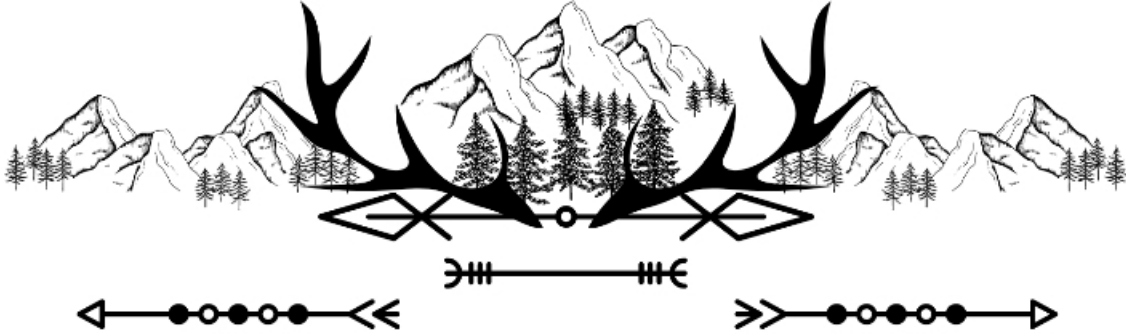
Arzusundan dolayı onu asla utandırmamalıydım. "Sana öyle dediğim için özür dilerim."

Beni affetmek için hafifçe öpüyor. "Uyanmadan önce Zeha'nın çadırına dönmeliyim."

"Yapmalısın." Ama elini bırakamıyorum. Sonsuza kadar benimle kalmasını istiyorum. Sadece zevk için değil, başka şeyler için de -konuşmalar ve tartışmalar, uyku ve eğitim, yemek ve kahkaha, şarkılar ve kabuslar-.

Ixiana bana gülümsüyor, güneşsiz bir kıştan sonraki şafak gibi. İsteksizce parmaklarını benimkilerden çekip çadırın kapağına doğru ilerliyor.

Kapağı açtığında bir *jäkel* ile yüz yüze gelir.

Jäkel ürüyor, kamptaki meraklı keşfi yarıda kesiliyor ve Ixiana'nın hayatını kurtaran da bu oluyor. Ixiana'nın üzerine atladığında ileri atılıp onu durdurmam için bana zaman kazandıran şey de bu.

Ixiana'yı geriye, çadırın içine doğru itiyorum ve kolumu canavarın hırlayan çenesinin arasına sıkıştırıyorum.

Etim parçalanıyor ve *jäkel* parçaladığında kolumdaki bir kemik ikiye ayrılıyor.

Hiç böyle bir acı hissetmemiştim.

Kükreyerek, böğürerek, iblisin ensesini sağlam elimle yakalıyorum ve canavarı tüm gücümle donmuş zemine çarpıyorum. Şans eseri yaratığın boynu kırıldı. Ölmüştü. Kırıldı. Hazineme zarar vermekten aciz.

Başım dönüyor, acı çekiyorum, üzerinde duruyorum, yaralı kolumu nazikçe kucaklıyorum. Sanki alt yarısı düşmek üzereymiş gibi hissediyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

İnsanlar çadırlarından çıkıyor, Zeha da aralarında. Bizim dilimizde şöyle diyor: "Cronan, seni aptal, ne yaptın sen? Bu *jäkel* gece nöbetini nasıl atlattı? Tanrılar, Ixiana neden senin çadırında? Ah seni aptal, aptal çocuk, şu haline bak, paramparça olmuşsun!"

Olsa, çadırın hemen içinde, onu *jäkel*'in ulaşamayacağı bir yere fırlattığımda düştüğü yerde oturan Ixiana'ya suçlayıcı bir bakış fırlatıyor.

"Kolumu sarmak için bir şeyler bulacağım Cronan," der Olsa sıkıca ve uzaklaşır.

Nöbetini tuttuğum genç savaşçı öne çıktı, solgun ve pişman. "Ben olmalıydım. Savaş Lordu uyuyabilmem için nöbetimi devralmayı teklif etti."

"Ve görevinde başarısız oldu," diye tersledi Zeha. "İkiniz de yaptınız. Eğer görevinize sadık kalsaydınız ve onunla birlikte otursaydınız - eğer hiç gözünüz da iki çift göz olsaydı, bunlar olmayabilirdi. Ve eğer bazı insanlar konuldukları yerde kalsalardı-" Ixiana'ya ters ters bakıyor.

Kız kardeşim haklı. Onun azarlamasını cevapsız, kızgınlık duymadan kabul ediyorum. Kırılan kemiğimin acısı her nefes alışımında içimi parçalıyor ve haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece savaşçılarımın varlığı beni sessiz tutuyor. Ben onların savaş lorduyum. Yaralıyken bile güçlü görünmeliyim.

Ixiana ayağa kalkıp yaklaşıyor, ayak sesleri bir kar faresininki kadar yumuşak. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Sağlam kolumu okşuyor. "Çok özür dilerim. Keşke düzeltebilseydim."

"Sen her türlü acıya değersin," diye bağıldım.

"Aşağı Kanlısalt'a ulaştığımızda şifacıya onu tedavi ettiririz." Zeha başını Ixiana'ya ve bana doğru sallıyor. Ama sesi artık daha az asidik. Kız kardeşimin kalbinde hassas bir yer var ve Ixiana'dan hoşlanıyor, bunu söyleyebilirim. Eğer koşullar farklı olsaydı, Zeha benim adıma mutlu olurdu.

Olsa ve Zeha kırık kolumu atellerken ben de birinin uzattığı içki şişesini açgözlülükle yudumluyorum. Acı yüzünden artık uyuyamıyorum, bu yüzden kamp tamamen ayılana ve tekrar yola çıkana kadar önümüzdeki birkaç saat boyunca içmeye devam ediyorum.

İçkinin etkisiyle düşüncelerim bulanıklaştı ve kolum atellerle göğsüme bağlı olduğu için çok kötü durumdayım. Ixiana dizginleri tutarak Hyval ile arkamdan geliyor. Sürerken hasarlı koluma çarpmamaya çalışıyor ama birkaç kez oluyor, bu yüzden daha fazla içiyorum.

İçmek yaramın acısını dindiriyor ve ağrıyan kalbimi de yatıştırıyor. Bir süre şarkı söylemeyi bile başarıyorum, ama Ixiana melodiyi beğenmişe benzemiyor. Umursamayacak kadar sarhoşum.

"Bu acı hiçbir şey," diyorum ona bir keresinde, öğlen saatlerinde. "Asıl acı henüz gelmedi, fare. Kalbimi ve onu da yanında götüreceksin."

Sırtıma yaslanıyor. "Seninle kalırdım. Ama sonra-"

"Biliyorum." Ağır ağır başımı salladım. "Fidye yok. Toprak yok. Soğuk çorak topraklarda ölürsün. Yaşamayı tercih ederim, fare. Güney'deki bir krallıkta özgürce dolaştığını ve sana iyi bakıldığını bilmek istiyorum."

Başka bir kamp alanı ve acı dolu bir gece daha. Sonra tam bir günlük yolculuk sonunda kan damarlı ağaçların ormanına ulaşıyoruz. Zeha atını sürüp

Ben sefalet içinde kıvranıp bir şişe daha içki boşaltırken şifacı Emana'yı getir.

Emana geldiğinde iç çeker ve başını sallar. "Yine mi? Yine sadece para vaadiyle, ücret almadan size hizmet etmem bekleniyor. Savaş lordları arasında en sevdiğim olduğun için şanslısın. Bunu senin için yapacağım ama sen hepsini vermeden önce hakkımı almamı sağlamak için fidyeyi kabul yere seninle geliyorum."

"Onu vermeyeceğim," diye mırıldandım.

"Yapacaksın. Çok cömertsin. Bu yüzden bana ödeyecek hiç paran yok."

Şifacının gözleri altın renginde parlıyor ve kolum üzerinde çalışmaya başlıyor. Acının azaldığını, kemik parçalarının yer değiştirdiğini ve tekrar bir araya geldiğini, sinirlerin ve tendonların iyileştiğini hissedebiliyorum.

Bittiğinde, bir bütün oluyorum. Kolumu ve omzumu hareket ettirebiliyorum. Acı.

Keşke Emana kalbimdeki çatlakları da bu kadar kolay kapatabilseydi.

Zeha elinde bir kar şahiniyle çadırıma geldi. "Kızın ailesi bizi dağ köyünde karşılayacak ve Prens'in kendisi de bazı adamlarıyla birlikte geliyor. Takas için gerekli talimatları hazırladılar." Mesajı bana uzattı ve ben de hızlıca taradım.

"Şafaktan önce yola çıkıyoruz ve Kanlısalt'ı geçip dağlara doğru ilerliyoruz," diyorum. "Yarın gün batımı civarında köye ulaşırız. Kız bu gece benim çadırımda kalacak." Zeha'ya bakıyorum, kabul etmesini istiyorum.

Ama o başını sallıyor. "Hayır."

"Anlaşmayı tehlikeye atmayacağım, yemin ederim. O bakire kalacak."

Çadırın kendi köşesinde, Ixiana kızarıyor. Emana boğazını temizleyip aceleyle dışarı çıkıyor ve bizi tartışmaya bırakıyor.

"İkinize birlikte güvenemem," diyor Zeha. "Bu bağlantı ikinizi de aptal yapıyor."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Bu sözler bana bile huysuz ve çocukça geliyor.

Kız kardeşim biraz gülümsüyor, gözlerinde sempati gölgesi var. "Sen en büyük olabilirsin ama ben en bilgeyim. O benim çadırımda olacak. Gel, Ixiana."

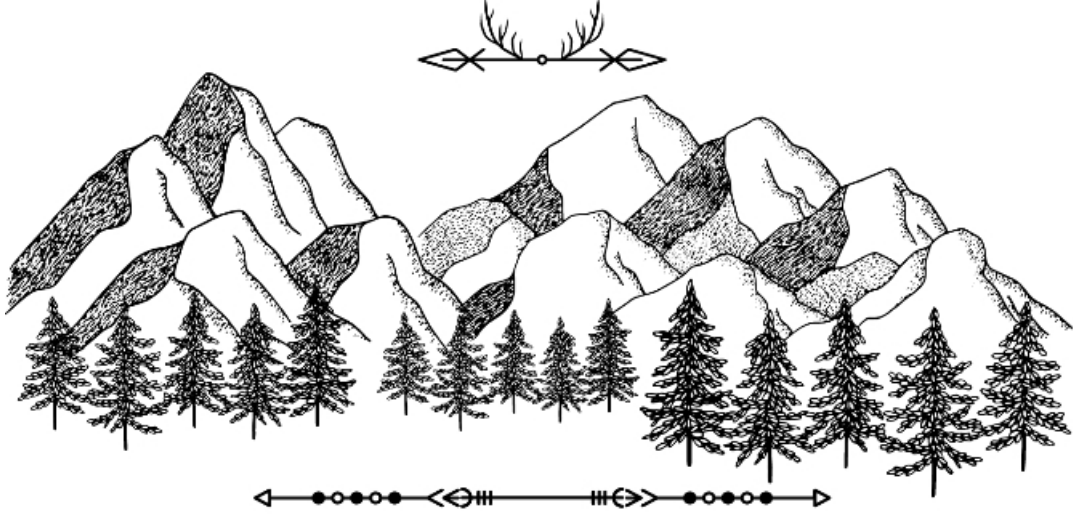
Ixiana dudaklarını büzer ve boyun eğmiş bir iç çekişle ayağa kalkar.

"Önce bir öpücük." Ayaklarıma sığıyorum ve onu belinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Ağzım onunkine gömülüyor ve tüm vücudum

cevap veriyor, gevşiyor. Onu öpmek bir merhamet, bir lütuf. İhtiyacım olan tüm fidyeye bu-

"Tanrılar," diyor Zeha. "Yeter."

Son bir sert öpücükten sonra hazinemden gitmesine izin verdim.

O gece, Ixiana ve ben birbirimizle yine eter aracılığıyla konuştuk. Bu sefer ikimiz de. Birlikte. Uykunun derinliğinde onun adımı çağırdığını duyuyorum ve cevap veriyorum.

Bazı çiftler kelimeleri duymanın yanı sıra birbirlerini eter aracılığıyla da görürler. Ixiana ve ben henüz birbirimizi göremiyoruz - en azından ben onu göremiyorum. Ama onun kederle karışık hafif, tatlı sesini duyabiliyorum.

"Senden uzakta olduğumda birbirimizle bu şekilde konuşabileceğimizi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Yapabilseydik hem harika hem de korkunç olurdu."

"Bu işkence olur," diye cevap verdim. "Başka biriyle evleneceksin." "Ve sen de Olsa'yla evleneceksin."

"Belki." Göğsüm oyulmuş gibi hissetmeden o geleceği zar zor hayal edebiliyorum.

"Ondan çocuk yapacaksın," diye devam ediyor Ixiana. "Onun bedenini alacaksın, tıpkı benimkini almanı istediğim gibi." Ses tonundaki sakın hüznü beni çileden çıkarıyor.

"Ve Prensini *sizi* alacak," diye sertçe cevap veriyorum. "Sana sahip olacak ve ellerini üzerine koyacak. Aletini bacaklarının arasına sokacak ve dilini ağzına sokacak."

"Dur." Sesi tizleşiyor ve ben gülümsüyorum, benim korku ve paniğin aynısını onun da hissettiğine memnun oluyorum. "Bunu yapmasına izin verebileceğimden emin değilim."

Bu," diye duraksadı. "Her şeye rağmen onunla evlenebileceğimi sanmıyorum."

"Sen de anlaşılanın bir parçasısın. Para ve asker katkısı yapmasının sebebi sensin. Seni bu kadar kolay bırakacağını ya da ailenin nişanı bozmana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Ailem iyi insanlar. Beni dinlerler."

Boğazımdan sert, acı bir kahkaha kopuyor. "Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, hazine, bu kadar güvenemezsin. Atımı çalıp beni bir çukurda kan kaybindan ölmeye terk eden kadın gibi olmalısın. Sevdiğimiz insanlar bizi hayal kırıklığına uğratır. Bazen istemeden de olsa bizi kırarlar."

"Seni kıracağımı mı düşünüyorsun?" Sesi uzaklara doğru sürükleniyor. "Zaten kırdın," diye mırıldanıyorum.

Ertesi gün Bloodsalt'ı geçiyoruz. Ixiana arkamdan geliyor ama pek konuşmuyoruz. Ne zaman konuşmaya başlasak, sohbetimiz olacakların dehşetiyle lekeleniyor ve kısa süre sonra sessizliğe gömülüyoruz.

Altagoni dağlarındaki gizli geçit yerine, Ixiana'nın babasının izin verdiği ana geçitlerden birini kullanıyoruz. Yolda saldırıya uğramayacağımıza söz verdi ve muhafızları da bu sözü tutuyor. Bizi izliyorlar ama ilerlememize müdahale etmiyorlar. Belki de herhangi bir şiddet girişiminde bulunurlarsa Ixiana'yı hemen öldüreceklerimizden korkuyorlar.

Onu sevdiğimi, oklar ona doğru hızla ilerlese canlı bir kalkan olacağımı, onun zarar görmeden kurtulması için bir düzine kılıcın bana saplanmasına izin vereceğimi bilmiyorlar.

Geçidi geçtikten sonra adamlarıma durmalarını söyledim. Yüksek bir sırttayız ve dağların soğuk gri bulutlarını geride bıraktık. İleride, batan güneşin parıltısı Altagoni sıradağlarının güney yamaçlarını aydınlatıyor ve bir grup çatıyı turuncu ışıkla yıkıyor.

"Bu köy olmalı. Adı Üç Köprü." Atlarını Hyval'in iki yanına çekmiş olan Olsa ve Zeha'ya işaret ediyorum.

Köyün içinden pırıl pırıl bir dere geçiyor, üç noktada özenle inşa edilmiş taş köprüler var. Bu köprülerin üzerinden geçerek güneye doğru inen yolda bir insan ve araba alayı ilerliyor.

"Görünüşe göre sözlerini tutuyorlar, en azından şimdilik," diyor Olsa. "Köylüler burayı bizim için boşaltıyor."

"Ya öyle ya da sivil kayıplar olmadan savaşabilmemiz için herkesi dışarı çıkarıyorlar," diye mırıldandı Zeha.

Kasabaya girene kadar hangi kadının haklı olduğunu bilemeyiz.

"Burayı daha önce yağmalamadık ama Erfyn ve adamları yağmaladı," diyorum. "Bol miktarda çiftlik hayvanı ve tahıl götürdüler. Yine de burada tarıma değer bazı toprak parçaları olabilir. Olsa, herkese dikkatli olmalarını ve silahlarını hazır tutmalarını söyle, ama geride kal. Zeha ben önden gidip takası gerçekleştireceğiz."

Olsa atını benimkine yaklaştırıyor. "Bunun için senin yanında olmak isterim, Cronan."

Bir gün ikimizin bir çift, hayat arkadaşı ve çocuk sahibi olacağımıza dair umudunu hâlâ yitirmiş değil. Belki de haklıdır. Belki de zaman Ixiana'ya karşı hissettiklerimi yumuşatacak, başka biriyle birlikte olmama yetecek kadar. Şu anda bu düşünce midemi bulandırıyor.

Ama onu açıkça reddedemem, bu yüzden kız kardeşimden öğrendiğim diplomasiyi çağırıyorum ve diyorum ki, "Ben saldırmalarını istemedikçe savaşçıların kendilerini dizginlediklerinden emin olmanı istiyorum. Bu anlaşmanın aceleci bir aptal tarafından mahvedilmesini istemiyorum. Şifacıya da ihtiyaç duyulması halinde hazır olmasını söyle. Beni öldürmeye çalışabilirler." Alçak, karanlık bir kahkaha atıyorum, çünkü garip bir şekilde, ölüm ihtimali sevdiğim kadın olmadan yaşamaktan daha hoş ve huzurlu görünüyor.

Belki de Ixiana hastalıklı düşüncemi seziyor ya da gerçekten hayatımdan endişe ediyor, çünkü kolları belime dolanıyor.

Olsa nezaketimi takdir etmemiş gibi görünüyor. Yolda bekleyen diğer savaşçıların yanına dönmeden önce Ixiana'ya ters ters bakıyor. Köye girerken bizi belli bir mesafeden takip edecekler.

Zeha'nın atı ve Hyval dik patikadan aşağı, Üç Köprü'ye doğru yavaşça ilerliyor. Yol, iki atın arka arkaya yürüyebileceği kadar geniş değil.

Yavaş ilerlediğim için memnunum, çünkü her adım beni istemediğim bir vedaya daha da yaklaştırıyor. Kalbim ağır ağır çarpıyor, her nabız korku ve ıstırapla dolup taşıyor. Vücudum kaskatı, kaslarım düğümlenmiş, sinirlerim bir yay kirişi gibi gergin. Duygular kükrüyor ve beni yerine getirmem gereken pazarlığın eşliğinden geri çekmeye çalışarak beni pençeliyor.

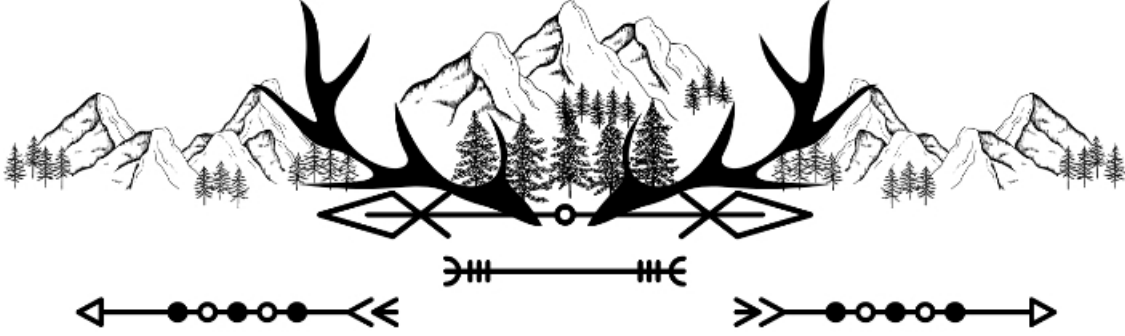
Kız kardeşim sıkıntımı hissetmiş olmalı, çünkü sessizce "Bunu gerçekten yapacak mısın?" dedi.

"Öyleyim. Halkımız için doğru olan bu."

Başını salladı. "Doğru."

Ixiana'nın ne hissettiğini bilemem. Ama belimi çaresizce , onun düşüncelerinin de benimkilere benzediğini tahmin edebiliyorum.

Görev, aşk ve ıstırap.

Üç Köprü'nün sokaklarının taş döşeli olduğunu, sadece sert toprak olmadığını görmekten memnunum. Evler de benim yaşadığım yerdekilerden çok daha iyi durumda ve keçiler, domuzlar ve tavuklar için ağıllar var - yumuşak güney hayvanları, iyi besleniyorlar. Yetiştirdiğimiz buz domuzu sert ve kaba, kalın derili ve gale-pheasant'larımız az yumurta bırakıyor, çoğu ekşi ve yenmez.

Ixiana'yı çektiğim gece dağların bu tarafına karla karışık yağmur yağıyordu. Burası hâlâ kış, hâlâ soğuk, yer yer kar yağıyor ama o rüzgâr ve yağmur olmadan hava alıştığımından çok daha sıcak. Kürk pelerinin çok yoğun, çok ağır geliyor.

Kasabaya doğru ilerlerken, her biri farklı bir renge boyanmış evlerin renklerine hayran kalıyorum.

"Güzel bir yer," Zeha. "Halkımız burayı sevecektir."

"Tüm bu ailelerin evlerinden çıkarılmak zorunda kalması çok kötü," diye mırıldanıyor Ixiana.

Cevap vermeyeceğim. Adil olmayabilir ama önce benim halkım kovuldu. Doğuştan gelen hakkımızı bu yabancılardan, benim merhametimi hak etmeyen hırsızlardan geri alıyoruz.

Bakışlarım evlerden ilerideki köy meydanını boydan boya kaplayan bir sıra askere kayıyor. "İşte oradalar," diye uyarıyorum Zeha'yı.

Savaşçıları arkamızda mevzilenecek, bazıları cadde boyunca siper alacak, diğerleri ise bizimle birlikte, belli bir mesafede, ilerlemeye ve ihtiyaç duyduğumda bana destek olmaya hazır olacaklar.

Arkamda, Ixiana'nın nefesi hızlanıyor.

Ailesine kavuşmak için sabırsızlanıyor olmalı.

Atımı durma noktasına çekip attan iniyorum. Ben Ixiana'yı aşağı indirirken Zeha eğilip Hyval'in dizginini tutuyor. Kollarımda çok hafif ve sıcak. Bir kuş gibi, yumuşak küçük bir fare gibi.

Onu bir daha asla kucağıma almayacağım.

Birlikte ilerliyoruz, elim omzunda.

İşte oradalar, anne ve babası. İkisi de zırh giyiyor ama gerçek savaşçının annesi olduğunu hemen anlıyorum. Babası solgun, gergin ve kızgın ama annesinin gözleri beni delip geçiyor, ölümcül bir meydan okumayı iliklerime kadar hissedebiliyorum. Neredeyse gülümseyeceğim, çünkü faremin yılmaz ruhunu nereden aldığını görüyorum.

Ve sonra gülümseme dürtüsü kayboluyor, çünkü bakışlarım prene kilitleniyor. Cheimhold Prensi Havil, Ixiana ile nişanlı. Nefret sakinliğimi kemiriyor ve ellerim dizginleri sarsıcı bir şekilde sıkıyor.

Endişeli ve hevesli görünseydi, Ixiana'ya duyduğu endişe ve sevgiyle titriyor olsaydı ya da bana karşı öfkeyle dolup taşsaydı, ondan yine nefret ederdim ama saygı da duyardım. Ama bu prens sadece iğrenmiş ve kırgın görünüyor, sanki biri yahnisine tükürmüş gibi.

"burada," diye anons ediyorum, sesim meydanda yankılanıyor.

Prens beyaz eldivenli parmaklarını şıklatır. "Parayı getirin ve hayvana götürün."

Ellerinde para dolu torbalarla iki hizmetçi bana yaklaşıyor. Dönüp Olsa'ya işaret ediyorum. O ve başka bir savaşçı ödemeyi kabul etmek için ileri atılıyorlar.

"Şimdi bana kızımı ver," diyor Ixiana'nın babası ve bu sözleri söylerken sesi çatlıyor.

Annesi iki kolunu birden uzatır. "Bize gel, çocuğum."

Bu, aylardır planladığım an. Ödülümü verdiğim ve fidyeyi ele geçirdiğim an.

Tüm sevincimi ve umudumu bu kızla birlikte feda etmeyi beklemiyordum.

Onunla konuşamıyorum. Ona bakamıyorum. Bu yüzden dümdüz karşıya bakıyorum ve büyük bir çabayla elimi omzundan çekiyorum.

Onu serbest bıraktım.

Onlara, ailesine koşmalı. Ama göz ucuyla dönüp bana baktığını görüyorum.

Bakışlarına karşılık veremem, yoksa kırılırım.

Ixiana avucunu göğüs zırhımın üzerine, kalbimin üzerine koyuyor. Sonra boş elimi tutuyor ve yumuşak dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor.

Annesinin nefesi kesilir ve babası sesinde dehşetle, "Buraya gel, Ixiana," diye seslenir.

Ixiana benimle sessizce konuşuyor, üç kelime. "Seni seviyorum."

Kalbim kolumdaki kemik gibi çatlıyor ama daha büyük bir acıyla.

Benden uzaklaşıyor. Onlara doğru yürüyor. Kalbim onun peşinden kükrüyor, ama bedenimin içinde kilitli ve bedenim kımıldamaz bir taş.

Ixiana'yı içeri çekiyorlar, kucaklıyorlar, konuşuyorlar, atlara doğru sürüklüyorlar.

Ve sonra Prens Havil tiz ve huysuz bir sesle konuşur. "Bekleyin. Anlaşma henüz yapılmadı."

Ixiana'nın babası kaşlarını çatır. "Başka ne ?"

Prens, "Önemli bir konuda tatmin edilmem gerekiyor," diyor. "Müstakbel gelinimin bozulmadan kalması. Bir bakire. Muayeneyi gerçekleştirmesi için burada kendi doktorum var."

Kanım kaynıyor ama dilimi tutuyorum.

Onun yerine babası konuşur. "Elbette buna gerek yok. Yalnızca Ixiana'nın sözü-"

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Prens soğuk bir gülümsemeyle, "ama Ixiana'nın muhakemesi tehlikeye girmiş gibi görünüyor. Bu konuda onun sözüne güvenemem." Cüppeli bir adama işaret eder, belki de bir hekimdir. "Onu evlerden birine götürün ve testi yapın."

Ixiana'nın annesi kızını sımsıkı tutuyor ve gözleri alev alev yanıyor, Ixiana'yı tekrar koparmaya çalışanlara meydan okuyor. "Bu bir rezalet. Mesaja bu ifadeyi yalnızca kimsenin ona dokunmayacağından emin olmak için ekledik. Böyle bir inceleme olmayacak."

"Olacak," der Prens kararlılıkla. "Ya da onu o vahşiye geri vereceğiz. Bu çile sırasında yeterince şey yaşamadım mı? Gelinimin kirletilmediğine ve mahvedilmediğine dair güvence almaya hakkım yok mu?"

Sanki herhangi biri, ne kadar kötü olursa olsun, faremi, bedenimi ya da ruhumu kirletebilir ya da mahvedebilirmiş gibi. ne gelirse gelsin, benim gözümdeki değerini asla kaybetmeyecekti.

Öne atılıp çelimsiz prensin kafasını koparmaktan bir nefes uzaktayım.

"Kendine hâkim ol Cronan," diye fısıldıyor kız kardeşim dilimizde. "İnsanlarımızın hayatlarını unutma."

Çenem ağrıyana kadar sıkıyor.

Ixiana ileriye doğru yürüyor, başı dik, prene hitap ediyor. "Ya dediğiniz gibi biri beni 'mahvettiye'? Bu durumda, önerdiğiniz gibi kişiliğimin istilacı bir şekilde incelenmesi bana aşırı duygusal acı ve utanç verirdi. Bu hiç umurunuzda mı? Beni mi önemsiyorsunuz, yoksa sadece kendinizi mi?"

Prens incinmiş ve aşağılanmış görünüyor. Ona olan nefretim daha da alevleniyor. "Senin sağ salim dönmeni sağlamak için bu işe para ve adam yatırdım," diyor. "Ve sen sadece saf bir eş istediğim için aşkımı mı sorguluyorsun?"

Sonunda öfkem ses tonuma yansıyarak konuşuyorum. "Halkımdan hiç kimse ona dokunmadı. Ve onun bekâretini ben almadım. Bekâretini layık gördüğü erkeğe vermek ona ait." Bu dikkatli bir gerçek ve prensi yatıştıracak gibi görünmüyor. Sadece alay ediyor.

"Sanki sana inanacaktım gibi, vahşi." Muhafızlarına başıyla selam verdi.

"Onu içeri götürün.

Kabul etse de etmese de muayeneyi gerçekleştirin."

Ixiana'nın annesi kılıcını yarıya kadar kınından çıkararak öne doğru adım atıyor. Ondan şimdiden hoşlandım.

Ve Ixiana'nın babası elini kaldırır, sıradan bir güç gösterisidir bu. Muhafızları hemen karşılık vererek onu ve ailesini çembere alır.

Onun ve halkının yaptıklarına rağmen, belki ben de onu seviyorum. Sadece birazcık. Sadece hazinem onurunu tüm bölgesini riske atarak koruduğu için. En güçlü müttefikinin oğluna meydan okuyor. Ixiana'yı aşağılanmaktan kurtarmak için bir savaş başlatmaya hazır.

Faen. Ondan hoşlanıyorum.

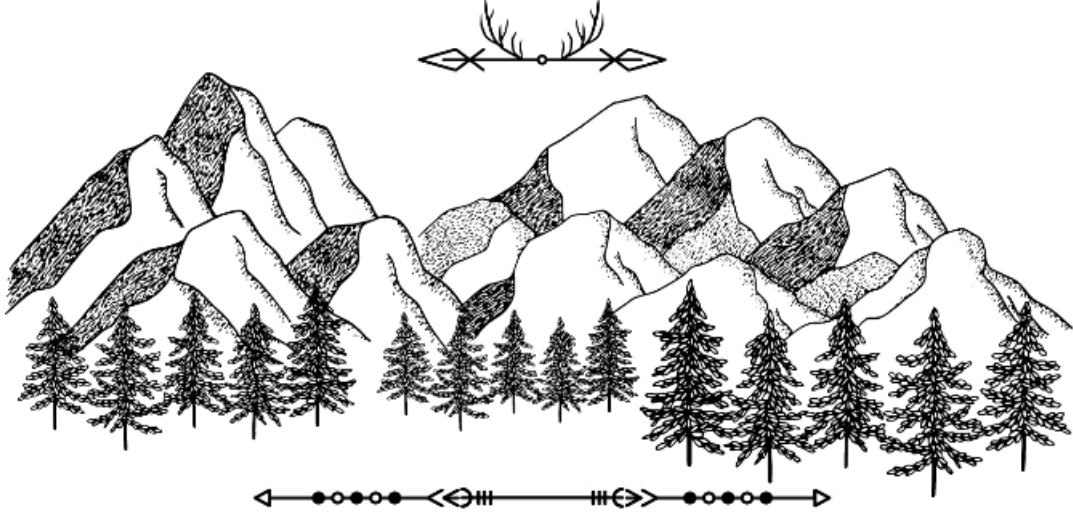
"Hayır, *senin* umurunda," diye bağırır prens. "Babamın iyi niyeti ve desteği olmadan bir hiçsiniz. O olmadan, bu kokuşmuş barbarlar tarafından istila edilirsiniz. Geri çekilin diyorum!"

Belki birbirleriyle dövüşürler ve ben de Ixiana'yı tekrar kapabilirim.

Bu aptalca bir düşünce. Ve Ixiana "Sorun değil. Teste katılacağım."

Bu onun seçimi. Çatışmayı önlemek için asil bir fedakarlık yapıyor. Ama yabancı bir adamın onun bacaklarını ayırması, içine bakması, sağlam olduğundan emin olmak için onu hissetmesi düşüncesinden nefret ediyorum. Boğazıma bir şeyler düğümleniyor.

Prens Havil gülümser. "Aferin kızıma. İş bitene kadar burada bekleyeceğiz."

Fizikçi Ixiana'yı evlerden birine götürürken Zeha ve ben bekliyoruz. Döndüklerinde fizikçi yüksek sesle hâlâ bakire olduğunu söyler.

Öfkeyle dolup taşıyorum, Ixiana'nın bana söylediği üç kelimenin ıstırabıyla vuruluyorum.

Seni seviyorum.

Ona cevap veremeyecek kadar kendimden geçmiştim. Neden ona cevap vermedim? Şansımı kaçırdım. Ona acı gerçeği, benim de onu sevdiğimi söylemedim. Ve şimdi atlar hareket ediyor - o da onlarla birlikte gidiyor - o artık benim değil.

O asla benim olmadı.

Hareket edemiyorum. Kaldırım taşlarına yapışmışım, çenem kilitlenmiş, gözlerim yaşlarla kavrulmuş. Kalbim göğsümde kocaman ve yavaş çarpıyor.

"Cronan." Kız kardeşim attan indi; koluma dokunuyor. "Cronan." Hâlâ konuşamıyor ya da hareket edemiyorum. Sadece geri çekilen figürlere bakabiliyorum.

Ixiana'nın halkı. Küçük formu zırlı şekiller arasında çoktan kayboldu.

Onu bir daha asla görmeyeceğim.

"Cronan." Zeha'nın sesi endişe doluydu. "Halkımızın onlara liderlik etmene ihtiyacı var. Köyü ele geçirmeli, depoları saymalı ve yeni topraklarımızın sınırlarını güvence altına almalıyız."

"Sen," diyorum kısık sesle. "Onları *sen* yönetiyorsun."

"Kes şunu." Kolumu sıkıyor. "Acıttığımı biliyorum ama-"

"Ruh bağı hissettin mi?" Ona en karanlık bakışlarımı yöneltiyorum. "Hayır."

"O zaman ne kadar acıdığını bilmiyorsun."

"Ben de kaybın acısını hissettim," diye tıslıyor. "Biz kırılmayız, sen ve I. Dayanıyoruz. Ixiana ölmedi. Yaşayacak ve mutlu olacak-"

"Hayır." Bu kelime içimde yankılanıyor, korkunç bir kehanet. "O asla mutlu olamayacak. Ve ben de mutlu olamayacağım. Biz ayrı olduğumuz sürece."

Nal sesleri arkamızdan yaklaşıyor, halkımız yaklaşıyor. Emirlerimi bekliyorlar.

"Cronan," diye fısıldıyor Zeha, keskin ve yoğun bir sesle. "Şimdi ona layık ol."

Yapmak için doğduğun şeyi yap. Bize liderlik et."

Kalbim sanki ölmüş gibi hissediyorum. Ruhumda ışık yok, zafer heyecanı yok. Ama irademin kırıntılarından yararlanıyorum ve savaşçılarımın yüzleşmek için dönüyorum. Takas sırasında silah kuşağım yoktu ama Hyval'in eyerinden kudretli kılıcımı alıp havaya kaldırıyorum.

Zafer sözleri söyleyemem ama halkımın ihtiyacı olan tek şey bu jesttir. Sevinçle kükrüyorlar ve Zeha kendi kılıcını kaldırarak neşeyle bağırıyor.

"Yeni topraklarımızın sınırlarında yürüyeceğim," diye duyuruyorum. "Zeha size burayı güvence altına almak için başka neler yapılması gerektiğini söyleyecek."

Zeha gözlerini bana diyor ama yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış olmalı.

Kısaca başını sallıyor. "Atı alacak mısınız?"

"Hayır, yürüyerek gideceğim. Düşmanlarımızın topraklarını ayaklarımın altında hissetmek istiyorum-atalarımızın topraklarını, geri aldığımız toprakları!" Son kelimelerde sesimi yükseltiyorum ve halkım tekrar bağırıyor.

Son mesajda, Ixiana'nın babası bize yeni mülkümüzün kapsamını bilebileceğimiz işaretler verdi. Ixiana ve halkının geçtiği yol güneye uzanıyor, bu yüzden önce doğuya, ormanlık yamaç boyunca yürüyorum. Kimse bana eşlik etmiyor, bunun için minnettarım. Acımla baş başa kalmak istiyorum.

Güneş alçalıyor ve sıcaklığı azaldıkça, gecenin soğuğu ormanın içinde geziniyor. Kayalık sırtların ve tümseklerin üzerinden, düğümlenmiş dalların altından ve karla derinleşmiş oyuklardan geçiyorum. Karın bir kısmını temizlediğimde, yarı donmuş toprak buluyorum, zengin ve koyu renkli - küçük bahçeler için mükemmel.

Bir süre keşif yaptıktan sonra ağaçların arasından geçiyorum ve kendimi boş bir yolun çimenli kenarında buluyorum. Solumda yokuş aşağı kıvrılıyor.

Bu Ixiana'nın gittiği yol.

Adımlarım ne zaman güneye döndü?

Artık köyü göremiyorum, yolla, kararan ormanla ve bastıran soğukla baş başayım.

Yolun karşısına geçip kuzeybatıya, derenin üzerinden ve Üç Köprü'nün diğer tarafından devam etmeliyim.

Ya da güneye, yol boyunca yürüyüp Ixiana ve ailesinin geceyi nerede geçirdiğini öğrenebilirim. Ailesi dikkatli olacaktır; karanlıkta fazla uzağa gitmezler. Kızlarına sağlam bir han, güvenle dinlenebilecekleri savunulabilir bir yer bulacaklardır.

Atların izlerini şimdi görebiliyorum. Onları takip etmek kolay olacak. Onu tekrar görebiliyorum, sadece bir anlığına.

Ben bir akıncıyım, köylere habersizce yaklaşmaya alışkınım. Ixiana ve halkını gözden uzak kalarak gözlemleyebilirim.

Zihnim yaptığım şey için mantıklı nedenler bulmaya çalışırken, ayaklarım zaten yolu takip ediyor.

Havil'in ona iyi davrandığından emin olmalıyım. Onun güvende olduğunu görmeliyim.

Babasının halkıma ihanet edip köyü geri almayı planlayıp planlamadığını öğrenmeliyim. İşte değerli bir dava, asil bir amaç. Bu bencilce bir çaba değil; ben halkımı koruyorum. Onların güvenliğini sağlıyorum.

Zeha bir süre beni özlemeyecek. Hala sınırı incelediğimi, köyü keşfettiğimi düşünecek. Sonra belki de bir yerlerde saklandığımı, babamızın ruh bağıyla bağlı olduğu karısını kaybettiğinde yaptığı gibi içip kendimi unuttuğumu düşünecek...

Keskin bir anlayış ruhuma hücum ediyor ve babamı daha önce hiç sahip olmadığım bir netlikle görüyorum. Ne kaybettiğini hissediyorum ve neden karanlığa gömüldüğünü biliyorum. O kalp kırıklığını biliyorum. Zeha'nın bana söylediği gibi, Ixiana ölmedi - ama bu ayrılık kendine özgü bir acı taşıyor, çünkü yakında başka bir adama verilecek. O var olacak, yaşayacak, nefes alacak ve güzel olacak ama benim olmayacak.

Ailesinin onu dinleyip Prens Havil'le evlenmesine izin verebileceğine inanıyor gibiydi. Ve bugün onu savunduklarını gördükten sonra, belki de haklıdır. Belki de onun mutlu olması için siyasi ittifaklarını riske atmaya isteklidirler.

Ama Prens Havil'in bu haberi iyi karşılayacağını sanmıyorum. Onu zorla Cheimhold'a götürmeye çalışabilir - benimle yaşadıklarından farklı bir esaret.

Ve işte onu bulma niyetiyle güneye doğru ilerlemeye devam etmem için bir neden daha.

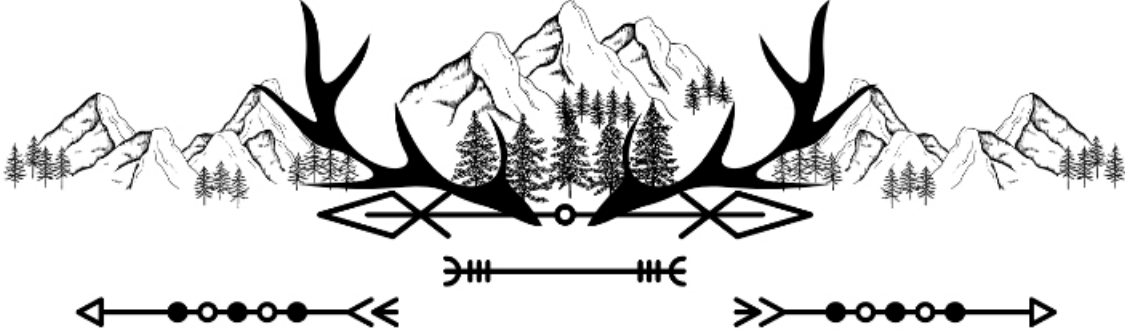
dek güvende olduğunu bilmeden izin veremem.

Ama "güvenli" ne demek? Zayıf sağlığı ve çelimsiz vücuduyla, bir ateş ya da düşme sonucu kolayca ölebilirdi ve ben bunu asla bilemezdim.

Onu her zaman koruyamam ya da fiziksel olarak iyileştiremem. Ama en azından ona bir kez olsun, benim için sadece bir tutsak ya da oyuncak olmadığını söyleyebilirim.

Onu bir şekilde yalnız yakalamalıyım ki kelimeleri söyleyebileyim. Böylece nasıl hissettiğimi bir kez ve sonsuza dek bilecek. Onu ne kadar sevdiğimi.

Ve bu da en iyi .

Ixiana'nın grubunun çok gerisinde, yaya olarak seyahat ettiğim için, onların gittiği kasabanın sınırına ulaştığımda gece çökmüştü.

Cüssem, saç örgülerim ve giysilerim beni olduğum gibi gösteriyor: Kuzeyli bir akıncı. Bir düşman. Kasabada cesurca yürümeye cesaret edemiyorum, bu yüzden Ixiana ve ailesinin gidebileceği en olası yer olarak bir han arayarak sınırını .

Botlarım kıvrılmış ölü yapraklar ve çakıl taşları üzerinde çıtırdıyor ve kar ve toprak parçalarına yapışma çabalarımın rağmen, ayak seslerim kulaklarıma çok fazla geliyor. Sahip olduğum tek silah, tuniğimin ve pelerinin altına gizlenmiş, kalçama kemerle bağlı bir bıçak ve sağ botumdaki gizli bir kılıfta duran bir diğer bıçak. Eğer saldırıya uğrarsam, kaba kuvvetime ve bu iki bıçağa güvenmek zorunda kalacağım.

Güneyli savaşçılar benim halkımdan daha yumuşaktır ama Prens Havil ve Ixiana'nın ailesine eşlik muhafızların sayısı ürkütücüdür. O muhafızlar şimdi nerede? Ixiana'nın babası olsaydım, bazı askerleri ormana yayar, diğerlerini de hanın içinde ve dışında devriye gezdirirdim.

Hava soğuk ve kat kat giyinmezseniz ölümcül olabilir. Ancak dağların ötesindeki sıcaklıkların daha sert ısırmasına alışkınım. Ormanın mürekkep gibi karanlığı da bana tanıdık geliyor. Bir derin gölgeden diğerine geçiyorum, çıtırdayan yapraklardan elimden geldiğince kaçınıyorum, adımlarımın sesini en aza indirmek için ayaklarımı topuktan parmağa doğru bastırıyorum.

Toynak sesleri ve bir dizgin şingirtisi. Yaprak dökmeyen bir ağacın arkasına saklanıp bekledim. At sırtında iki figür, bir devriye. Yaklaşmış olmalıyım.

Ve bu kadar yaklaşmışken, ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ixiana'yı görmek dışında bir planım yok. Onu görmekle yetineceğim, ama haber almak için can atıyorum.

Prensle yeniden bir araya gelmesinin nasıl gittiğine ve ailesini onu eşleşmeden kurtarmaya ikna edip edemediğine dair bir ipucu. Bunun ötesinde, onunla konuşmak ya da mesaj bırakmak istiyorum. Allah kahretsin, ona bir mesajla birlikte bir şahin gönderebilirdim. Neden bunu daha önce düşünmedim? Ama Zeha benim için bir şahin göndermek istemezdi ve Ixiana'nın ailesi notumu görmesini engelleyebilirdi. Değişim sırasında dikkatli görünseler de, ona danışmaya ya da onu dinlemeye her zaman dikkat etmediklerini hissediyorum.

Muhafızlar geçti ve ben de nefesim soğuk havada hayalet gibi ilerliyorum. Ağaçların arasından alçak bir duvar ve bazı binalar seçebiliyorum - daha büyük bir yapının müstemilatı, belki bir han gibi.

Daha fazla toynak sesi, bu sefer daha hızlı ve ters yönden. Başka bir devriye geçerken kendimi kalın bir ağaç gövdesine yaslamak için zar zor zamanım oluyor. Bu iki atlı zırhlı ve yaylı tüfek taşıyor.

Çok fazla devriye var. Başımı ağaca yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve Zeha'nın öfkeli ses tonunu hayal ediyorum. *Cronan, seni aptal. Kendini neyin içine soktun? Sana ihtiyacımız var ve sen tehlikenin içine doğru kaçıyorsun.*

Beni yakalasalar çok mu kötü olurdu? Kendim teslim olsam? Bir tutsak olarak Ixiana'nın babasıyla konuşma şansım olabilir, onun da kızı kadar makul ve yüce gönüllü bir adam olup olmadığını görebilirim. Ve Ixiana yakalandığımı duyduğunda beni görmeye gelecektir; bunu biliyorum. Zeha ve Olsa dağ köyünü ele geçirdiler; ben bu aptalca şeyi yapıp kendimi düşmanlarıma eline bırakırken onlar köyü savunmakla ilgilenebilirler.

Şimdiye kadar, Ixiana ailesine aramızda olanları anlatmış olacak. Ona zarar vermediğimi bilecekler. Belki bana da benzer bir nezaketle davranırlar.

Ya da beni öldürebilirler.

Ölüm artık o kadar da büyük bir düşman gibi görünmüyor.

Eğer beni öldürürlerse, her şey sona erecekti -ışkenceli kafa karışıklığı, iç kemiren suçluluk duygusu ve imkânsız, karşı konulmaz aşk. Sevgili farem, hazinem olmadan bir ömür boyu dayanmak zorunda kalmazdım, huzur içinde olurdum. Huzur içinde.

Annem bu yüzden hayatına son verdi. Bu tür dayanılmaz bir aşk. Esir tutulmaya katlanabilirim. Öldürülmeyi hoş karşılarım.

Ama üçüncü ihtimali kabul edemem. Beni rehin tutabilir ve Zeha'yı klanımın yeni kazandıklarını geri vermeye zorlayabilirler.

Onların bölgesine yaptığım bu baskın aptalca bir plan. Tüm bunlar, baş döndürücü derecede aptalca. Ne düşünüyordum ki?

İşleri daha da kötüleştirmeden önce Three Bridges'e geri dönmeliyim.

Ağaca yaslanıp karanlık ormandan görebildiğim kadarını tarıyorum.

Her şey açık görünüyor.

Ama hareket ettiğimde, karanlıktan iki gölge fırlıyor; yaya bir çift muhafız. Biri atlıyor, beni boğazımdan yakalamaya çalışıyor. Boyu çok kısa ve onu kolayca atlatıyorum.

Diğer adam uzun bir kılıç uzatıyor. "Orada dur!"

"Sana bir şey gördüğümü söylemiştim!" diye bağırır ilk muhafız. "Majestelerinin Kartalı adına, bu Kuzeyli barbarlardan biri!"

Yumruğum boğazına saplanınca boğuluyor. Ön kolumla ikinci askerin kılıcının düz kısmını yakalayıp yukarı doğru itiyorum ve ona çarparak dengesini bozuyorum. Düştü ve ben de kılıcı elinden aldım.

Bu ikisi bana gizlice yaklaşabilmek için atlarını bir yere bağlamış olmalılar. Ama ikinci bir muhafız çifti at sırtında yaklaşıyor - arbaletli bir çift ve okları hazır, boğazıma doğrultmuşlar. Yüzümü buruşturup çalıntı kılıcı bir kenara fırlatıyorum.

Atlı adamlardan biri, "Bıçağı da bırak, seni sefil piç," dedi.

"Bölge lideriyle konuşmalıyım," diye homurdanarak bıçağımı yere attım. "Beni ona götürün."

Askerler kıkırdar. "Biz bölge liderinin adamları değiliz, seni at hırsız. Cheimhold'un Üçüncü Kartalı'nı takip ediyoruz."

"Şu mızımız prensi mi kastediyorsun?" Alay ediyorum. "Senin için ne büyük bir onur."

Yere serdiğim adam tekrar ayağa kalktı ve çeneme bir yumruk attı. Acı içinde çığlık atıyor, elini sıkıyor, ben ise darbeden dolayı zar zor hareket ediyorum. "Gıdıklandım," diyorum sırtarak.

"Ah, kendini soytarı sanıyor," der atlılardan biri. "Bizimle geleceksin, Soytarı, ve komik bir şey yapmaya kalkmayacaksın, yoksa taşaklarına bir ok göndeririz."

"Onları kaybetmek çok yazık olurdu," diyorum. "Onlarsız yaşamak nasıl bir şey? Prensizin ona uymanız için hepinizi kestirdiğine göre bilirsiniz, değil mi?"

"Kapa çeneni!" diye hırlıyor asker.

"Beni bölge liderine götür, ben de götüreyim." Ona saldırmaya cesaret edip edemeyeceğimi ölçmeye çalışarak en sert bakışlarımı fırlatıyorum. Niyetimi anlayınca gözleri açılıyor ve yayını daha sıkı kavlıyor.

"Önce sizi prense götüreceğiz," diyor.

"Yanlış cevap." Ona doğru atıldım, fırlattığı oktan kaçtım ve onu attan düşürdüm. Onu etrafımda döndürüyorum ve ortağının da bir ok atmaya karar vermesi ihtimaline karşı onu bir kalkan gibi tutuyorum.

Ama saldırdığım ilk adam, boğazına yumruk attığım adam, boynuma soğuk bir metal kenar yerleştirdi. "Sen şu başımızdaki büyük zalimsin, değil mi? Savaş Lordu?"

"O zavallı masum kızı kaçıran oydu," diye ekliyor bir başka asker. "Onu sürmediği için şanslı. Bu Kuzeyliler hırsız ve tecavüzcü. Zihinleri yavaş, bedenleri vahşi. İğrenç hayvanlar."

Öfke içime doluyor ve kaburgaları kırılana kadar insan kalkanımı daha sıkı sıkıyorum. Acı içinde haykırıyor.

Bıçağı boğazımda tutan muhafız derimi biraz kesiyor. "Bırak onu Savaş Lordu, yoksa kanını burada dökeceğim. Ve bu çok yazık olur. Prensizinle konuşmaktan hoşlanacağını hissediyorum, değil mi çocuklar?"

Diğer üçü gülüyor. İstemeye istemeye elimdeki atlıyı bırakıyorum ve o da hırıltılı bir şekilde kaburgalarını tutarak sendeleyip kenara çekiliyor.

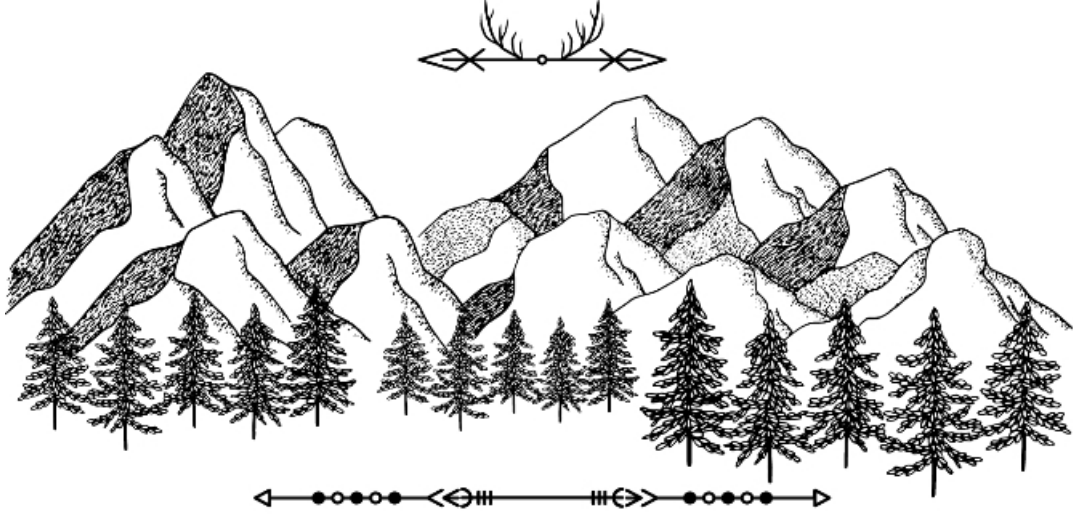
Ben daha tek kelime edemedim, arkamdaki asker hançerinin kabzasıyla kafatasıma vuruyor.

Acı başımın içinde çınlıyor. Yavaşça dönüyorum, tüm öfkemin gözlerimden akmasına izin veriyorum.

Adam ürkmüş ve korkmuş görünüyor. Belli ki o cılız darbeye yere düşmemi bekliyordu. Ama kafatasım onun düşündüğünden daha kalın.

Ixiana bunda bir espri bulurdu. İleriye doğru tehditkâr bir adım atıyorum.

Ama başka bir şey başımın arkasına, kayanın kemiğe çarpmasıyla oluşan yıkıcı bir çatırtıyla çarpıyor ve uzuvlarım mide bulandırıcı bir şekilde ağırlaşıyor. Sallanıyorum, görüşüm dönüyor ve sonra karanlığa düşüyorum.

Acıyla uyanıyorum - yoğun, yakıcı bir acı, etimi pençeliyor. Omuzlarım yanıyor - tüm vücut ağırlığım sarkıyor ve eklemlerimi zorluyor. Ayak parmaklarım bulunduğu yerin taş zeminine zar zor değiyor, bu da kollarımdaki ağırlığın küçük bir kısmını kaldırmama yetiyor.

Keskin bir şey içimi kesiyor, dilimliyor, karnımdaki kasları yırtıyor.

"Ah, bunun için uyanacağımı umuyordum."

Bu sesi sadece birkaç kez duydum ama şimdiden dünyada en nefret ettiğim ses oldu.

Göz kırpmaya çalışıyorum ama yapışkan kan kirpiklerimi mühürlüyor. Bir anlık mücadele sonunda kirpikler birbirinden ayrılıyor ve lamba ışığıyla aydınlanmış, göreceğimi bildiğim yüz ortaya çıkıyor.

Prens Havil.

Üzerinde siyah bir yelek ve sanki sert bir rüzgârda parçalanacakmış gibi duran parlak mor bir pantolon var. Alay ederken dudağım titriyor, etimdeki kesik geriliyor ve açılıyor. Midem ağrıyor ve yutkundüğümde kan tadı alıyorum.

O korkak beni dövüyor ve bilincim yerinde değilken beni kesiyordu.

Soğuk bir taş odada asılıyım. Bileklerim iple bağlı ve tavandaki bir kancaya takılı. Üzerimde hiçbir şey yok. Bir hurda bile değil. Benim

Giysiler, botlar ve bıçaklar duvarın yanında bir yığın halinde duruyor.

Prens Havil bana yakın duruyor. Taşaklarına tekme atmak niyetiyle bacağımı sarsıyorum ama ayak bileğim bir şey tarafından engelleniyor. Her bir bileğimi duvara bağlayan zincirlerle zincirlenmişim. O zaman ona tekme atmak yok. Karşılık vermenin yolu yok. *Faen*.

Kaburgalarımın ve karnımın üzerinden sıcak ve sıvı bir şey akıyor - kendi kanım.

"Gelinimi aldın," diyor prens ve dizini kaldırıp taşaklarıma çarpıyor. Acı içime yayılırken keskin bir nefes çekiyorum.

Yani bir omurgası var. Bir çeşit. Ama bu korkakların yolu, ben baygınken beni bağlamak, kendimi savunamazken beni kesmek. Onurlu bir yol, beni adil bir dövüşe davet etmek olurdu. Ki ben kazanırdım.

"O senin gelinin değil," diye .

"O bana ait. Sana değil. Ona elini sürdün, değil mi? Seni göt yalayıcı, domuz sikici kaltak." Karnıma bir bıçak saplıyor, bıçağı kasların arasında sürüklüyor. Bıçak asidik bir şeyle kaplı; vücudumu oyarken cızırdıyor.

Kırılan koluma sessizce katlandım ve savaş yaralarına neredeyse hiç inlemeden dayandım, ama bu -kemirici asit, vücudumun pek çok yerinde yırtılan kasların ve etin çığlığı- sessizce katlanamam. O daha derin keserken, ben çığlık atıyorum. Zihnim tekrar bilinçsizliğe dalıyor, kendi çığlığım hala beynimde yankılanıyor.

Bir anlık mavi sessizlik - eterdeyim, hala kendi zayıf çığlıklarımın, bedenimin kesilip açılmasının yarı bilincindeyim.

Ixiana'nın panik içindeki sesi kulaklarımı dolduruyor. "Neredesin?" diye bağıyor. "Bana nerede olduğunu söyle ki sana yardım edebileyim!"

Bir an için onu gerçekten görebiliyorum, korkudan benzi solmuş, gece kıyafetleri giymiş.

"Prens," diye fısıldadım. "Benim için gelme."

Onunla yüzleşemez. Ona zarar verebilir.

Sonra o gitti ve ben bir kez daha tamamen uyandım.

Prens gülümsüyor. "Yine döndük, öyle mi?"

"Kan tuzu seni bütün olarak yutabilir," diye mırıldandım şişmiş dudaklarımın arasından.

Dudaklar.

"Bu ifadeyi anlamıyorum." Bıçağı bırakır ve elindeki ellerimi göbeğimde ve göğsümde gezdiriyorum, ta ki kırmızı

Kan. "En sevdiğim eldiven türü." Sırılsıklam parmaklarını kaldırıyor. "Şimdi sana bazı sorular soracağım ve sen de onlara dürüstçe cevap vereceksin, canavar." Çenemi tutup kaldırmaya zorluyor. Ama parmakları kaygan ve düzgün kavrayamıyor. Ona dişlerimi gösteriyorum. İrkilerek geri sıçradı, ben de kıkırdadım.

"Ixiana bir keresinde beni ısırmaaya çalıştı, aynen böyle," diyorum ona. Zaten kırılmış durumdayım ve beni öldürmeye niyetli olduğunu biliyorum. Eğer ona fiziksel olarak zarar veremiyorsam, başka şekillerde acı çektirebilirim. "O sırada altımda sırt üstü yatıyordu."

Sağ gözüme bir yumruk indirmeden hemen önce, gözlerindeki öfkeli acının parıltısıyla ödüllendirildim. Şok kemiklerimde patlıyor, neredeyse beni tekrar aşağı gönderiyor. Daha iri bir adam olmadığı için şanslıyım, yoksa göz çukurumu kırabilirdi.

"O pis parmaklarını onun üzerine mi koydun?" diye ediyor.

"Parmaklarımı her yerine sürdüm," diye cevap veriyorum acı dolu bir sırıtışla. "Dokunduğum tüm yerleri bilmek ister misin?"

Havil öfkeyle bıçağını yere atar. "Onu mahvettin!" diye haykırır. "O benim olmalıydı, saf ve dokunulmamış. Neden hiçbir zaman tam olarak istediğim şeye sahip olamıyorum, sadece bir kez? Neden hep bir başkası önce davranıyor?"

"Ah, üçüncü prens olmanın mücadelesi." Kan tükürüyorum ve dişlerimi yalıyorum. "Her zaman kalıntıları, artıkları alıyorum."

"Ağzını ona dayadın mı?" Bıçağı tekrar kapıyor ve ucunu boğazıma dayıyor.

Tereddüt ediyorum. Ona eziyet etmek hoşuma gitse de, henüz ölmek istediğimden emin değilim - gerçi kimsenin beni kurtarmaya gelme ihtimali çok az. Zeha ve halkım nerede olduğumu bilmiyor ve Ixiana beni çalışsa bile keşfedeceğine dair bir kesinlik yok. Ben de nerede olduğumuzdan emin değilim. Tahmin etmem gerekirse, hana yakın bir yerdeyiz. Belki de bir ek bina.

"Yaptım. Sen. O pis barbar ağzını. koydun mu?" Havil tekrarlıyor.

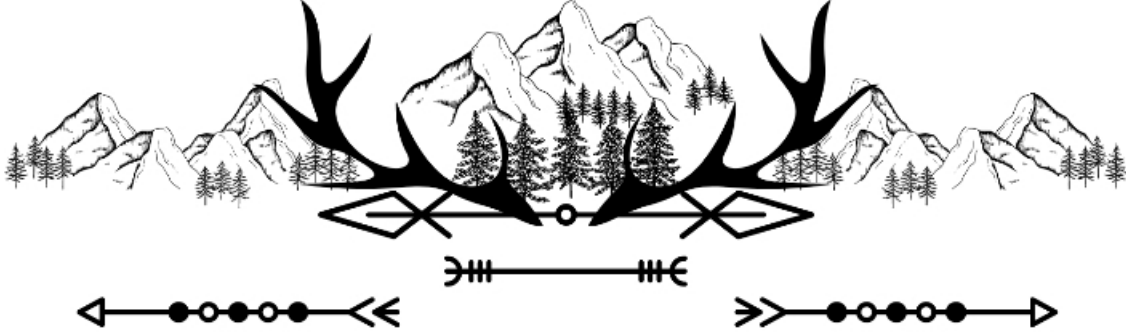
"Evet," diye cevap veriyorum.

Ağzından tükürükler fışkırıyor. "Ama o bundan hoşlanmadı. Onu buna boyun eğmeye zorladın, seni tecavüzcü canavar."

Onun ya da bir başkasının benim hakkımda böyle düşünmesine izin veremem. "Onu zorlamadım.

Dilimi istedi."

Prens, "Yalan," diye tısladı ve sonra dengesiz bir adam gibi bıçağıyla bana saldırdı.

Bir insanın şifacı olmadan ne kadar kan kaybına dayanabileceğini bilmiyorum. Ölüme ne kadar yakın olduğumdan emin olamıyorum. Tek bildiğim, sadist prensin bana uzun süre işkence etmeye devam ettiği; kalçalarım boyunca küçük kesikler, pazumda derin bir kesik, kalçalarım ve kaburgalarım boyunca sığ kesikler. Dünya kararıyor, bir görünüp bir kayboluyor.

Gözlerim acı ve yorgunluktan kapanmış durumda. Belli belirsiz sesler duyuyorum -biri Ixiana'ya benziyor ama artık emin olamıyorum çünkü sol kulağım Havil'in açık avucundan daha önce aldığım darbenin acısıyla çınlıyor. Belki de yine eterdeyim ve orada onun sesini duyuyorum. Tekrar bilinçsizliğe sığınmak için kendimi maviliğe bırakmaya çalışıyorum ama keskin bir acı patlaması beni sarsarak uyandırıyor. Havil göğüs kafesimi oyuyor, derinlemesine kesiyor.

Sol gözümden -şişmemiş olan gözümünden- onu görüyorum- Ixiana, Prens'e doğru uçuyor, bıçaklı kolunu çekiştiriyor.

"Bırak beni," diye bağıyor ve bir öfke paroksizmi içinde kolunu geriye doğru savuruyor. Ixiana'nın ince bedeni duvara çarpıyor, başı taşa çarpıyor. Hareketsiz kalır ve gözleri donuklaşır.

Kükriyorum, endişeden çıldırıyorum, bağlarım karşı sarsılıyorum. Ona gitmek, yardım etmek istiyorum.

Tepkim prensi öfkelenmişe benziyor. "O senin değil!" diye hırılıyor. "O bana ait!" Elinde bıçakla Ixiana'ya doğru saldırıyor.

Sahiplenici bir kıskançlıkla öfkelenir. Bu ruh halindeyken onu öldürebilir.

Pervasızca, çaresizce, yüksek sesle, "O zaman neden sikim için yalvarıyor, boşalmasına izin vermem için yalvarıyordu?" diyorum.

Sözlerim amacıma ulaşıyor; prens Ixiana'yı bir anlığına unutarak bana dönüyor. Ona sırtıyorum, morarmış ağzım bu hareketle burkuluyor.

Prens ileri atılıyor ve bıçağını kabzasına kadar omzuma saplayarak kemiği sıyrıyor. Asit şimdiye kadar etkisini yitirmişti ama bıçağın kendisi hâlâ acıtıyor. Benden bir çığlık daha kopuyor; vücudum zaten acı dolu, kendimi tutamıyorum.

"ne keseceğim biliyor musun?" Prens uzandı ve gevşek sikimi eline aldı. "Bunu. Sanırım bunu bir hatıra olarak saklayacağım. Birini öldürdüğümde zaferimi hatırlamak için bir parçasını yanımda tutmayı severim. Bir sürü parmağım ve kulağım var ama henüz sikim yok. Bu iyi iş görür."

Dehşet kemiklerimi titretiyor ve sahip olduğum her sinir, korkunç ıstırabı bekleyerek geri tepiyor. Ama dikkatini kızımdan uzak tutmak için bu gerekiyorsa, öyle olsun.

Prensın arkasında, Ixiana ayağa kalkıyor. Yüzünde, ben bayılmanın eşiğinde sallanırken prensin ona dokunmuş olabileceği kan izleri var.

"Havil," diyor usulca, tatlı tatlı. "Şimdi anlıyorum. Sanırım o darbe kafamı dağıttı ve ne kadar aptal olduğumu görebiliyorum. Aletini kesmeden önce bana bir öpücük ver. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama lütfen."

Hiçbir mantıklı adam ona inanmamalı. Ama kahverengi gözleri pişmanlık ve sevgi dolu. O kadar uysal ve zararsız görünüyor ki, prensinin dokunuşu için titriyor. Gurur ve merak kalbimde kabarıyor. Benim tatlı farem yetenekli bir düzenbaz, kötü bir baştan çıkarıcı.

Prens ona ihtiyatla bakıyor. "Hala ."

"Elbette." Ixiana'nın uzun kirpikleri o güzel, masum gözlerinin üzerinde kırışıyor. "İntikam almak için her hakka sahipsin."

"Peki ya söylediği şeyler? Bütün gece böyle konuştu.

Ağzını sana dayamasına izin verdin mi? Serbest bırakılması için ona yalvardın mı?"

"Seni kızdırmak için yalan söylüyor." Gülüyor, nefesi kesiliyor ve kızarıyor. "Beni bilirsin Havil. Ben saf olmak için yetiştirilmiş, düzgün bir hanımefendiyim. Asla bir erkeğin önünde kendimi küçük düşürüp böyle bir şey için yalvarmayacağım, tabii o erkek kocam değilse." Ixiana alt dudağını ısırıyor, daha pembe ve daha cazip hale gelene kadar eti çimdikliyor. "Dudaklarının verdiği hazzı hatırlıyorum. Bana gerçek bir erkeğin nasıl öpüşebileceğini göster."

Havil, kibir ve şehvet vücudunun her çizgisinde yazılı olarak ona doğru yürürken tiksintimi inletmek istiyorum.

Onu öpmesini izleyemem. Eminim bir planı vardır.

Tabii ki yapar. Benim hain farem cebinden küçük bir şişe çıkarıyor ve Havil'in yüzüne sıkıyor, üç kez sıkıyor ve hemen boğuluyor, öğürüyor, ciğerlerini tutuyor.

Bahsettiği büyülü sprej bu, ciğerleri ona karşı isyan ettiğinde onları sakinleştiren sprej. Sağlıklı ciğerler için büyünün zararlı, mide bulandırıcı bir etkisi var - geçici ama şiddetli. Havil kusmaya başladı bile.

Ixiana yanıma koşuyor ve üzerinde durup bağlarımı erişebilmek için küçük bir tahta sandık çekiyor. Prensın bıçağıyla bileklerimin etrafındaki ipleri kesmeye başladı.

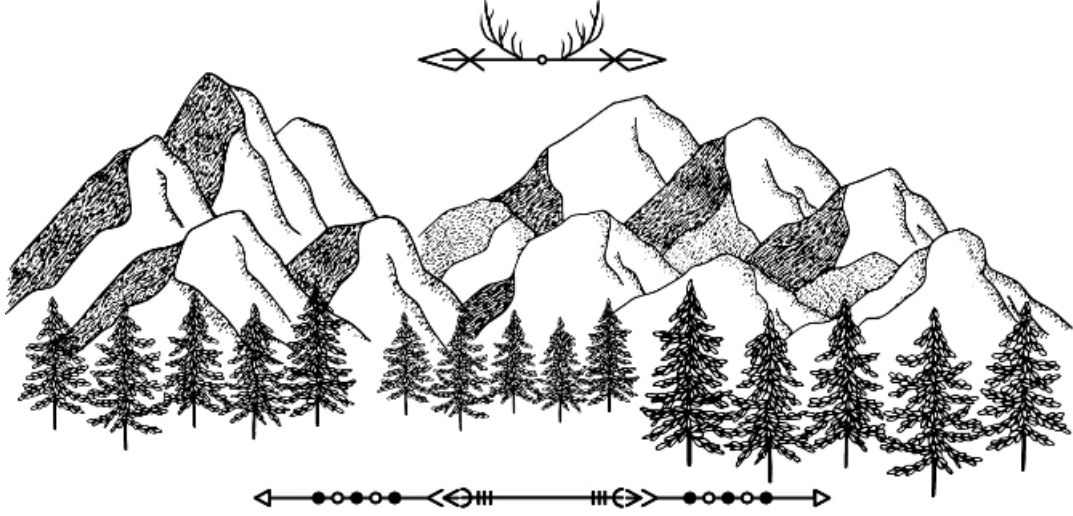
"Sana gelme demiştim," diye .

"Ölmek istiyor olmalısın," diye karşılık veriyor iplerle boğuşurken. "Evet."

Bakışları benimkine kaydı, irkildi.

Ona gülümsüyorum, yavaş ve acılı. "Sensiz, evet."

Söylemeyi planladığım üç kelime bunlar değildi ama şimdilik yeterli. Yanakları daha da pembeleşiyor ama dudaklarını sıkıyor ve ipleri kesmeye devam ediyor.

Havil hâlâ öğürüyor, duvar boyunca, giysilerimin yığınının yanında sendeliyor. Muhtemelen bilerek üzerlerine kusacak, piç kurusu.

"Bizi takip etmekle, dolaşmakla aptallık ettin." Ixiana fısıldar.

"Seni tekrar görmek zorundaydım. Dikkatsiz davrandım ya da belki de beni öldüreceklerini bile bile yakalanmama izin verdim."

"Ama bu sen değilsin," diye mırıldanıyor.

İp aniden gevşiyor ve gergin kollarım yanlarıma düşüyor. İçimden kopan acı dolu iniltiyi durduramıyorum. Eklemlerim hayatımda hiç olmadığı kadar ağrıyor.

"Hadi gel." Ixiana sanki onu ezmeden ona yaslanabilirmişim gibi kollarımdan birini omuzlarına doğru çekerek bana yaklaşıyor. Çok sevimli. "Gitmek zorundayız. Prens bir süre hasta olacak ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Havil kusuyor - kıyafetlerimin üzerine değil, ama neredeyse üzerlerinde duruyor, bu yüzden onları yanımda getirmeyi önermiyorum. Ixiana beni odadan dışarı çekiyor. Omuzlarına kol, pazusu kesilmiş olan kol ve her adımda çığlık atmak istiyorum. Bacaklarım yanıyor, karnım ve göğsüm yanıyor. Kırılacaklarından korkana kadar dişlerimi sıkıyorum. Ixiana acınası çığlıklarımı eter aracılığıyla çoktan duydu, ama şimdi bizzat burada olduğu için kendimi tutmaya, güçlü olmaya çalışmalıyım.

Odadan çıkarken prensin adamlarından biriyle karşılaştık. Bize saldırmaya başladı ama ben sağlam kolumla uzanıp onu boğazından yakaladım. Elim esniyor -Ixiana'nın bölgesinde çok fazla insan üzerinde pratik yaptığım bir hareket- ve adamın boynu kırılıyor.

Bu benim son gücümdü. Öfkem ve şiddetim kanımla birlikte akıp gitti ve kendimi desteklemeye çalışırken bile Ixiana'ya doğru sarkıyorum.

"Ata binebilir misin?" diye soruyor.

Kelimeleri oluşturmamıyorum. Vücuduma yayılan iğrenç güçsüzlüğe karşı savaşıyorum. Gece soğuk hava, ahşap binalar, gölgeler ve ayakların altındaki toz kar girdabından ibaret. Kanla kalınlaşmış burun deliklerimden ahırlardan gelen gübre kokusunu ve buz gibi orman havasını alıyorum.

Ixiana-Ixiana gitti ve ben yarı donmuş çamurun içinde çırılçıplak bir şekilde bir binaya yaslanmış durumdayım.

Kalbim yavaşlıyor.

Yavaşlıyor.

Durgun zonklamalar, gittikçe uzaklaşıyor.

Uzaklara, derin maviliklere düşüyorum.

Ixiana'nın sesi ince ve . "Cronan? Ata binebilir misin? Cronan, lütfen. *Faen*, *faen-kalk* ayağa, seni koca piç." Sesi keskinleşiyor, eteri deliyor, beni oltadaki bir balıkmışım gibi yukarı çekiyor. "Omurga var mı sende? Savaşma isteğin var mı?

Yoksa her şeye rağmen zayıf mısın?" Kızgın, ağlıyor. "Kendini bundan kurtar, yoksa yemin ederim ether'e dalar ve seni kendim öldürürüm!" Göğsüme bir şey çarpıyor ve kalbim yeniden canlanıyor, isteksizce pompalıyor, hazinemin huysuz tekmesiyle harekete geçmeye zorlanıyor. I

uzun bir nefes al.

"Aman Tanrım," diye nefes alır Ixiana. "Hadi Cronan. Bunu yapmak zorundasın. Seni ata bindirmem gerek."

Ciğerlerim gerektiği gibi çalışmıyor. İçlerinden birinde sıvı var ve nefes aldığımda garip, emici bir gıcırta çıkarıyor. Sonunda atın sırtına çıkana kadar tırmalayıp hamle yaparken inlemelerimi tutamıyorum. Ixiana'nın beni nereye götürdüğünü bilmiyorum - onun halkına değil, öyle görünüyor. Belki de benimkine. Beni iyileştirebilecek şifacı Emana'ya, tabii Üç Köprü'ye saatler sürecektir yolculuktan sağ çıkabilirsem.

Çok yorgunum. Keşke uyuyabilsem, keşke - keşke Ixiana beni yalnız bıraksa ve batmama, boğulmama izin verse. Bedenim kutsanmış bir şekilde hissizleşiyor - artık acı yok, sadece karanlık beni bütünüyle yutuyor. Ama her

Ölümün uçsuz bucaksız hiçliğinde kaybolmaya başladığımda, tatlı, keskin bir ses karanlığın içinden fırlıyor, beni buluyor, beni çeğiştiriyor.

"Sen gelmiş geçmiş en kötü Savaş Lordu'sun," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Planların çok kötü ve hep ters gidiyor."

Rahatsızlık beynimin donuk uyuşukluğunu delip geçiyor ve biraz kendime geliyorum.

"Sen yumuşaksın," diye devam ediyor. "Beni dövmeliydin, morartmalıydın, zincire vurmalıydın. Ama beni sadece bir kez bağladın ve sahip olduğum birkaç çürük, bana kendimi korumayı öğretmeye çalıştığın o eğitim seansındandı. Bu arada, o konuda da çok kötüsün. Savaşçıların iyi olması bir mucize. Ama muhtemelen onları başka biri eğitmiştir, değil mi?"

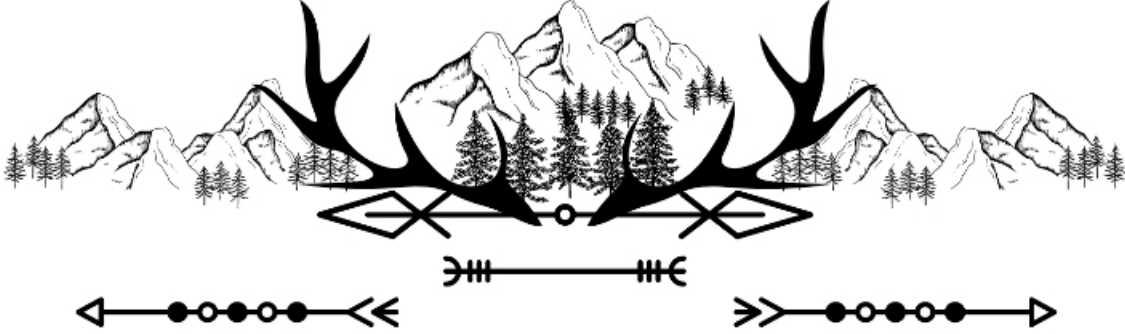
Hayal kırıklığına uğramış bir halde, bedenleri ve savaş yetenekleri olanları eğitme konusunda yetenekli olduğumu ona söylemek için uğraşıyorum. Belki yumuşak küçük fareleri eğitmekte o kadar iyi değilim, ama bu gerçekten benim hatam mı?

"Benimle kal, seni kocaman, aptal, harika, cesur adam. Sakın kendini ölüme terk etmeyi düşünme. Bunu yapamazsın. Ölmeyeceksin. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum." Sesi çatlıyor.

Kalbim yine yavaşlıyordu ama şimdi biraz daha hızlı bir ritme geçti.

"Seni seviyorum, seni seviyorum." Eterin içine fısıldıyor ve ruhum yeniden ortaya çıkarak yanıt veriyor. "Tatlısın ve nazıksın, ama bunu kaba sözler ve sert hareketlerle örtüyorsun. Tatlılığı seviyorum ama sertliği de seviyorum. Tanrım, o kadar çok seviyorum ki. Çok fazla. Bende korkunç bir sorun var. Hâlâ orada mısın, seni koca aptal? yere gitme. Kendini tutmaya çalış Cronan, neredeyse attan düşüyordun... çok ağırsın."

Sesi gitmeme izin vermeyi reddediyor, dinlenmeme izin vermeyi reddediyor. Ama sonunda, onun sesi bile yetmiyor. Sözleri hafif bir mırıltıya dönüşüyor ve ben sonsuz sessizliğe gömülüyorum.

İçime çekiyorum.

Yüzümde bir sıcaklık, bir parıltı, bir ışık. Bir şekilde hayatta kaldım.

Bir avuç yüzüme sertçe vuruyor. "Aptal."

Gözlerimi kırıştıtırıp kız kardeşimin gözlerine bakıyorum. Kelimeler içimde duy dalgalanıyor, bir gerçek mak.

"Onları şimdi anlıyorum," diyorum kısık sesle.

"Kim, aptal?"

"Mor ve Baba."

Nefesi kesiliyor ve gözleri parlıyor. "İyileştin ama yara izleri var."

"Hepimizin yaptığı gibi." Yüzündeki küçük beyaz yara izlerine dokunmak için uzanıyorum.

Zeha elimi tutuyor, ince dudakları birbirine yapışıyor. Yıllardır onu ağlamaya bu kadar yakın görmemiştim. Beni kaybedeceğini gerçekten düşünmüş olmalı.

"Seni kurtardı," diye mırıldanıyor kız kardeşim, yattığım yatağın ucuna doğru başını sallayarak. "Seni bize geri getirdi. Bana."

Ayağa kalktım, ağrım olmasını bekliyordum ama Eman göğsümdeki birkaç yara izi dışında beni mükemmel bir sağlığa kavuşturdu. Kolayca, acısız hareket edebiliyorum.

Zeha'nın bakışlarını takip ederek Ixiana'nın yatağın ucunda kıvrıldığını görüyorum. Kıyafetleri kir ve kurumuş kanla -benim kanımla- kaplı ve narin boğazında bir bandaj var.

Yarayı görünce nabzım sıçradı. "Biri ona zarar mı verdi?"

"Bir dalın boynunu çizdiğini söyledi. Ama dün gece Olsa ile geldi. Sanırım aralarında bir şey oldu."

Hırlıyorum, parmaklarım battaniyeleri yumrukluyor.

"Yapma, Cronan. Her ne olduysa, artık bitti. Odana geldiklerinde arkadaş gibi davranıyorlardı." Zeha uzanıp elini Ixiana'nın başının üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Onun iyi bir kalbi var kardeşim, bir barışçının kalbi. İyi seçim yapmışsın."

Sözler ruhumu o kadar ısıtıyor ki gözlerimden yaşlar geliyor. Dişlerimi sıkıyorum ve Ixiana'nın uyuyan figürüne odaklanıyorum.

"Sana daha fazla acı çektirmek istemem," diyor Zeha sessizce. "Ama o bizimle kalamaz. Halkı onu tekrar çaldığınızı düşünecek."

Acımasızca başımı salladım. "Onu geri götürmeliyim."

Kız kardeşim cevap vermiyor, bunun için minnettarım. Odadan çıkıyor ve ben hızla giyiniyorum. Hızlı hareket etmem gerekiyor; panjurları açtığımda gökyüzünün pembeliğine bakılırsa şafak biraz geçmiş. Ixiana'nın ailesi şimdiye kadar uyanmış ve yokluğunu fark etmiş olmalı. Onu geri getirmeli ve ailesine iyi niyetimi, anlaşmamıza bağlılığımı göstermeliyim.

Giyindikten sonra onu kucağıma alıp omzuma yatırıyorum, başı ve saçları sırtımda sallanıyor.

Ben evden çıkarken uyanıyor. "Cronan," diye nefes nefese kaldı. "Beni yere bırak."

"Hayır."

"İyileştin! Yürüyorsun! Bu çok harika... ama neler oluyor?"

"Seni babana geri götürüyorum."

"Ne?" Küçük yumruklarıyla sırtıma vurmaya başladı. "Henüz ailemin yanına dönmek istemiyorum! Daha konuşma fırsatımız bile olmadı... Cronan, seninle kalmak istiyorum. Sadece kısa bir süre için."

Ona cevap veremem. Kelimeler çok derinden acıtıyor.

Olsa çoktan tanımadığım bir at hazırladı. Dün gece Ixiana ve beni Üç Köprü'ye getiren at bu olmalı. Ixiana'yı eyere oturtuyorum ve arkasından ata biniyorum.

"Geri döneceğim," diyorum yakınımda duran Zeha'ya.

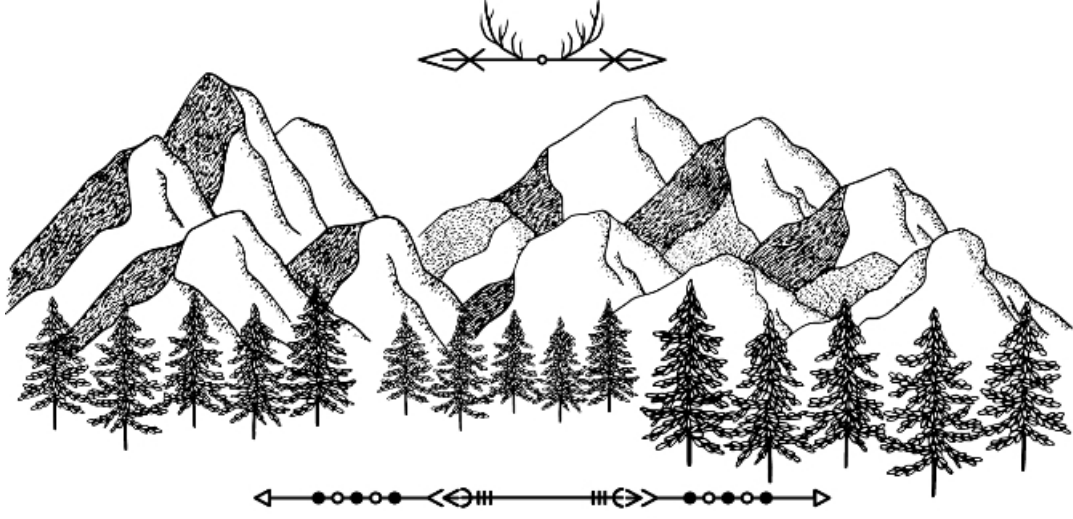
Güneye doğru yol alırken, Ixiana beni azarlamaya devam ediyor. Ben ona söylemek istediğim her şeyi içimde tutarken, o bana tam bir saat boyunca öfkeleniyor. Sabah her zaman daha iyi bir bilgelik getirir ve onun ışığında kendi düşüncesiz aptallığımı her zamankinden daha net görebiliyorum.

Eğer burada, dağların bu tarafında kalırsam, tekrar tekrar ona çekileceğim, çağrılacağım ve baştan çıkarılacağım. Nerede olduğunu bilirim, ona gidecek kadar yakın olursam, kendimi her zaman durduramayabilirim. Ve onunla yakalanmak ikimizi de mahvedebilir.

Yapmam gereken şeyin kaçınılmazlığı ruhumun derinliklerine işliyor.

Onu halkına geri götürmeliyim, sonra da gitmeliyim. Kuzeye, dağların ötesine, onu ziyaret etmek için ayartılamayacağım bir yere gitmeliyim.

Onu temelli terk etmeliyim.

Ixiana da benim dün gece olduğum gibi mantıktan uzak görünüyor. Devam eden tiradına cevap vermediğimde, dirseğini kaburgalarımaya dayıyor, muhtemelen yapabildiği kadar sert, ama küçük kemiğinin beni dürttüğünü zar zor hissediyorum.

"Ah!" diye bağıyor, dirseğini ovuşturarak. "Seni koca, korkunç kabadayı. Neden benimle konuşmuyorsun? Hayatını kurtardım, biliyorsun, kendini yakalatacak kadar aptalca davrandıktan sonra ve dün gece olanlardan sonra Hoenfel'e geri dönmek de bir o kadar aptalca! Havil'in muhafızları seni vurup öldürecek."

"Anlaşmayı onurlandırıyorum."

"Sonunda konuştu. Yani beni tekrar görebilme ihtimalini dağdan aşağı onca yolu geldin ve gecenin bir yarısı ormanda gizlice dolaştın - yakalandın, işkence gördün ve neredeyse ölüyordun - ve şimdi de beni geri mi getiriyorsun? Tüm bunların amacı ?"

"Hiçbir anlamı yoktu," diye itiraf ediyorum. "Ben bir aptaldım. Sana olan özlemim beni aptal yapıyor. Bu yüzden gücüm varken seni ait olduğun yere geri götüreceğim. Sonra Üç Köprü'yü Zeha'nın ellerine bırakıp kuzeye, dağların ötesine, ayartılamayacağım bir yere gideceğim. Beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Ama sen bunu yapamazsın." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Devrimini nasıl yöneteceksin ve Güney'in fethine nasıl öncülük edeceksin?"

mi?"

"Olsa ve Zeha bu işin üstesinden gelebilecek kapasiteye sahipler," diyorum. "Yerleşim yerimize dönüp inşaat, avcılık ve işçiliğe odaklanacağım. Bir savaşçı olarak işe yaramam. Beni mahvettiniz." Öne doğru eğilip kulağına karşı erimiş gerçeği söylüyorum. "Eğer bir akıncı grubuna liderlik edersem, terörize ettiğim her köylünün ve öldürdüğüm her muhafızın yüzü senin yüzün olacak. Mal ve yiyecek çaldığımda, kulaklarımda senin hayal kırıklığına uğramış sesini duyacağım. Eğer dağların bu tarafında kalırsam, sana tekrar gelmekten kendimi alıkoyamayacağım."

Sözlerim karşısında titriyor. "Ya aileme seninle kalmak istediğime dair bir mesaj gönderirsem? Onlara dün gece senin hakkında ne hissettiğimi söyledim, belki anlarlar. Kuzey'deki tehlikeler umurumda değil Cronan, onları daha önce atlattım ve yine atlatabilirim. Ben dahil herkesin düşündüğünden daha güçlüyüm. Senin olabilirim, gerçekten senin. Havil çok öfkeli ve bundan sonra benimle evlenmek istemeyecek, yani pazarlık çoktan bozuldu. Bunu onurlandırmak zorunda değilsin. Beni yanına alabilirsin, beni alabilirsin-"

Ixiana kalçalarını oynatarak poposunu bacaklarımdan arasına daha da sokuyor. Bu hareket şehvetimi hemen ateşliyor, ama zevk damlaları onu ne kadar özleyeceğimin selinde boğuluyor.

Daha fazla imkânsız şey söylemesini engellemek için elimi ağzına bastırıyorum. "Aptalca konuşuyorsun. Dün gece benim gibi aptallık ediyorsun. İşe yaramayacak, Ixiana. Bunu sen de biliyorsun."

Ben ağzını bırakana kadar tırnaklarını elimin arkasında vahşice gezdiriyor. "O zaman benimle ol. Hemen şimdi, tam burada. Sadece bir kez, gitmeden önce. Bir çift canavar gibi ağaçların arasında kızılsabiliriz."

Boğazımda kısık bir sesle inliyorum. "Eğer bunu yaparsam, seni terk edemem." "Mükemmel." Bana sürtünüyor.

Lezzetli sürtünme karşısında bir inilti daha çıkardım. "Ixiana."

Kıvrınmaya devam ediyor, kışını sert sikime sürtüyor. Geriye uzanıyor, bir elini aramıza sokuyor, kıyafetlerimin arasından beni okşuyor.

"Ixiana, dur," diye nefes nefese kaldım.

Parmaklarını bir kez daha yaramazca okşadı ama bileğini yakaladım. "Sen benden durmamı istedikten sonra sana dokunmaya devam ettim mi?"

"Senden hiç durmanı istemedim."

"Ama itiraz etseydin ederdim."

Alay ediyor. "Ben senin ödülündüm. Bana sık sık hatırlattığın gibi, benim iznime ihtiyacın yoktu."

"Bir Savaş Lordu iddiasında bulundum, evet, ama bu sözlere rağmen sizi onurlandırdım. Siz de bana aynı onuru gösterin."

Yavaşça ellerini kucağına götürüyor. Omuzları çöküyor; kendini kötü hissettiği belli.

"Sana söylediklerime gelince," diye devam ediyorum, "o kaba sahiplenme sözleri - hoşuna gittiğinden şüpheleniyorum."

İnkâr etmiyor, ben de kalbim çarparak onun gerçeğine daha da yaklaşıyorum. "Gizliden gizliye sahiplenilmek istiyorsun. Benim gibi biri tarafından zorlanmayı ve üstesinden gelmeyi."

"Sadece seninle," diye itiraf ediyor, o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum. "Sadece seninleymişim gibi davranmak istiyorum."

Tanrım, onu istiyorum. Onun önerdiği gibi, içgüdüleriyle hareket eden çaresiz bir çift hayvan gibi ormana dönüp onunla çiftleşmek istiyorum. Sadece bir kez

-

Hayır. Derin bir iç çekiyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Artık konuşmak yok.

Konuştüğümüz zaman mantığımı kaybediyorum."

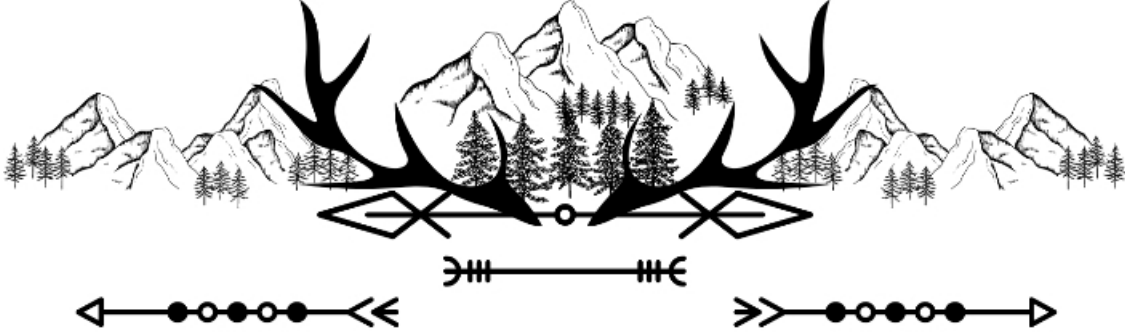
"Ya da belki de sen kazanıyorsun," diye mırıldanıyor. "Ağzını tıkamama gerek var mı, fare?"

"Beni neyle tıkayacaksın?" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Sus." Ama aletim onun arka tarafına doğru seğiriyor ve teslim olmama, onu karlı zeminde, soğuk şafakta, ağaçların arasında almamın bir an uzağındayım.

Ancak yoldaki bir virajı döndüğümüzde bu şans ortadan kalkıyor, çünkü bizi karşılamak üzere babasının renklerini taşıyan bir grup muhafız geliyor.

Halkı onun kaybolduğunu fark etti ve onu geri almaya geldiler.

Ixiana'nın babası adamlarına beni vurma emrini vermeden önce sadece birkaç dakikam var.

Hemen kırsığı durdurup attan iniyorum. Kılıcımı Olsa'nın eyerin arkasına astığı yerden alıyorum ve savaşmak için burada olmadığının açık bir işareti olarak silahı atıyorum.

Ixiana'ya bakarak başımı halkına doğru salladım, atına binip onlarla buluşması için sözsüz bir emir verdim.

Ama dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor.

Babası adamlarını kısa bir mesafe ötede durdurdu. Benimle Ixiana arasındaki tüm alışverişi görebiliyorlar ve onun kendilerine gelmesini bekliyorlar.

Ama dizginleri çekerek kırsığı Three Bridges'e doğru geri döndürüyor.

Benim inatçı farem bir noktaya değiniyor. Dün takas sırasında elimi öperken yaptığı gibi net bir seçim yapıyor.

Yanlış yöne doğru giderken babası irkilmiş bir şekilde haykırıyor. Bir hırıltıyla arkasından koşup kırsığın dizginini yakalıyorum ve atı çekerek güneye dönmeye zorluyorum. "Kes şunu, Ixiana."

"En azından onunla konuşalım," diye yalvarıyor. "Ona seninle kalmak istediğimi söyleyelim."

Güneylilere doğru gitmesini sağlamak için kırsığın sağırsına vuruyorum. Ama Ixiana eyerden kayarak planımı bozdu. Yere düştüğünde yüzünü buruşturdu. Kendini yaraladı, aptal fare.

Kırsak, eyeri boş bir şekilde Ixiana'nın babasına doğru ilerliyor.

"İnatçı küçük göt," diye öfkelen dim ve Ixiana'yı kucaklayıp sabah yaptığım gibi omzuma attım. Dişlerimi sıkarak, ona doğru yürüdüm.

Babası.

Ixiana benimle savaşıyor, mücadele ediyor ve tırmalıyor. Her çırpınışı ve tekmesiyle babasına ve askerlere kendi iradesiyle benimle olduğunu, beni terk etmek istemediğini gösteriyor. Onun inatçılığından dolayı hayal kırıklığına uğramış olsam da, kalbim bunun verdiği zevk ve onurla çarpıyor

-Beni seçtiğini, beni istediğini. Onu esir alan kişiyi, düşmanını.

Kalbi, ruhu ve bedeni, halkı ya da klanım ne derse desin, o benim.

Babası bizi karşılamak için ilerliyor, sakallı yüzü şaşkınlık ve öfkeyle kızarmış. Elleri kılıcının kabzasını kavırıyor. Ondaki gerginliği hissedebiliyorum.

-Savaşa hazır bir savaştının hazırlığı.

Ixiana'yı iki adım ötesine bıraktığımda, "Tanrılar aşkına neler oluyor? Bu sabah uyandığımda Prens Havil tüm adamlarıyla birlikte gitmişti, bana düğünün iptal olduğunu ve krallığıyla ittifakımızın sona erdiğini söyleyen bir mektup geldi ve sonra kızımın bir kez daha kayıp olduğunu öğrendim. Biz konuşurken karım durumu düzeltmek için Havil'in peşinden gidiyor. Ne oldu? Ixiana'yı yine mi çaldın?"

"Kendi dışında çalınmış gibi mi görünüyor?" Sertçe söyledim.

"Hayır," diye yavaşça yanıtıyor. "Öyle değil." Ixiana'ya bakar. "O zaman ona gittin."

"Onunla kalmak istiyorum," diye kaçırıyor.

"Benimle kalamaz," diyorum kararlılıkla. "Kuzey tehlikeli ve barbar bir yer. Hayatta kalamaz ve ben onun ölmesine izin veremem. O sana ait." Kızı ona doğru itiyorum ama gücüm azalıyor. Bir kez daha kırılıyorum, içim parçalanıyor. Onun beni tekrar terk edişini izlemek zorundayım; Kuzey'e gitmek ve onu asla görememek zorundayım. Canım acıyor. Gözlerim acıyor, çiğ ve ıslak.

Ixiana bana doğru dönüyor ve ben de kendimi onun öfkesine karşı hazırlıyorum. Ama yüzümü görünce tereddüt ediyor.

Babası da beni izliyor, ancak ben ikisinin de gözlerine bakmayı reddederek şiddetle önüme bakıyorum.

"Ona değer veriyorsun," diyor babası acımasızca. "Onun sana verdiği gibi." Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor.

Bu sözleri Ixiana'ya tek başıma söylemek istedim ama . Ve şimdi söylemeliyim. Bu sözleri en büyük düşmanıma, halkımın topraklarının yönetimini miras alan kişiye söylemeliyim. Kasabalarında terör estirdiğim, adamlarının arkadaşlarımı öldürdüğü kişiye.

Kelimeleri ruhumun derinliklerinden çıkarıp sabahın aydınlık havasına doğru zorluyorum. "Kızınızı seviyorum."

Bölge lideri sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Ama sonra parmakları kılıcının kabzasından çözüldü ve yüz hatları yavaşça gevşedi.

Kalbim şiddetli bir umutla çarpıyor ama yüzümü ve bedenimi sabit tutuyorum. Ona zayıflığımı, acımasız bir taş adam olmadığımı gösterdim. Ama o boyun eğmedikçe ben de boyun eğmeyeceğim.

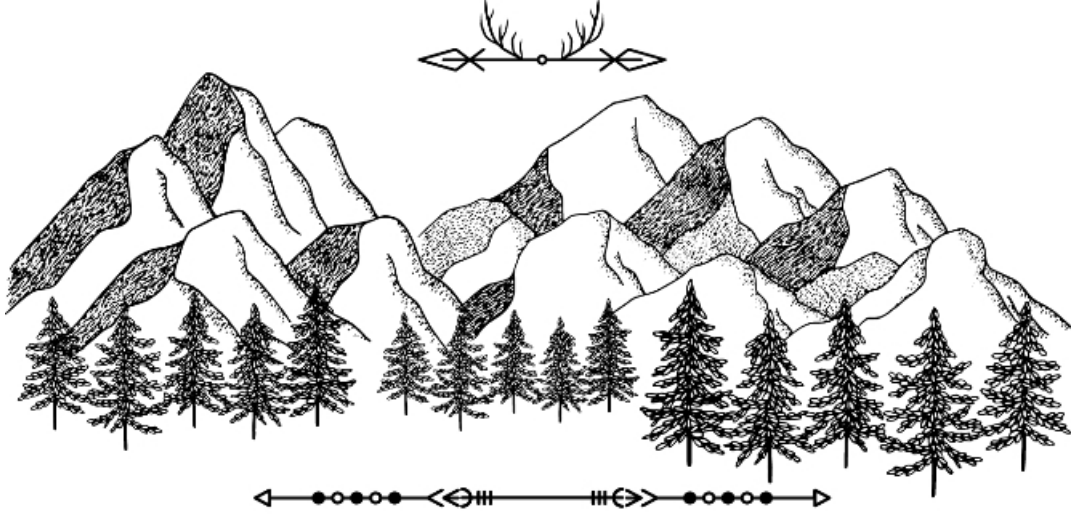
"Pekala," diyor. "Belki de sen ve ben bir konuşma yapmalıyız."

Konuşmak pek işe yaramıyor ve ben de kelimeler konusunda yetenekli değilim. Zeha burada olsaydı daha iyi olurdu. Yanlış bir şey söyleyip her şeyi mahvedebilirim. Ama itiraz etmek için ağzımı açtığımda, Ixiana kolumu tutuyor. "Lütfen."

Gözleri bana teslim olmam için
yalvarıyor. Denemem için. Ben de
bir kez başımı salladım.

"Olduğunuz yerde kalın," diye sesleniyor babası muhafızlarına. "Ve *ona* göz kulak olun." Ixiana'yı işaret ediyor. Akıllıca bir emir, neredeyse beni gülümsetecek bir emir.

Bölge lideri ve ben ormanın içine doğru biraz yürüdük, duyma mesafesi dışında ama yoldakilerin görüş mesafesi içindeydik.

"Benim adım Paltrin," diyor Ixiana'nın babası sert bir şekilde. "Cronan," diye cevap veriyorum.

"Halkımın çoğunu öldürdün, Cronan. Kasabaları bastınız, evleri yaktınız ve malları çaldınız. Kızımı kaçırdınız. Müzakerelerimiz başarısız olursa onu öldürmeyi planlamadığını söyle bana."

"Bunu düşünmüştüm," diyorum. "Ama sonra onun yerine onunla evlenmeyi planladım. Onu ihlal etmek için değil, siyasi nedenlerle. Zoraki bir aile bağının sizi pazarlık masasına getirebileceğini düşündüm."

Kaşları kalkıyor. "İlginç bir plan. İşe yarayabilirdi." Beni inceliyor ve benden çok daha kısa olmasına rağmen, sanki önemli bir şeyim eksikmiş ve o bunu görebiliyormuş gibi aniden rahatsız hissediyorum.

"daha gençsin. Kaç ?"

sorar

"Yirmi altı."

"Çok genç." Dilini şaklatıyor. "Ve yine de çok şey getirdin çok fazla insana acı veriyor."

Öfkem yeniden yükselirken yüzüm kızarıyor. "Acıyı önce biz çektik," diye homurdanıyorum.

Ixiana bana öyle söyledi. Halkımızın ve sizin tarihinizle ilgili ona anlattığınız her şeyi bana tekrarladı. Sizin anlattıklarınızı daha önce duymadığımı söyleyemem ama ben okullarımızda yaygın olarak öğretilene inanmayı seçtim.

Çocukken bana öğretilen, bu toprakların halkımız buraya geldiğinde boş olduğu ve bizim kehanet edilmiş mirasımız olduğuydu. Bu dogma içime işledi, yıllarca pekiştirildi ve ne zaman aksini duysam dinlemedim. Liderliği babamdan devraldığım, sınırlarımızı ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıyım. Ama sizin türünüzün ısrarcılığını ve çaresizliğinizi hesaba katmamıştım."

"Çaresiz durumdayız." Acımasızca başımı salladım. "Ve ısrarcıyız. Evet."

"Gerçeği görmezden geldim," diye devam ediyor Paltrin, "çünkü beni rahatsız ve huzursuz ediyordu. Bunu birkaç kez, kısaca düşündüm ve her seferinde bir kenara ittim, çünkü bunun ne anlama geleceğinden korktum. Eğer atalarımın sizinkileri topraklarından sürdüğü doğruysa, bu her şeyi değiştirir. Bunu düzeltmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Gidebilirsin," diyorum dudağımı kıvrarak.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsunuz. Halkımın evleri, çiftlikleri, aileleri, işletmeleri var. Gelişen kasabalarımız, yollarımız, bakımını yaptığımız köprülerimiz ve savunmalarımız var. Nesillerdir burada yaşıyoruz. Burası bizim evimiz."

Birkaç gün önce böyle bir ifadeye küfürler ve intikamcı bir şiddetle karşılık verirdim. Şimdi ise yanıt vermeden önce derin bir nefes alıyor ve bırakıyorum. Ne söylemem gerektiğini dikkatlice düşünüyorum.

Ixiana'yla birlikte olmanın babasının topraklarını fethetmekten daha önemli olduğuna ne zaman karar verdim bilmiyorum. Ama öyle. Hâlâ halkım için yardım ve kusurlu bir şimdiki zamandan çıkarabileceğimiz her türlü adaleti istiyorum. Ancak geçmişin kölesi değilim ve artık onu tekrarlamak ya da tersine çevirmek istemiyorum.

"Bir zamanlar tam teslimiyetten başka bir şey talep etmezdim," diyorum. "Elimde olsaydı, halkınızı ezer ve onları buradan, atalarımın sürüldüğü lanetli Kuzey'e fırlatırdım. Hepinizi hırsızlar, dikkatsiz, zalim canavarlar olarak görürdüm - sizin halkınızın benimkilere bakışından pek de farklı değil. Ama Ixiana bana Güneylilerin hepsinin duygusuz ve umursamaz olmadığını gösterdi. Bana belki de şiddetin sona erebileceğine dair umut verdi."

"O eşsiz bir kadın," diyor Paltrin, ağaçların arasından Ixiana'nın bir kayanın üzerinde oturup beklediği yol kenarına. "Sanırım kısa hayatı boyunca onu çok fazla hafife aldım."

"Benimle kuzeye gelirse hayatı kısılacak," diyorum. "Ve buna izin vereceğine inanacak kadar aptal değilim. Ama size söylemeliyim ki o ve ben ruh bağıyla bağlıyız." Ruh bağını ve eter konuşmasını hızlıca açıklıyorum

Paltrin'in gözleri fal taşı gibi açılırken. "Böyle bir bağlantının kuzey klanlarına özgü olduğunu sanıyordum," diyorum ona, "ama öyle değilmiş."

"Bunu daha önce kuzeyli mahkûmlardan duymuştum." Tutsaklardan bahsedince rahatsız, neredeyse suçlu görünüyor. "Benim halkım da sizinkilere çok kötü şeyler yaptı. Özellikle de ele geçirdiklerimize. Bu eylemlerin hepsi benim emrimle yapılmadı ama tüm sorumluluğu üstleniyorum. Halkınızla savaş halindeydik ve öyle davrandık."

"Bizim yaptığımız gibi," diye cevap veriyorum.

Bu ikimiz için de bir özür değil, bir kabullenmedir. Ve şimdilik bu yeterli.

Uzun uzun konuşuyoruz. Bazen tartışmamızın kapsamı geniş oluyor, geçmiş tarihi ve her iki halkı da kapsıyor. Bazen de her iki taraf için de özellikle acımasız olan baskınlar ve saldırılar üzerinden konuşurken spesifik oluyor.

Ve sonra Ixiana hakkında konuşuyoruz. Kademeli yumuşamamdan, kalbimi nasıl açtığından ve içine nasıl yerleştiğinden bahsediyorum. Hayatımı nasıl bağışladığından ve kurtardığından. Birbirimize olan arzumuzdan biraz bahsediyorum, dikkatli olduğumu, kendimi kontrol ettiğimi ve onun istemediği hiçbir şeyi yapmadığımı bilmesine yetecek kadar.

Konuşmanın sonunda ben bir kayanın üzerine oturmuş, Paltrin ise bir kütüğün üzerine oturmuş, ellerini kavuşturmuş, dinliyordu.

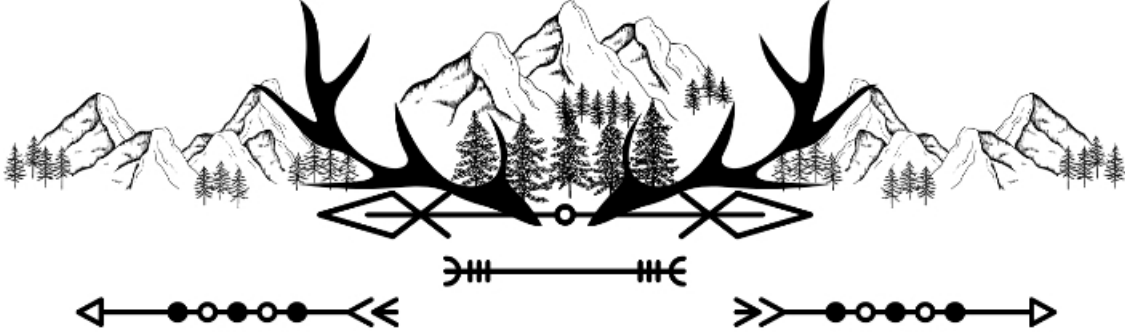
Dinliyor.

Kızını almasaydım, beni cesurca sevmeseydi, yüzüne karşı asla böyle dinlemeyebilirdi.

"Ixiana'yı aldığım için üzgün olduğumu söylemeyeceğim," diyorum ona. "Onunla tanışmak hayatımın en güzel kısmı oldu. Halkıma karşı yerine getirmem gereken bir görevim var ama eğer barışı bulmanın bir yolu varsa-" Dışlerimin arasından alçakgönüllü kelimeleri zorla çıkarıyorum, "eğer bize yardım etmeyi düşünürsen-"

Paltrin aniden ayağa kalktı ve ben gerildim. Ama bana tanıdığım, kızının gözlerinde de gördüğüm bir ifadeyle bakıyor. Anlayış, nezaket ve keder.

"Aramızda düzeltilecek çok yanlış var," diyor. "Daha önce bu işten çekindim ama bu kadar çok kişinin hayatı söz konusuysa bir daha başarısız olmayacağım. Kızımın mutluluğu buna bağlıysa olmaz."

Paltrin ve halkının kaldığı köy olan Hoenfel'de daha fazla müzakere etmek için planlar yapıyoruz ve sonra birlikte yola geri dönüyoruz. Ixiana'ya vardığımızda Paltrin kızını kollarına alıyor ve gözlerinde yaşlar biriktiğini görene kadar ona sarılıyor.

Adam onu serbest bıraktığında kadın onları fırçalıyor. "İyi misin?" diye sorar.

"Annen olmadan hiçbir şeye karar veremem, bunu biliyorsun," diyor Paltrin. "Ama Cronan'ın klanıyla görüşmeye açığım. Havil'in krallığıyla bu bağlantı gerçekten sona erdiyse, Cronan ve halkıyla ittifak kurmanın bir yolu olabilir - onlar Kuzey'deki diğer klanlarla irtibat kurarken, dağların bu tarafında onlar için güvenli bir sığınak olabilir. Geçmişteki yanlışlar ve gelecekteki değişiklikler hakkında konuşulacak çok şey var ama ben açığım."

Ixiana sıçrayarak ona sarılır ve öyle sıkı sıkı ki, Ixiana'nın sesi boğuklaşır: "Daha da güçlenmişsin canım."

"Birazcık." Geri çekiliyor, gözleri parlak ve umutlu. "Bu Cronan ve benim için ne anlama geliyor?"

Paltrin bana bakıyor. "Görünüşe göre ikiniz birbirinize bağlısınız. Bana bu eter konuşmasını, bu ruh bağını açıkladı. Tuhaf, evet, ama daha önce Kuzeyli tutsaklardan biraz duymuştum. Elbette her şey karara bağlanmadan önce annenle konuşacağız ama ikinizi uzun süre ayrı tutmanın zalimlik olacağına inanıyorum. Eğer görüşmelerimizde her şey yolunda giderse, sen ve o birlikte olabilir ve dağların bu tarafında yaşayabilirsiniz."

Konuşmaya devam ediyor, tazminatla ilgili bir şeyler söylüyor ama Ixiana bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, her şeyden habersiz.

Kıyafetleri kan lekeli ve gözlerinin etrafında koyu renkli çukurlar var ama parlıyor. Çok güzel bir kadın.

Onu öpmek istiyorum ama babasının iyiliğini çok zorlamaya cesaret edemiyorum. Onun yerine, ellerini ellerimde toplayıp sıkıca tutuyorum.

O halde bir süreliğine ondan ayrılmalıyım. Paltrin karısını ve maiyetini bilgilendirirken, ben de Üç Köprü'ye dönüp Zeha'ya ve halkıma haberi vermeliyim. Her şey yolunda giderse, tazminat ve barış görüşmelerine başlamak üzere bu öğleden sonra Hoenfel'de buluşacağız.

Faremin tekrar benden uzaklaştığını görmek zor ama bu kez onu yakında göreceğime dair güvencem var. Ve klanım için, onun bölgesi için ve bizim için umutluyum.

Zeha'ya Paltrin'le görüşmemi anlattığımda, uzun süre konuşmadan bana bakıyor. İfadesini okuyamıyorum.

Sonunda, "Barışçıl müzakerelere açık olabilecek diğer savaş lordlarına karşınları göndereceğim" dedi. Odadan çıkarken arkasına döner ve yarım bir gülümsemeyle "Seninle gurur duyuyorum" der.

Savaşçılarımı ikna etmek daha zor. Onları köy meydanına çağırıp açıklıyorum, onlar ise bağırıp silahlarını sallıyor ve barıştan bahsetme fikrini bile protesto ediyorlar. Kanlı bir fetih hayalinden vazgeçmeye henüz hazır değiller. birkaçını ensesinden tutup, kime bağlılıklarını borçlu olduklarını hatırlayana kadar sarsmam gerekiyor. Ben onların savaş lorduyum.

Gerçi bu yeni barış işe yararsa, başka bir başlık bulmam gerekebilir.

En yüksek karşı çıkanlardan biri, ben onu yumruklayıp kaldırım taşlarının üzerine düşürene kadar savaş çıkırtkanlığı yapan ağzını kapatmıyor. Sonra Olsa secde halindeki bedeninin üzerinden geçip şöyle diyor: "Bundan hoşlanmayabiliriz ama vatanımızı geri almanın yolu buysa, kabul edelim derim."

O ve Zeha benim yanımdayken, diğerleri sonunda rahatladı.

Bu çatışma pek çok çatışmanın sadece ilki. Barış görüşmeleri üç hafta boyunca devam ediyor ve diğer savaş ağalarının da dahil olmasıyla görüşmeler daha gürültülü ve şiddetli bir hal alıyor. İkinci hafta boyunca başarıdan umudumu kesmeye başladım. Ancak Paltrin ve eşi beni ve Ixiana'yı öne çıkarmaya ve herkese bağlantımız, aşkımız hakkında konuşmaya teşvik ediyor.

Bu benim için de zor, Ixiana için de. Kuzey'de geçirdiği süre boyunca aramızdaki bağı gizli tuttuk ve yabancılara bundan bahsetmek vücudumun ısınmasına ve yumruklarımın sıkılmasına neden oluyor. Ama Ixiana'nın yardımıyla, hissettiklerimin bir kısmını aktarmayı başarıyorum.

Garip bir şekilde, yardımı oluyor. En acımasız savaşçı bile faremin tatlı kahverengi gözlerine biraz yumuşamadan bakamaz. Ve Güneyliler

Benim uzun boylu, kaslı bedenim ile Ixiana'nın ince, çelimsiz bedeni arasındaki zıtlıktan etkilenmişti.

Akşamları Zeha, Olsa ve ben her bir savaş lordunun kampını dolaşarak herkesi barış masasında tutmak için fiziksel güç, diplomasi ve katı mantığı birleştiriyoruz.

Hepimizin birlikte çalışmasıyla, sonunda bir belge elde edene kadar görüşmeler devam ediyor. Bir çözüm. Barış için bir harita.

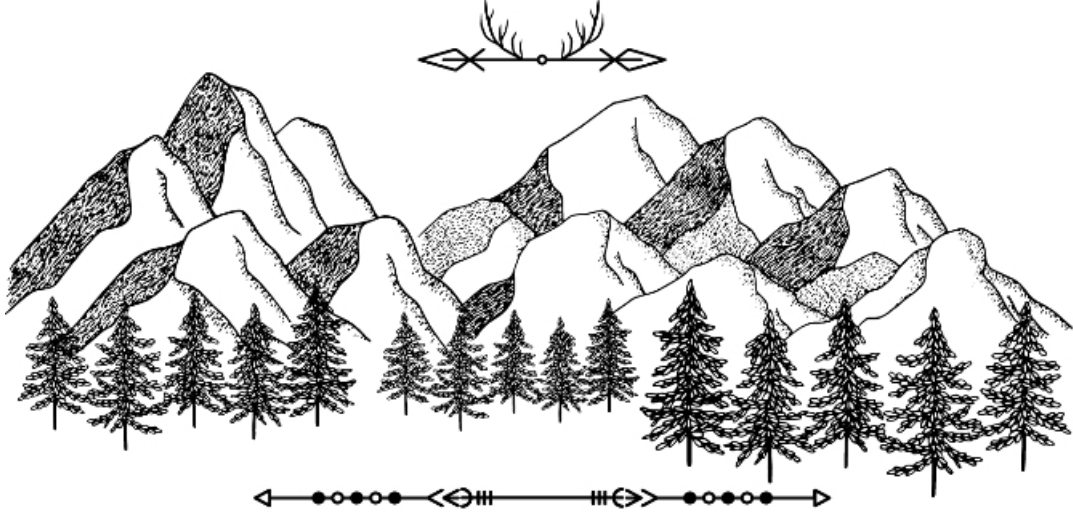
İki taraf da istediği her şeyi elde edemedi. Anlaşmanın tüm halkımıza anlatılması aylar, hayata geçirilmesi ise yıllar alacaktır. Ama bu iyi bir plan. Birlikte inşa edebileceğimiz bir gelecek için bir rehber.

Hoefel Antlaşması'nı imzaladığımız gece, kasabada bir kutlama var. Savaşçıları ve klanlarının üyeleriyle birlikte diğer iki savaş lordu da oradaydı. Hoefel konseyi, Ixiana'nın anne babası, kız kardeşi ve bölgedeki diğer kasabalardan konsey üyeleriyle birlikte hazır bulunuyor.

Ödün vermekten yoruldum, başkalarının iyiliği için kendimi yumuşatmaktan yoruldum. Harekete, tutkuya ihtiyacım var. Halkının önünde Ixiana'ya karşı çok dikkatli davrandım; çok ölçülü ve temkinliydim. Artık barış gerçek olmaya başladığına göre, vücudum faremin yumuşak saçlarını tekrar avuçlarıma arasına alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor. Onu kendime doğru bastırmak ve ağzını benimkiyle morartmak istiyorum.

Bu yüzden kutlamaların gölgelerinde dolaşıp onu izliyorum. Onu bir kez çaldım. Bu gece onu tekrar çalmayı planlıyorum.

Ve bu sefer, sahip olduğu her şeyi alacağım.

Ixiana şenliklere geç kaldı - Olsa'nın güneyli meclis üyelerinden biriyle rahatça, barışçıl bir şekilde konuşmasını izleyebileceğim kadar geç. Zeha'nın Ixiana'nın kız kardeşi Joss'la dans ettiğini görecektim kadar uzun. Kız kardeşim yıllardır gülmediğini gördüğüm şekilde gülüyordu.

Dans sona erdiğinde, kendi çapında bir savaşçı olan, güçlü yapılı ve vahşice güzel Joss ile yüz yüze gelir. Müzakereler başladığından beri, son birkaç haftadır sık sık birlikte konuşuyor ve antrenman yapıyorlar. Aralarında fark ettiğim, gölgelerin arasında durduğum yerden hissedebildiğim bir gerilim var.

"Yap şunu, Zeha," diye fısıldıyorum.

Sanki beni duymuş gibi, kız kardeşim Joss'un ağzına doğru hamle yapıyor.

İkisi de sahip oldukları tüm vahşilikle sertçe öpüşüyorlar. Ateş üstüne ateş, etraflarındaki dansçıların alkışlarını çeken bir tutku patlaması.

Sonra onu görüyorum-Ixiana, yakınımında duruyor ve alkışlıyor, yüzünden mutluluk yayılıyor. Nefesim kesildi.

Daha önce benzerini hiç görmediğim bir elbise giyiyor. Geniş, dökümlü kolları olan kalın kırmızı bir kumaş. Göğüslerini kavrayan ve kaldıran bir korse. Keskin köprücük kemikleri çıplak ve beli her zamankinden daha da ince görünüyor. Hacimli etekleri kalçalarından sokağın kaldırım taşlarına dökülüyor.

Bugün erken saatlerde onu aradığımda, kız kardeşi Joss kendini iyi hissetmediğini söyledi. Endişeli görünmüş olmalıyım, çünkü Joss hemen ekledi, "Bu

olağan bir hastalık. Gececektir."

O zaman Ixiana'ya gitmek istedim ama hastalık nöbetleri onu utandırıyor gibi görünüyordu ve antlaşmanın imzalanması için bana ihtiyaç vardı. Bu yüzden bekledim.

Beklediğime değdi. Şimdi ona bakmak, karanlıkta geçen uzun kış günlerinden sonra güneşi görmek gibi.

Ben izlerken, Ixiana dansçıların çemberinin kenarından ayrılıyor ve sokağın aşağısına, ateşle aydınlatılmış cümbüşün sonunu geçip ötesindeki kasvete doğru ilerliyor.

Nereye gidiyor?

Bu sokağın sonunda Hoenfel'in konseyinin en iyi savaşçıları ve benim barınabilmemiz için bana önerdiği terk edilmiş bir ev var. Klanların çoğu çadırlarda kalırken ben Zeha ve birkaç kişiyle birlikte orada kalıyorum. Çadırlara aldırıyoruz. Onlara alıştık. Ama barınak teklifini reddetmenin akıllıca olmayacağını düşündüm.

Görünüşe göre farem o eve doğru gidiyor. Beni arıyor. Karanlığa gülümsüyorum.

Sessizce onun arkasından yol boyunca ilerliyorum, en kalın gölgelerde kalıyorum. Kaldığım ev, kapısı olan bir duvarla çevrili ve Ixiana kapıyı açmak için durakladığında, adımlarım planladığımdan daha ağır iniyor ve sesle geriliyor.

O kadar hızlı dönüyor ki, bir ağacın gölgesine saklanacak vaktim bile olmuyor.

Kaşlarını çatarak ve omuz silkerek kapıdan geçip karanlık eve ilerliyor.

Birkaç hızlı adım ve arkasındayım. Onu belinden yakaladım, kollarını iki yanına sıkıştırdım ve göğsüme doğru çektim.

Nefes alıyor, çılgılık atmaya hazır, ama elimle ağzını kapatıyorum.

Kıpırdanıp çırpınıyor ve dirseğini yan tarafıma saplıyor. Etimi ısırmaya çalışırken dudakları avucumun altında aralanıyor.

Denemelerine kıkırdıyorum. "Küçük fare, derslerini unutmamışsın. Ama yine de bana karşı hiç şansın yok."

Vücudu hemen benimkine karşı gevşiyor. Elimi ağzından çektiğimde nefes alıyor: "Sensin. Seni çok özledim."

"Beni her gün toplantılarda görüyorsun." "Aynı şey değil."

"Hayır." Elimi boğazına götürüp sıkıca kavıyorum ve kalçalarımı arkasına doğru sallıyorum. "değil." Diğer kolumu belinden çekip

Parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirip, eteklerinin arasından cinsel organını avuçluyorum. Bir ürperti ve iç çekişle başını omzuma yaslıyor.

Dudaklarım kulağını okşuyor. "Prensle evlenmediğin için pişman mısın?" "Asla."

"Güzel." Çiçekli kokusunu içime çekerek saçlarını okşuyorum. "Havil'in çoktan başka bir müstakbel gelin bulduğunu duydum."

"Buna sevindim," diye mırıldandı. "Ondan gelecek bir tür misillemeyle uğraşmak zorunda kalabileceğimizden endişeleniyordum."

"Kral babası ailenize bir tür özür mektubu gönderdi," diyorum ona. "Üçüncü Prens'in gücendirdiği ilk müttefik siz değilsiniz. Ve görünüşe göre krallıkları şu anda başka bir tehditle uğraşıyor. Havil'in incinen gururunun intikamını almak gibi bir arzuları yok."

"Peki neden ailem bana bundan bahsetmedi?"

"Günün büyük bölümünde rahatsızdın." "Oh. Elbette."

Çok fazla konuşma. Vücudumdaki her kemik ona duyduğum ihtiyaçla titreyiyor, tenimin tüm yüzeyi onunkine bastırılmak istiyor.

"Şimdi daha iyi misin?" Kısık sesle, sesimde sıcaklıkla soruyorum. Yine kendimi arkasına bastırıyorum, böylece bizi ayıran katmanların arasından sert uzunluğumu hissedebiliyor.

"Çok daha iyiyim," diyor nefes nefese.

Sertçe yutkunuyorum. Çarpan kalbimin etkisiyle içimde bir sıcaklık kükrüyor. "Oyun oynayacak kadar iyi misin?"

"Oynamak istediğim oyun bu muydu?" diye fısıldıyor.

"Öyle." İkimizin de özlemini çektiği hınzırca gizli oyun - benim onu zorla, hınzırca, şiddetle alan Savaş Lordu olduğum oyun.

Başımı eğip dudaklarımla boynunun kıvrımını sıyrıyorum. "Halklarımız arasındaki barışı kutlamak için daha iyi bir yol var mı?" Boğazının yan tarafını öpüyorum ve o da küçük, keyifli bir ürpermeyle karşılık veriyor.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye soluk soluğa konuşuyor. "Tüm bu konuşmalar ve uzlaşmalar. Fetih hayalinden vazgeçmek kolay olmamıştır."

"Beklediğimden daha kolay oldu," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. O kadar ipeksi ve pürüzsüz ki. Kır çiçekleri gibi, bahar havası gibi, en yumuşak beyaz bulut gibi kokuyor. Kırmızı elbisesini bir omzundan kaydırıyorum ve açıkta kalan tenini öpüyorum. "Unutma, seni aldım çünkü hedeflerime daha barışçıl bir yoldan ulaşmak istiyordum," diyorum ona. "Evet, kan dökmeye hazırdım, ama bunun tek nedeni

başka bir yol." Doğruldum ve omuzlarından tutarak onu kendime daha sıkı çektim. "Bana başka bir yol gösterdin."

O kadar küçük ki, sırtı göğsüme yaslanmış, saçları gömleğimin açık yakasından köprücük kemiğime değiyor. Ellerimin arasında titrediğinde, beni arzuladığını anlıyorum. Tanrım, seksi muhtemelen damlıyordur.

Onun tamamının benim olmasını istiyorum. Bu gece ona sahip çıkacağım. Şimdi. "Oyun," diyorum kabaca. "Hazır mısın?"

"Bana zarar verecek misin?"

Onu ceza eğitimi için ormana götürdüğüm gün söylediği sözlerin yankısına gülümsüyorum.

Onu doğru çevirip narin çenesini avucumun içine alıyorum. Başparmağımla pembe alt dudaklarını dürtüyorum ve kenara çekerek küçük beyaz dişlerini ortaya çıkarıyorum.

"Evet," diye . "yakacağım."

"Güzel," diyor tutkulu bir tıslamayla. "Zamanı gelmişti."

Boğazımın derinliklerinde mırıldanarak saçlarını avucumun içine alıyorum ve başını geriye doğru çekerek yüzünü yukarı kaldırıyorum. Ağzım neredeyse onunkine değene kadar eğiliyorum ama onu öpmüyorum. Onu bekletiyorum. Her hevesli nefes verişinin, coşkulu rızasının her işaretinin tadını çıkarıyorum.

Kıvranıyor ve pantolonunu indiriyor, "Faen-öp beni, seni piç kurusu."

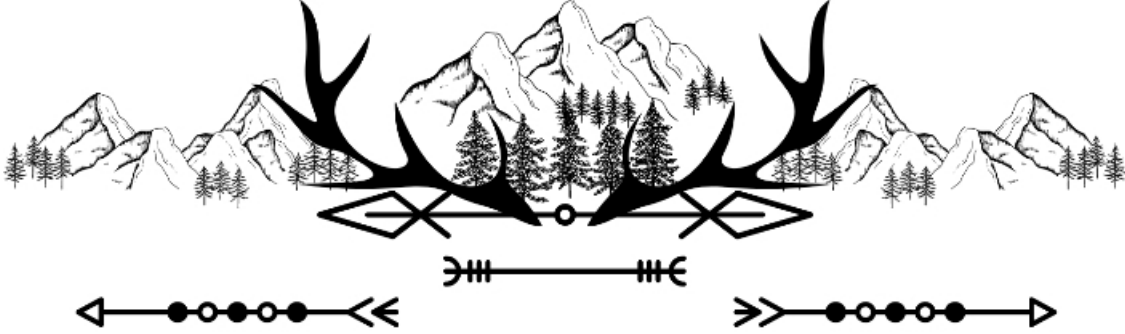
Dilimin ucuyla dudaklarını okşuyorum, ama sonra geri çekiliyorum, hayal kırıklığına uğramış iniltisine sırtıyıyorum. Bir elim hala saçlarını tutuyor, başını geride tutuyor; ama diğer elimle eteklerini tırmalıyorum, kaldırıyorum, altına ulaşana kadar sıkıştırıyorum. Parmaklarım iç çamaşırlarına dalıyor, bacaklarının arasını dürtüyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandım minnetle. "Zavallı küçük fare."

Ixiana parmak uçlarında yükselip dudaklarıma uzanıyor ama saçını çekiştirerek onu durduruyorum. "Henüz değil."

Orta parmağımı ıslaklığının derinliklerine, sahiplenmeyi planladığım deliğe bastırıyorum. Şaşkın bir zevk çılgılığı atıyor ve parmağımın etrafında deneysel olarak gerilen iç duvarları dışında ellerimde tamamen hareketsiz kalıyor. Titriyor, biraz daha alçalıyor ve parmağımı daha derine itiyor.

Ama hazır değilim. Henüz değil.

Elimi Ixiana'nın giysilerinden çekip onu patika boyunca, doğruca eve doğru iterken sıcak nefesim soğuk gece havasını bulandırıyor. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde onu itmeme izin veriyor. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve onu içeriye, ateşle aydınlatılmış ön odaya, kullandığım yatak odasına itiyorum. Kabaca onu yatağa yüzüstü yatırdım.

Ben titreyen parmaklarımla pantolonumun bağını çözerken Ixiana karnının üzerinde yatıyor, nefes nefese. Onu rahatlatacak sözcükleri zar zor kurabiliyorum. ". Hamilelikle sağlığını riske atmayacağım."

"Her ihtimale karşı iki haftadır bitkisel bir tonik alıyorum," diyor nefes nefese. "İçime boşalabilirsin."

Bu sözler -yatağın üzerine serilmiş bedeni, uysal ve hazır- Tanrım. Titreyen bir nefes verdim. "O küçük tatlı kışını benim için kaldır, fare."

İtaat ediyor, dizlerini yukarı çekiyor ve poposunu kaldırıyor. Eteklerini beline kadar itiyorum ve ıslattığı zarif iç çamaşırını aşağı çekiyorum.

Seksi, beni birçok kez kızdırdığı yuvarlak kış yanaklarının arasında bana karşı çıplak. Ve hayal ettiğim gibi damlıyordu. Bir parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum, zevkle mırıldanıyorum. Sikim sallanıyor, acı verici bir şekilde dikleşiyor.

"Benim için bu kadar ıslak bir kadın görmemiştim,"

diyorum ona. "Kaç kişiyle birlikte oldun?"

"İki."

Geriliyor. "Olsa?"

"Hayır," diyorum ona sessizce. "Her iki sefer de ziyaret ettiğim diğer klanlardan kadınlarla hızlı buluşmalardı. Beni istediler ama bu kadarını değil. Sen bir

Şehvet nehri, hazine. İçine kolayca kayacağım." Elimde olmadığı için dudaklarımı arkasına bastırıyorum, pürüzsüz teni üzerindeki iddiamın bir mührü.

Ixiana öpüşürken sızlanıyor. İkimiz de kısıtlamamızın sonuna geldik.

Kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum ve sikimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Bir elimi sırtının alt kısmına koyarak güzel kırmızı elbisesinin kumaşına bastırıyorum. Onu bu şekilde, hâlâ kıyafetleri içindeyken almak hoşuma gidiyor.

"Benimle birlikte nefes al," diyorum ona. "Vücudunun rahatlamasına izin ver. Hazırsın."

Nefes alıyor ve ben de sikimin ucunu onun titreyen yarığına dayıyorum. Beklediğim, hayal ettiğim an buydu. Onun içinde olmak, onun bir parçası olmak.

İçeri bastırıyorum. Vücudunun sıvı emici sıcaklığı şaftım boyunca akıyor, beni kucaklıyor, daha derine iterken beni karşılıyor. Düzensiz, ritmik bir şekilde, onunla birlikte nefes alıyorum - ve sonra bedenim kendi iradesiyle ileri atılıyor, beni sonuna kadar içeri itiyor, son direnci de kırıyor.

Ixiana inliyor ve vücudu kasılıyor.

Tanrım. Islak ama çok sıkı. Duvarlarındaki her esnemeyi, şaftım boyunca uzanan her siniri hissedebiliyorum.

"En kötüsü yapıldı," diye idare ediyorum.

", " diyor en sevimli zevk tonuyla ve kıcını biraz oynatıyor. Sikim bir kez ve inliyorum, "Kıpırdama fare, yoksa istemeden boşalacağım."

Arzuladığım şiddetle itmiyorum. Onu incitmemeli ya da korkutmamalıyım. Bu yüzden bana alışması için bir süre hareketsiz kalıyorum.

Ama sabırsızlıkla karışık bir sesle şöyle diyor: "Oyunu oyna. Sen Savaş Lordu'sun ve ben de senin ödülünüm. Beni sahiplenmek istediğini biliyorum. Yap hadi." Kalçalarını geriye doğru yuvarlıyor, beni şok eden ve heyecanlandıran bir cesaretle kendini horozumun derinliklerine sokuyor.

Benim. Bu güzel, şehvetli, inanılmaz kadın. Benim. O benim her şeyimi istiyor. Acımasız fantezinin gerçeğe dönüşmesini.

Boğazımın derinliklerinde homurdanıyorum. Secde halindeki bedeninin üzerine eğilerek bir elimi saçlarına sokuyorum ve başını kabaca şilteye bastırıyorum. Vücudumdaki tüm güçle sikimi ona doğru pompalıyorum, kaslarım her dalgalanmada geriliyor. Her sokuşum ağzından bir nefes çıkmasına neden oluyor ama canı yansa da beni durdurmuyor. Ona verdiğim darbenin gücüyle homurdanıyorum, kalçalarım tekrar tekrar arkasına çarpıyor.

Kendimi ona her , enfes zevk damlaları aletim boyunca akıyor.

"Aman Tanrım, Cronan," diye .

Ona her zamankinden daha derinden çarpıyorum ve vücudu tepki olarak yükseliyor. Başı yataktan kalktı.

Saçlarını tutmaktan vazgeçerek parmaklarımı boğazına doluyorum - bir tehdit iması, ama nefesini kesecek kadar değil. Tüm vücudu titriyor. Onunla sert oynamama bayılıyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyor. "Yakınım, çok yakınım-dokun bana-"

Elimi boynundan çekerek güzel elbisenin eteklerini kenara itiyorum. "Bu lanet elbise."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Onu benden almalıydın."

Çıkaracağım. Ama bu ilk sefer, bekleyemezdim.

Onu buldum - seksinin önündeki yeri, küçük şişmiş yumruyu. Yavaş ve derin bir şekilde tekrar içine girerken masaj yapıyorum. Aletimden fişkıran tatlı zevkle kontrolsüzce iniliyorum. Beni sarıyor, emiyor, sarıyor - tüm varlığım o.

İç duvarları esniyor, titriyor - parmak oyununu bırakıp tekrar kalçalarını kavriyorum ve hızla pompalıyorum.

Hafif bir çığlıkla etrafımda kasılıyor, seksi kaotik bir ritimle titreşiyor ve heyecan verici bir şimşek sikimin ucundan köküne doğru fırlıyor. Coşku taşaklarımda ve karnımda dönerken kükrüyorum; genişliyor, parlıyor.

Ama Ixiana nefesini tutmuş gibi görünüyor. Onun için duyduğum endişe zevk bulutumu deliyor.

"Benimle birlikte nefes al," diye emrediyorum. İtaat ediyor, ben yavaşça içeri ve dışarı kayarken nefes alıyor, onu yatıştırıyor, sonunda rahatlayana kadar onu yükseklikten aşağı çekiyorum.

Sonra yumuşamış sikimi içinden çıkarıp yatağa, onun yanına yuvarlanıyorum. "İyi misin?"

O da zevk sarhoşu bir gülümsemeyle şaşkınca .

Kıkırdıyorum. "Yakında tekrar hazır olacağım. Bir gecede altı kez gidebilirim." Bunun üzerine gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Kendimi sınadım. Herkes uyurken, vahşi doğada saatlerce nöbet tutmak zorunda kalan bir adam başka ne yapabilir ki?"

"Seni iğrenç barbar."

Tekrar gülüyorum ve oturup onu sırt üstü çeviriyorum. Üzerinde hâlâ elbisesi var ama kalçalarını araladığımda yaptığım işi net bir şekilde görebiliyorum. Seksinin dudakları şişmiş ve kızarmış ve kendi ıslaklığı ve benim serbest bırakmamla damlıyor.

Benimkini.

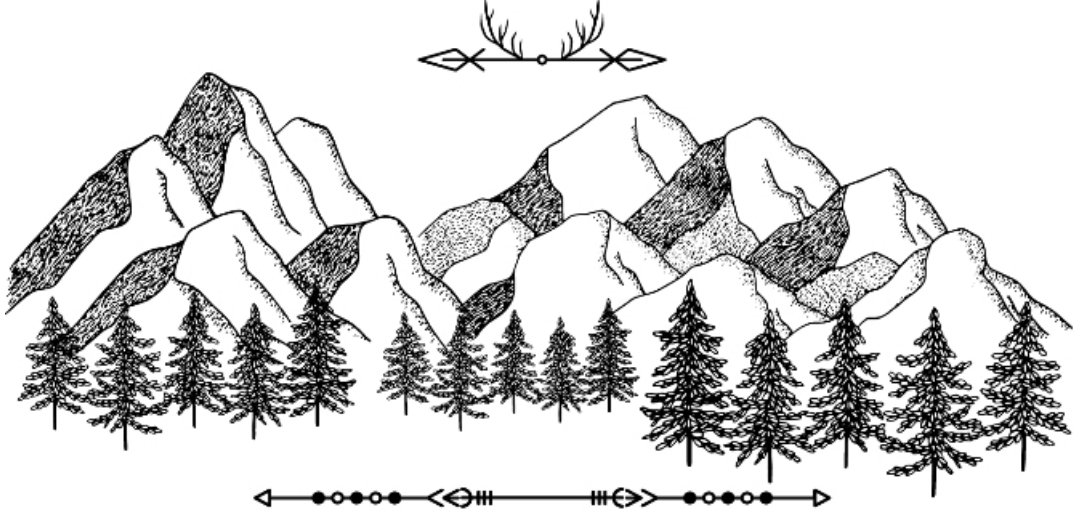
Şefkat üzerime hücum ediyor, o kadar güçlü ki zar zor dayanabiliyorum. Onun tatlı yüzüne, o yumuşak kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Seni birçok yönden seviyorum," diyorum ona sessizce. "Atıma binip gittin ve beni ölüme terk ettin. Beni Bloodsalt'tan kurtarmak için geri koştun. Duymak istediklerimi söylerken bana ciddiyetle bakıyorsun. Ve bunun gibi..." Parmağımı ortasına doğru gezdiriyorum. "Seni böyle seviyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde iç geçiriyor, belki de tam olarak değil. Hazinem bu gece bana daha çok ihtiyacı olacağını hissediyorum.

Ixiana kollarını bana doğru uzattığında, ağırlığımı vücuduna çok fazla vermemeye dikkat ederek üzerine sürünüyorum. Şefkat derinleşiyor ve genişliyor, ruhumu ona duyduğum sonsuz sevgiyle dolduruyor. Sevgilim, farem, hazinem.

"Benimle bağ kur," diye mırıldanıyorum.

Bu isteği planlamamıştım ama dile getirdiğim anda en derin arzum olduğunu anladım. "Benimle bağ kur. Bizimle seyahat eden şifacı bir Kanlısalt Şaman'dır. Törenlere katıldı ve yaşam bağını gerçekleştirebilir. Bu, klanlara bu barışın işe yarayabileceğinin bir başka kanıtı olacak."

Ixiana'nın gözleri sevgiyle ve gözyaşlarıyla parlıyor. Gözlerini kırptırıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra şöyle diyor: "Ne kadar pratik birisin. Her zaman halkını ve hedeflerini düşünüyorsun."

"Bunu istememin tek nedeni bu değil," diye itiraz ediyorum.

Gülümsüyor ve parmak ucunu ağzımda gezdiriyor. "Biraz ikna edilmem gerekebilir."

Biraz kendimize geldikten sonra Ixiana ve ben giysilerimizi çıkarıp birbirimizin bedenlerini keşfediyoruz. Birbirimizi daha önce de çıplak görmüştük ama çıplak tenlerimizin birbirine değmesinde, sahip olduğumuz her parçayı suçluluk duymadan, birinin bizi durdurmasından korkmadan okşayıp öpebilmemizde basit, yürek burkan bir keyif var. Halklarımız arasındaki kan davasını çözmeye başladık ve şimdi bu barışı tutkumuzla mühürlüyoruz.

Ixiana'nın ılık ve yumuşak teninin verdiği heyecan şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey. Meme uçlarındaki minik boncukların göğsümün genişliğini okşamasına, zarif parmak uçlarının kıcımın kıvrımlarını okşamasına bayılıyorum. Yüz yüze durduğumuzda sikim tekrar dikleşiyor ve aramıza sıkışıyor.

Ixiana parmaklarını göğsümün üzerinde gezdiriyor ve boyum dokunuşa cevap olarak esniyor. Bir iniltiyi bastırarak bir adım geri çekilip diz çöküyorum ve yüzümü göğsüyle aynı hizaya getiriyorum.

Onu ilk kez çıplak gördüğüm günden beri küçük memelerini ağzıma almak istiyordum.

Dilim bir göğsünün tepesini okşuyor ve sonra her tarafını yalayarak nazikçe emiyorum. Ixiana sızlanıyor, tümseği bana doğru sallanıyor, ilgim için yalvarıyor. Bir parmağımla onun dikiş yerlerini izliyorum, sonra kalkıp ağzıma alıyorum, sert ve buyurgan bir öpücük.

Tekrar onun içinde olmalıyım. Şimdi.

Onu bedensel olarak kaldırdım, gizli arzumu gerçekleştirmeye kararlıyım.

Onu daha sert öptüğümde, dişlerimle dudaklarını çekiştirdiğimde, o da beni ısırtıyor. Onun ruhu, neşesi beni tekrar güldürüyor. Gülümsüyor, yüzünü yanağıma yaklaştırıyor.

O kadar hafif ki bacaklarını kalçalarımın bağlamak, seksini sikimin üzerinde ortalamak, aşağı indirmek çok kolay. Onu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor, vücuduyla kendimi tatmin ediyorum.

Bana şaşkınca göz kırptığında sırtıyıyorum. "Yakalandıktan sonra seni ayaklarımın dibine attıklarından beri seninle bunu yapmak istiyordum. Bu şekilde kullanılmak için mükemmel bir boyuttasın."

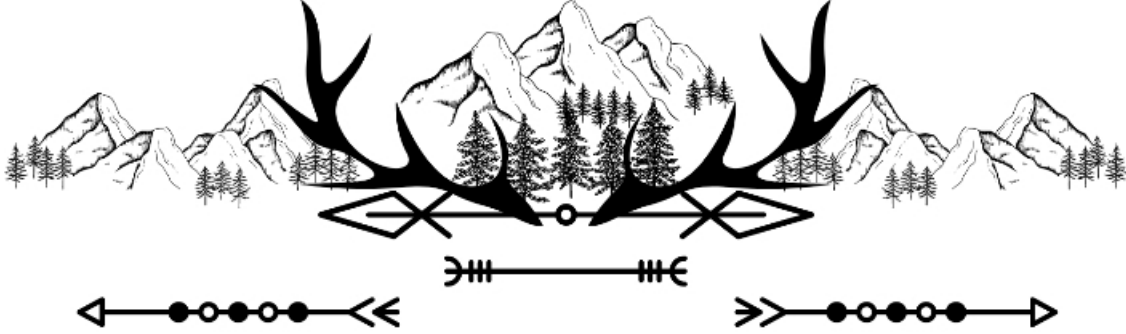
"Piç kurusu," diye soluk soluğa söylenirken başı geriye kayıyor ve kirpikleri çaresiz bir şehvetle sarkıyor. "Belki de artık seninle bağ kurmak istemiyordumdur."

Bir hırıltıyla kendimi sertçe içine sokuyorum. Acı değil, zevk çığlıkları atıyor ve kollarımı ona dolayarak, sikim hâlâ içindeyken onu geriye doğru yürütüyorum. Omurgası duvara çarptığında, itmeye devam ediyorum, kalçalarım açılı, tenim onunkine karşı kayıyor. Yüzünü izliyorum, dudaklarının her titreyişini, kirpiklerinin her çırpınısını içime çekiyorum. Onun mutluluğu benim en büyük arzum.

Ondan küçük ciyaklamalar fışkırıyor - tekrar tekrar, her itişte daha yüksek perdeden, kırılcaya kadar, coşkuyla çırpınıyor ve çığlık atıyor. Ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve dilimin üzerinde çığlık atıyor.

Seksi hassas uzunluğumun etrafında kenetleniyor ve titriyor ve ben donuyorum, sert ve katı, yavaşça itiyorum, doruk noktamın yaklaştığını hissettiğimde ayrılmış ağzına nefes alıyorum. Şimdi bana bakıyor, boşalmamı izliyor, gözlerini aydınlatan zevk. *Faen*, o kahverengi gözleri -o güzel teni-ürperiyor ve titriyor, içine fışkırıyor, delici bir heyecan aletim boyunca ilerliyor ve vücudumda dalgalanıyor.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Aynı anda hiç bu kadar zevk almamıştım.
Nefes nefese, alnımı onunkine
bastırıyorum. Hiç bu kadar sevinç
hissetmemiştim.

Hazinemi getirdim - su ve meyve. Yiyip içtikten sonra Ixiana yatak odasının kapısını kapatmam için ısrar ediyor.

"Ya diğer savaşçılar kutlamadan dönüp bizi görürlerse?" diyor

"Bazı klanlarda bir çiftin ilk çiftleşmesine herkes şahit olur," diyorum ona.

"Çiftleşmek mi?" Kaşlarını çatıyor. "Kulağa çok fazla hayvan gibi geliyor. insanlar."

"Biz hayvanız," diye mırıldanıyorum, üzerine tırmanıyorum, onu öpüyorum, ağzının sıcak balının çıkarıyorum. Konu o olunca doyumsuz oluyorum ve kendi zevkim kadar onunkini de arzuluyorum.

Ağzından daha fazlasını tatmak istiyorum. Onun diğer lezzetli tarafını, bu gece iki kez sahiplendiğim tarafını tatmalıyım. Onu yatıştırmalı ve tadını çıkarmalıyım, hissedebileceği tüm acıları dindirmeliyim. Eğer şanslıysam, belki tekrar boşalır, bu sefer dilimin üzerine.

Sırt üstü dönerek onu kendimle birlikte çekiyorum ve yüzüme yaslanana kadar kaldırıyorum. Sadece beni güldüren şok bir solukla biraz debeleniyor. Dizlerini başımın iki yanındaki yastığa bastırıyor ve yatağın başlığını kavırıyor. Ona hayret ediyorum, onun içgüdüleri ve benimkiler nasıl da doğru çıkıyor. O bu işte yeni, benim de fazla deneyimim yok ama birlikte nasıl oynayacağımızı doğal olarak biliyoruz.

Hassas kıvrımları hâlâ parlıyor, hâlâ ıslak. Ne yapacağımı anladığında küçük bir itiraz çılgılığı atıyor, ama hareketsiz tutuyorum ve yavaşça yalıyorum, onu nazikleştiriyorum, utangaç faremi yatıştıyorum. Dişlerimle dikkatlice çekiştirerek, kemirerek ve öperek onu kızdırıyor ve kandırıyorum.

Ixiana inlemeye başlıyor. Bazı yerleri o kadar kırmızı ki eminim ağrıyordur, bu yüzden iç çekip rahatlayana kadar iç ve dış kıvrımlarını tekrar tekrar okşuyorum.

"Nefes alabiliyor musun?" diye fısıldıyor.

"Kapa çeneni, fare." Bir elimi sol kışının yanağında gezdirip onu okşarken diğer elimle sağ kalçasını kavriyorum. Yavaşça küçük memesini ısıriyorum, emiyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum.

"Lütfen," diye hıçkırıyor Ixiana, titreyerek.

"Lütfen." Evet, hazinem, sevgilim, evet.

Dişlerimi nazikçe bir kez daha sıkıp titreyerek yaladığımda geliyor. Benim için geliyor ve dilimin üzerindeki titremeleri hissedebiliyorum. Açık ağzımı ona doğru bastırıyorum, içine.

Tüm vücudu gevşediğinde, kemiksiz ve gevşek, onu yüzümden kaldırıp yatağa yatırıyorum. O kadar güzel görünüyor ki, çıplak ve gevşek, uzuvları dikkatsizce, çaresizce savrulmuş ve sarı saçları yastığın üzerine dağılmış, daha önce yaktığım lambanın ışığında parlıyor.

Bacaklarının arasına diz çöktüm, onun görüntüsüyle sarhoş oldum.

"*Faen*, hazine. Çok güzelsin." Bir elimi sertleşen sikimin üzerinde gezdiriyorum.

Ixiana bana uykulu bir gülümseme veriyor. O gülümseme, çıplak vücudunun görüntüsü, odadaki ağır seks kokusu, hepsi duyularımı heyecanlandırıyor. Hızlı ve sert bir şekilde boşalıyorum, serbest kalışımı tenine serpiştiriyorum.

Sonra bir süre uyuduk. Bir süre sonra ikimiz de şenlikten dönen savaşçılarımin uyanıyoruz. Lamba yanmış ve oda neredeyse simsiyah olmuş.

Karanlıkta Ixiana'nın ağzını buluyorum. Burada, yatağında olduğunu bilmem gerek. Güvende, çıplak ve benim.

İnce kolları vücuduma dolanıyor ve kendini bana doğru bastırıyor. Birkaç öpücükten sonra aramıza uzanıyor, sikimi buluyor ve içine yönlendiriyor. Üzerimde hareket ediyor, kontrolü ele alıp benimle rahatlariken boğazında yumuşak bir memnuniyet uğultusu var. Doruk noktasına ulaştığında yavaş ve ritmik bir nabız gibi atıyor. Sonrasında, ben de titreyip boşalana kadar bana binmeye devam ediyor. Şimdi onun altında gevşek, zayıf, doygun çaresiz olma sırası bende.

Benimle işi bittiğinde Ixiana göğsüme uzanıyor ve sivriltilmiş parmak uçlarıyla yüz hatlarımin izini sürüyor. Ellerinin zarafetini seviyorum. Benim kaba, kalın parmaklarımdan ve etli avuçlarımdan çok farklı.

Parmakları enseme geziniyor, kemik örgüme saygıyla dokunuyor.

Beni tuhaf mı buluyor? Ondan çok mu farklıyım? Benimle bağ kurmasını istediğimde şakayla ve seksle cevap verdi. Şimdi tamamen tatmin olmuş durumdayım, kalbim gerçek bir cevap için ağlıyor. Ama tekrar soramam. Reddedilmesinden çok korkuyorum.

"Seni seviyorum," diyor göğsümü okşayarak. "Ve seninle bağ kurmaktan başka bir şey istemiyorum."

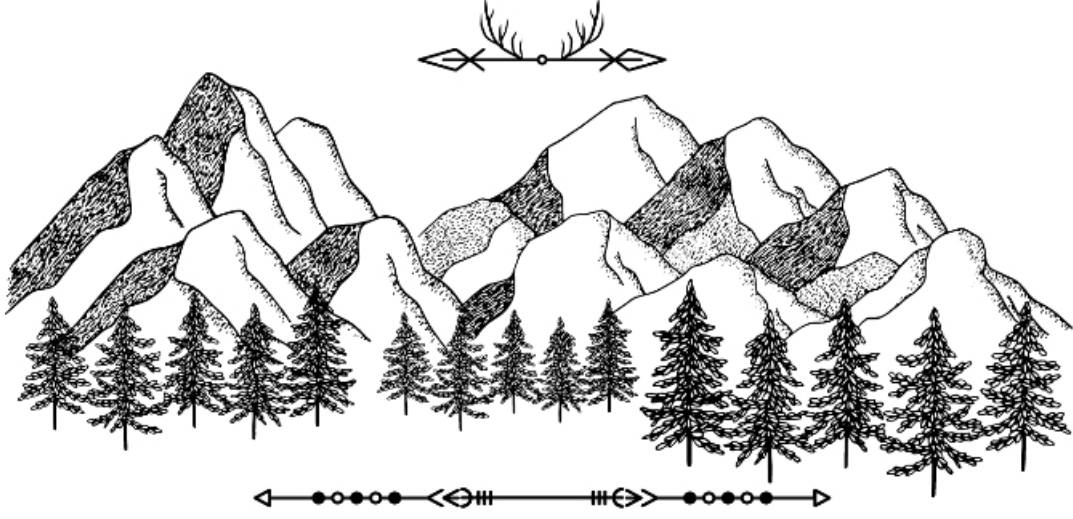
İçimden büyük bir nefesle rahatlama fışkırıyor. "Tanrılar, fare," diye fısıldıyorum. "Sen benim felaketim ve şifamsın. Sanırım senin için her şeyden vazgeçebilirim."

"Buna gerek kalmayacak. Çünkü biz sadece bir ruh bağına ya da aynı 'gözü dönmüş şehveti' paylaşıyoruz. Ortak bir hedefi paylaşıyoruz. Belki adalet mümkün değil, gerçekten değil, bu noktada değil - ama neşe mümkün. Barış mümkün. Bunun yapılabileceğini herkese göstereceğiz."

Saçlarını okşayarak mırıldanıyorum.

"Bir şey daha var," diyor kahverengi gözlerini kırıştırtarak. "Çocuk doğuramayacak kadar zayıf olduğum saçmalığı yeter. Eğer bir gün senin küçük savaş bebeklerini istersem, onları bana vereceksin. Anladın mı?"

"*Faen*, hazine." Ona sırtıyorum, kalbim sevinçle çarpıyor. "Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

Ertesi gün Ixiana ve ben, eski dostum ve şifacım Emana tarafından bir Kanlısalt Şamanı hayata bağlandık. Hizmeti için ona para teklif ettim ama o "Hayır Savaş Lordu. Bu barışı sağlayarak bana bir iyilik yaptınız. Artık belki de tüm gücümü vahşi ve aptal savaşçılara harcamak yerine günlerimi hastalara yardım ederek geçirebilirim."

Ixiana'nın annesi halkının tanrılarına tutkuyla tapan biri olduğu için hazinemle birleşmem Hoenfel rahibesi tarafından da denetlendi. Törenden sonra onunla tanrılar hakkında konuşuyorum ve onun halkıyla benim halkımın, koruma ve teselli tanrıçası [Hlín](#) ve sessiz tanrı [Hoenir](#) de dahil olmak üzere aynı tanrılardan birkaçını paylaştığını keşfediyorum. Ixiana'nın annesi hakkındaki ilk izlenimim doğru çıktı; Paltrin' daha savaşçı, kızı gibi sert ve tatlı. Bir gün çocuklarımı kucağına almasından gurur duyacağım.

Annesiyle yaptığım konuşmanın ardından döndüğümde Ixiana'yı bir dilim zengin kek yerken buluyorum. O kadar suçlu görünüyor ki gülüyorum. Ama daha sonra midesi isyan edip birkaç saat hasta kaldığında ikimiz de gülmüyoruz. Sonrasında bana katılacak hali kalmıyor, ben de ona sadece su götürüyorum ve paylaştığımız yatakta onu kollarımın arasına alıyorum. Bu neredeyse onun içinde olmak kadar iyi.

Paltrin, antlaşma haberlerini halkına duyururken Ixiana ve benim de onunla birlikte bölgeyi dolaşmamızı istiyor. Bizler yeni barışın görünür bir sembolüyük ve varlığımız değişime giden yolu kolaylaştırmaya yardımcı olabilir. Ben onunla ilgileneceğim.

Yol boyunca Ixiana'ya eşlik edip doğru şekilde beslenmesini ve dinlenmesini sağlayacağım. Ama hazinem kendi başının çaresine de bakabilir. Artık kendi gücünü daha iyi biliyor. Sınandı ve gerçekten ne kadar çok şey başarabileceğinin farkına vardı.

Ixiana ve ben ailesiyle birlikte seyahat ederken, Joss ve Zeha bir yerleşim biriminden diğerine at sürerek klanlara anlaşmayı anlatacak ve onları barışı korumaya ikna . Diplomasiye kulak asmazlarsa, eminim ki güçlü ve kurnaz olan bu iki kadın savaş lordlarının işbirliğini sağlamak için başka yollar bulacaktır.

Bölgedeki yolculuğumuzun ardından Ixiana ve ben Hoenfel'e döneceğiz. Bize verilen terk edilmiş evi onarmayı ve halkımın tarzına göre dekore etmeyi planlıyorum. Belki yatağımızın üzerine bir bereket duvar resmi bile çizerim.

Klanların zayıf üyeleri Güney'de bize ilk katılanlar olacak. Babam da onların arasında olacak ve umarım yeni bir amaç bulur, onu bir süre şişeden uzak tutacak bir amaç.

Halkımı bölgeye entegre etmek uzun yıllar alacak. Paltrin'in halkı bize toprak ve kaynak vermek zorunda kalacak ve bazıları için bu zor olacak. İnsanlar doğal olarak açgözlü ve bencildir. Ama Ixiana sayesinde, yeterince merhametli olacaklarına dair umudum var. Aksi takdirde Paltrin, karısı ve kasaba konseyleri bunu sağlamak için devreye girecektir.

Kızgınlık ve öfke bir gecede yok olmaz. Benimki geçmedi. Bu toprakların zenginliği ile kendi yoksulluğumu karşılaştırdığımda hala zaman zaman şiddetli öfke hissediyorum. Ama kendime geçmişin geri alınamayacağını hatırlatıyorum. Sadece kefareti ödenebilir ve affedilebilir.

Beni huzura bağlayan şey, beni parçalara ayıran ve tekrar iyileştiren tatlı Ixiana'mdır. Ölümün kıyısında yürüdü, bana kalbini açtı, beni kurtardı. Beni bir savaş lordundan başka bir şey olabileceğime inandırdı.

Acımı duydu ve ben onun gücünü gördüm.

Her sabah onu öperim, gerçek ve canlı olduğundan emin olmak için. Onun varlığı kırılgan ve benim için sonsuz derecede değerli.

O benim karım, farem, fidyem ve kalbimi esir alan kişi. Benim hazinem.

Haber [bültenime](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ, kısa, ateşli, Fae Pied Piper'ın yeniden anlatımı!

*Karanlık Hükümdarlar serimin bir sonraki hikâyesine göz atın:
["Healer to the Ash King"](#) şu anda Kindle Vella'da mevcut ve ayrıca
uluslararası okuyucular için Patreon'umda yayınlanıyor.
[Kitabı sipariş](#) Amazon'dan da edebilirsiniz.*

*Su güçlerine sahip genç bir şifacı, Kral'ın eşini seçeceği bir yarışma olan "Seçilmişlerin Çağrılması" sırasında Başkent'te hizmet etmek üzere askere alınır. Onun sempatisi - ve onun monarşiyi devirmeye niyetli bir anarşist çetesi olan Undoing ile birliktedir. Bu yüzden ateş kullanan Kül Kralı'yla karşılaştığında tek düşünebildiği, ne pahasına olursa olsun onu iktidardan uzaklaştırmaktır.
(Yetişkin fantastik romantizm, baharatlı içerik)
(Thranduil/Zuko titreşimli The Bachelor X The Hunger Games)*

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy, Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades: Ölülerin Tanrısı Apollo:](#)

[Güneş Tanrısı](#)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[Vampirler Sizi Kurtaracak](#)

[Kimera Size Sahip Çıkacak](#)

[Canavar Sizi Kurtaracak](#)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[Korsan Kralın Esiri Seytan](#)

[Prensın Gelini](#)

Savaş Lordu'Ödülü nun
nunKül
KralıŞifacısıSavaş Lordu'
Hazinesi 'nın

INFERNAL CONTESTS düeti

İblisler için İç Mekan Tasarımı

İnsanlar için Cehennem Sınavları

SAVAGE SEAS evreni

Gelgitteki Dışlar (Vahşi Denizler Kitap 1)
Derinlerdeki Şeytanlar (Vahşi Denizler Kitap 2)

Bu Sefil Kanatlar (Bir Vahşi Denizler Evreni Romanı)

KORRIGAN üçlemesi

Korrigan (1. Kitap), *Druid* (2. Kitap) ve *Samhain* (3. Kitap)

Hırsızlar ve Tilkiler İni

The Monsters Music of (cinsiyet değiştirmiş bir Phantom of the Opera
yeniden anlatma)

Her Dreadful Will de (Nisan 2022'çıkacak)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

